

Věc:	Kniha
Název:	"Ve stádu je vlk"
Autor:	František Sahula
Ilustrace:	Rakus Radovan
Přebal & zlom:	
Vydavatel:	MAŤA
Termín vydání:	
Poznámky:	

Starý a moudrý rabín se nemůže rozhodnout, jaké povolání by si měl zvolit jeho dospívající syn. Pozve si tedy svého syna do pracovny a na stůl připraví tři předměty – láhev s kořalkou, bibli a kasičku. "Nechť rozhodne Bůh!" pomyslí si. "Když sáhne po bibli, nechám ho vystudovat a bude rabínem jako já," přemítá rabbi. "Když zvolí kasičku, bude bankéřem jako bratr Áron... když si vybere flašku – to je horší... no, ale taky dobře," lehce se oklepe služebník Boží, "bude hostinským, jako bratranec Samuel... no, sice si občas přihne, ale koneckonců si také nežije špatně a dobře se i oženil..."

Syn vchází do pracovny, pozdraví, usedá a na nic se otce neptá. Sáhne okamžitě po všech třech indicích a přitáhne je k sobě.

"Milý Bože, proč mě tak trestáš... a co Ti naše celá rodina udělala!" spíná rabbi zděšeně ruce k nebi, "netušil jsem, že je tvoje vůle, aby se můj syn stal katolickým knězem!"

(Židovská anekdota)

Svatej Petr

"Miloslav Plk, kardinál Plk... Česká republika. Takový malý stát v srdci Evropské unie."

"Ale nejste v Unii!? Ha, tam co je Temelín... tos měl říct hned, máme tam nějaký lidi. Zrovna včera tam naši demonstrovali převlečený za Rakušáky," mružel do svého motorkářského plnovousu úředník v první kanceláři, hned za nebeskou branou. "To víte, věčnost... Klienti se nuděj, tak si občas odskočej do Světa na pivo nebo si zařvat na fotbal – nebo nějakou pořádnou demonstraci." Petr Svatý, lustrační a imigrační referent, stálo na visačce, kterou měl přišpendlenou na sněhobílém rouchu.

"Tak jak?" netrpělivě se dožadoval pozornosti kardinál. "Máte mě tam?"

"Mrzí mě to, nemám."

"Jak nemám? Každý Boží den jsem zasvětil práci v církvi, a když skonám, tak toto! Ostuda!"

"Neber Božího jména nadarmo!" napomenul ho Svatý Petr.

"Pane Bože, čeho jsem se to dočkal," kníkal církevní hodnostář. "Taková potupa... Denně jsem se modlil..."

"Řekl jsem, neber si Boží jméno do huby, dobytku," nasral se Petr. "Nemám tě tady, a hotovo. Od doby, kdy vymysleli počítač, je tu pořádek. Zdržuješ tu už skoro hodinu, podívej se, jaká se mi za tebou udělala fronta. K tomu mi zrovinka teď přišla hláška, že u Dillí se srazily dva osobní vlaky a je tam šedesát mrtvých. To je zase dneska den... Indové moc nezloběj, takže je za chvíli mám všechny tady."

"Na Zemi jsem své podřízené učil, že kdo se modlí a pravidelně chodí na mši svatou, dojde spásy."

"Spásy můžeš dojít i v pekle. A taky je tu očistec," podrbal se Petr. "Teda aspoň jsme to měli minulej měsíc na školení."

"Takže mě tam nepustíte?" obořil se na klíčníka skoro výhrůžně kardinál. "V České republice jsem byl náměstkem Kristovým!"

"Neříkat Česká republika, říkat Temelín. Je to kratší a výstižnější. Ještě je u vás premiérem ten kanál, co vylemtá denně litr becherovky a pak si pouští hubu na špacír? Ten je moc dobrej, ale o tobě jsem neslyšel." Petr chvíli něco ťukal do počítače. Pak zvedl prst a rozzářil se: "Ááá... tady to je, ale to je jiná složka."

"Jak jiná složka?" zděsil se Plk.

"Musíš dolů, ale tam ti bude taky dobře. Výtah je vlevo za hned za dveřmi. Tady je nám všem dobře a dole u Lucifera je taky pěkně. Který prase tu zprávu o úmrtí psalo? Gabrieli?!" otočil se Petr na kolegu. Nebeský úředník Gabriel byl anděl, tedy spíše archanděl. Měl krásná stříbřitě bílá křídla, zlaté vlasy, oči jako šmolku, nebesky modré roucho a sandály z jemné kůže. Celkový dojem rušily jen klotové rukávy, které se k té parádě jaksi nehodily.

"Co je?" zdvihl archanděl Gabriel oči od novinových stránek s červeným logem.

"Vy čtete i tady nahoře Blesk?" málem trefilo kardinála, Sodoma a Gomora...
Fuj!"

"National Geographic, Life, Playboy, Leo, každý, co chce," poznamenal Gabriel, "ale Blesk je nejlepší. Máme svoje vydání. Když ho můžou mít severní Čechy, proč

ne my. Zrovna tady čtu – Ježíš to nandal v kulečnicku Elvisovi."

"Kušuj!" snažil se Petr marně upoutat Gabrielovu pozornost. "Kdo napsal Plkovi do umr'ošky tu prasárnu – Příčina smrti: mrdal uklízečku zezadu za varhanami, až se umrdal? Copak tohle se může psát do hlášení? Copak tohle může napsat anděl, na co v tom úřadě myslíš? Nakopu ti prdel, seš pod tím podepsanej!"

"Holá pravda," nedal se Gabriel, "no, trochu jsem se přilil a napsal to po svém. To jednou náš bratr a vůdce Jezus..."

"Ticho bude! Bratr Ježíš si může dělat, co chce, neb jeho otec je předsedou správní rady našeho podniku. Buď rád, že ti přidali tejden dovolený a že máš třináctý plat!"

Gabriel se ušklíbl a vytáhl ze zásuvky kuřecí tlačenu. Rozložil ji na vydání Blesku a odešel do skříně hledat ocet.

"Tak je to jasný – ven a dolů," otočil se k Plkovi znovu Petr. "Další, prosím..."

"Svině, kardinála nechtěj v nebi. Jak může skončit náš papež Jan Pavel II.," skuhral Plk. "Vona tam tak náhodou drhla podlahu a já jsem na ní zezadu upad... a už to bylo. Sám jsem se sobě vyzpovídal, a stejně je to v pytli..."

"Kdyby se to z pytle nepřesunulo do sestry Marie Anastázie, tak by to bylo v pohodě," mručel si do vousů Petr. "A papež má peklo jisté, to je jasné jako facka. Ty se Plk jenom jmenuješ, ale každý papež plácá takové kraviny..." mávl Petr rukou.

"Tady někde byl... bzeneckej lihovej –" rozčiloval se Gabriel, "nebyl tady Ježíš? Ten jedinej má rád ocet. Od té doby, co mu ho dali při křižování, se po něm může utlouct."

"Ne, ale včera jsme v kanclu lustrovali nějaký Romy. Ti ho taky mají rádi," vysvětloval Gabrielovi Petr. "Buď rád, že ti nezmizela ta tlačenu. Minulej tejden s nima byl zase průser v podsvětí. Byli to nějaký pohani nebo co, a tak je nasměřovali tam. Charón je podle zvyklostí převezl přes Styx a vysadil u brány. Než si je někdo vyzvedl, tak sežrali Cerbera. Normálně rozdělali oheň, pomazali ho česnekem a upekli. A nikdo neví, kde sebrali sud piva. Když je Hádés našel, byli na sračky a tři čoklí hlavy napíchaný na plotě. Chudák pejsek. Ani jim nepřipadalo divný, že má tři hlavy. Praštili ho polínkem, ani nezaslintal, ani nezavrčel..."

"A kdo teď hlídá podsvětí? Tam přece někdo musí stát?"

"No ti Cikáni," pokrčil rameny Petr. "Cerberus je sežranej, tak co s tím. Hádés se nasral a řekl jim, že dokud neseženou novýho tříhlavýho psa, budou hlídat – teď maj teprve lidi hrůzu z podsvětí, když ho hlídá dvacet Romů. Posíláme tam

skinheady, jezděj přes řeku s Charónem po jednom. Vždycky dostanou na budku a pak teprve jdou do vařící smůly... A dělej něco, nebo to alespoň předstírej!"

"Mně neleze do hlavy," divil se archanděl Gabriel, "jak může někdo zabít a sežrat Cerbera. Dyť byl strašně velikej a zlej?"

"No právě. Byl velikej, a na to dojel. Kdyby vchod do podsvětí hlídal jorkšír nebo krysařík, tak by přežil. Je na nich málo masa a mají moc kostiček... jako ryba."

"Vondráčková Helena... zpěvačka," ozvalo se ode dveří.

"Zlatá Helenka," pýřil se Svatý Petr. "My se tu každéj rok koukáme na Anděla v televizi a letos jsi ho dostala... Fakt dobrý!"

"No... ted', když už jsem mrtvá, to mohu říct. Museli jsme podplatit nějaké lidi, ale to je šoubyznys."

"Šoubyznys! To je... byl taky pěkej pořad, a co teprve Ein Kessel Bunes. Když se do Pekla dostane pořádně tvrdej a zpupnej rockovej muzikant, pouštěj mu to, dokud nezměkne. Přikurtujou ho a pak se musí aspoň tejdén koukat na Ein Kessel Bunes, Doremi a podobně. To je strašný, co to s nima dělá – maj pěnu u huby, pak zezelenaj, omdlej, roztřesou se... znova to s nima sekne..."

"To je strašný," narovнала si Helena neposlušné ramínko podprsenky. "A já myslela, že už to nechtějí dávat ani na ČT jedna."

"A čerti to do nich perou pod tlakem, dokud dočista nezblbnou," vedl dál svůj monolog nadšený Petr. "Strašnější než Ein Kessel Bunes je Televarieté. Cobainovi z Nirvany po něm pukla hlava jako kokosák! 'Dvořáka a Bohdalku už nee,' zařval. Pak se ozvala rána, a mozek byl až na lustru."

"Vysrat se na to můžu! Celej život sem zbožnej a jenom občas si zasouložím s uklízečkou nebo ministrantem!" vyl kdesi u brány zhrzený kardinál. "Jak se to mohli dozvědět – i Havel mně vždycky šel na ruku... chmm... Petr... Kdybych věděl, že Svatej Petr vypadá jako motorkář... Nesnáším motorkáře."

"Na Havla taky dojde. Počkej, možná bych pro tebe měl jedno řešení!" zastavil Miloslava Petr. Zmučený kardinál se už chystal nastoupit do pekelné zdviže. Otočil se a kajícně oslovil Petra: "A co tedy musím udělat, abych se dostal do ráje nebeského!?"

"Učiníš pokání!"

"Mám se modlit dnem i nocí? Milion Otčenášů odříkám a na počest bohorodičky milion Zdravasů... sežeru brouka oškliváka – klidně."

"To umí každéj blbec," ucedil Petr. "Pak vojede řeholnici a je zase tam, kde byl."

"A co tedy mám učinit, abych spasil svou duši?"

"Půjdeš bavit lidi, jako to dělala celý život tady hodná Helenka," pokynul rukou Petr směrem k divě. "Celý život krásně zpívala a tolik lidí ji mělo rádo. Těch Zlatých slavíků! Souložit mohla, jak chtěla, protože měla ráda lidi – tak proč ne i chlapy... co chtějí muži?? No?"

"Každý správný muž se chce stát světcem, řeholníkem nebo knězem. Spasit svět modlitbou a odolat všelikým nástrahám těla," rozohnil se ve svatém nadšení Plk. "Ve dne i v noci se v jeskyni postí a jí bylinky a kořínky... má rád zvířátka..."

"Blbost. Každý muž od svého započatého patnáctého roku chce ošukat, co nevyleze na strom," vysvětloval Petr. "Jak jsi mohl vést církev, když neznáš tužby svých oveček? Hrůza, co vás v tom vašem semináři učeje. No a zvířátka mají rádi i motorkáři, třeba prasátko..."

"Opravdu každý? Měl jsem pocit, že je to jinak... Opravdu to chce každý muž?"

"Noo... každý ne. Bratr Sahula od vás z Čech chce ošukat i to, co na strom vyleze, alespoň jsem o tom slyšel. Ale zase hraje docela slušně na kytaru, takže mu to i u mě projde. Ale teď mu už zatrhli i holky a prý se bude ženit... Tak, a už jsem u toho..."

"U čeho?"

"Jako pokání ti udělují toto: budeš rok hrát na tahací harmoniku v jedné pozemské hudební skupině. To, aby ses už nikdy nevyvyšoval nad nekřesťany a normální lidi. Začneš hned zítra... harmonikářka Verunka, dej jí náš Spasitel a vydavatelství Monitor EMI věčnou slávu, odchází na mateřskou dovolenou a kapela vypsala konkurs..."

"A jak víte, že vyberou zrovna mě? Nemám hudebního sluchu a na akordeon neumím..."

Petr se přehraboval v kartotéce a pak chvíli cosi hledal v jakési databázi. "Skupina se jmenuje Tři sestry a nikdo tam neumí na nic hrát. Jseš sice starší, ale určitě zapadneš. Sahula už je taky skoro důchodce, a pořád zpívá jako o život. Trochu tě omladíme a vrátíš se jako harmonikář Sup III. Do zítra se musíš naučit kouřit, pít Gambrinus a plácet roštěnky po zadku."

"No to je v řiti," pomyslel si pln zoufalství kardinál Myloš, "všechno je v prdeli... Jsem mrtvej, a ještě k tomu budu rok hrát po putykách!"

"A nauč se pořádně biliár... jinak tě náš pán Ježíš Kristus vyklepne a budeš muset platit kořalky!" – "To se mi povedlo," plácl se do stehů Svatý Petr. "Jsem to

ale kurva – já prostě nějak ty pravověrný katolíky nemůžu... A to jsem rok po Kristu byl v církvi."

Když kardinál odkráčel, vytáhl Petr mobilní telefon, vytáhl z paměti známé číslo a po chvíli měl na druhé straně linky kapelníka Tří sester: "Joo... Magore, posílám ti novýho harmonikáře... nějaký Miloš Plk. Je blbej jako váš bejvalej Sup dvojka, tak mu dejte – coo... no asi na rok, než najdete náhradu za Verunu. Zpívá o mně občas ještě Sahula? Jo – dobrý. Čau, tak v létě zase na festáku ve Vydří... jako loni." Zasnil se: "Magor Jirous bude zase nalítej a v těch legračních trenkách a bude mu z nich koukat prdel... No, to bude paráda..."

Amerika to má těžký

"Je mladá... určitě s tebou bude chtít mít dítě," upadlo jí do pléna téměř jedovatě po blažených pěti vteřinách mlčení. "Vždycky to chtěj..."

"Není to tvoje starost," podotkl jsem nejjemněji, jak jsem uměl, "a řešíme úplně jiné věci." Přitáhl jsem si šálek a zadíval se pod lípu, která určitě pamatovala mého dědečka, který se v této části Prahy narodil, zplodil mého otce i umřel. Mapoval jsem zbytek osazenstva zahradní restaurace.

Hospoda se dřív jmenovala Na Zdráhalce a osazenstvo bylo vždy strašlivé. Její nový vývěsní štít, Restaurant U přívozu, mě nepřesvědčil, protože odpolední klientela se nezměnila. Ti, co byli staří jako já a trávili tu veškerý volný čas, měli červenající nosy a žilky na lících a život za sebou, ti co se po "revoluci" vzmožili, pracovali dvanáct hodin denně a na hospodu neměli čas. Chodili jenom občas a většinou sedávali s manželkami na zahrádce nebo v salonku. Když se rozhodli vyrazit si z kopýtko pořádně, tak se zpili bez manželek na chalupách s kolegy a pak objížděli zánovnými vozy vyšších tříd bordely nižších kategorií. Dobře, že jsem se před lety rozvedl a odstěhoval se. Pálila mě tu půda pod nohama, pálila mě koudel u prdele, a to jednou doslova. Nebyla to sice koudel napuštěná benzínem nebo petrolejem, ale příjemné to nebylo. Bývalá manželka – katolička poté, co jsem jí oznámil, že se hodlám rozvést, v noci zapálila ve sklepě staré noviny. Nejdřív ječela, že spolu zhyneme a sejdem se v nebi, a když nikdo nepřicházel, řvala po domě, že jsem se zbláznil a chci podpálit barák. Naštěstí nechytlo vůbec nic, protože ve sklepě bylo

vlhko. Jekot však probudil celý dům. Nerozuměl jsem ničemu. Katolíkům nejenže rozvod zakázal papež, ale prostě jsou líní hledat jiného partnera. Raději sprovodí ze světa sebe nebo svou drahou polovici. Je to jistě i statisticky dokázáno, ale papež určitě uplácí úřady, aby se veřejnost nedozvěděla, jací jsou pošukové. Než by se jeho ovečka rozvedla, raději zapálí dům i s manželem a nechá v něm potupně uhořet dalších několik desítek obyvatel. Jistě, jsou to výjimky, ale na to, jak malá je populace opravdu ortodoxních a patřičně šlehlých věřících, je podobných případů dost.

"Kam jsem se to dostal a co tady vlastně dělám?" pomyslel jsem si zděšeně. "Tahle hydra zase něco provede přímo tady v hospodě a já zase budu v prdeli na věži, kde serou papeži." Podobné sedánky jsme měli zhruba dvakrát do roka a já si posléze musel léčit podrážděnou nervovou soustavu v pohostinství nebo jsem odejel do lesů sbírat houby. Podivné bylo, že jsem se pod tíhou hrůzného zážitku někdy uchýloval jen ke sběru muchomůrek zelených či citrónových, vláknice Poullardovy, popřípadě jiných plodnic, po kterých se člověku neudělá dobře. Pozvání na smaženici z nich by určitě vyřešilo můj letitý problém.

Servírka, která ten den sloužila, měla asi devatenáct a docela hezkou postavu i obličej. Vypadala sice jako po tří denním flámu, ale nejspíš to měla na svědomí úplně jiná noční aktivita než opilství. Neznal jsem ji, po tak dlouhé odluce jsem v okolí nepoznával téměř nikoho. Důležité však bylo, že v každé své útlé paži unesla čtyři piva...

Jestli budeš koukat ženskejm na prdel, dostaneš do huby, vzpomněl jsem si na jednu z variant časté výtky mé přítelkyně Heleny. Pravdou bylo, že jsem někdy pěkně prase, ale většinou zůstane jen u přísného rentgenu zadnice. Jednou si moje poslední manželka Lenka šla postěžovat – nechápu proč – zrovna mému tatínkovi slovy: "On je šikovnej, chytřej a dobrej táta, ale když co nevyleze na strom, to nenechá na pokoji... víte, co tím mám na mysli?"

"Ba, ba," odvětil zkušeně a moudře tenkrát můj starý a dobrý otec, který už v sobě měl deváté pivo, dva fernety a myslel si zřejmě, že promlouvá se svým letitým kamarádem Hradečným, "i to, co vyleze... i to, co vyleze!"

"Ještě koukáš holkám na zadky," přerušila tok vznešených myšlenek má první manželka. "Vypadá to příšerně a navíc už je ti třicet šest."

"Třicet devět a připadá mi to přirozené. Nenormální je neregistrovat hezkou prdelku. Když se podívám na ženskou, nechci s ní vždycky hned souložit... a tak podobně..." Dopil jsem kávu a zamával na číšnici. Pivo bylo silnější než já. Průměrné

slečny po něm vypadají skvěle a i Marilyn Manson po patnácti dvanáctkách vypadá jako docela pěkná roštěnka. Možná po něm bude příjemnější i tahle hyena, nebo bude alespoň vypadat jako Marilyn Manson a založíme spolu českou odnož Satanovy církve svatých posledních dní, pomyslel jsem si trpce a zapálil si Winstonku. Zřejmě jsem se trochu usmál, protože vidina toho, jak se Miluše po každém vypitém pivu transformuje v samotného Mansona, mě pobavila velmi a velmi. A daleko k němu neměla. Léta modlení za to, abych kupříkladu nevyléčitelně onemocněl, holky mě nechtěly a já se vrátil do lůna církve a nezrušitelného manželství, udělala své. Zadržovaná nenávist a úporné pánbíčkářství, pomyslel jsem si, takhle nevypadá čtyřicetiletá ženská; vyděsilo mě, co dokáže potlačovaná zloba udělat s obličejem.

"Ale dřív to bylo jinak?" nedala se opít rohlíkem. "Co se tlemíš jako debil a čumíš do blba!"

"Ano, dřív to bylo jinak," podotkl jsem a zaostřil na paní M., i když jsem věděl, že následek bude nepříjemný. "Byl jsem mladší, nezkušený a nadrženější, musel jsem to dělat pořád a bylo málo kvalitního materiálu, proto jsem si kdysi vzal tebe... Ted' už jsem rozumnější," naštvál jsem se. "Dneska si se slečnou nejdřív pokecám někde v baru a pozvu ji na výstavu moderního umění. Když zjistím, že je pitomá, zastavím to už před lovem bobra..."

První, jak by řekl jeden můj kolega, černoprdelnická manželka se vyznačovala mimořádnou vynalézavostí, zatrpklostí a podlostí. Když jsem před ní v osmdesátých letech chtěl zděšeně utéct, padělala těhotenskou legitimaci. Nechat se prohlásit za těhotnou nebyl problém, protože byla zdravotní sestra. Zděšení zase plynulo z jiného pramene. Poté, co jsem se s ní poprvé vyspal po jakémsi plese, kde jsem se ožral jako zvíře, mi po ránu tvrdila, že je věřící a že byla pannou. Seš v hajzlu, tý se nezbavíš, pomyslel jsem si a měl jsem pravdu. Já jsem přitom neměl ani v úmyslu se s ní vyspat. Vloudila se ke mně domů pod záminkou, že není z Prahy a ráno pojede domů. Možná že jsem s ní ani nic neměl. To, že byla a je bigotní katoličkou, je pravda. To, že byla pannou, jsem nemohl zjistit, protože jsem si nic nepamatoval a bylo mi trapné ráno zkoumat prostěradlo, jak se to dělá na Středním východě. Tam se po svatební noci vyvěsí ložní prádlo na pavlač a je to. Všichni mají kontrolu. Já měl jenom vztek a kocovinu. Kdybych se důsledně bránil, nemusel bych tu dnes sedět jak na lavici obžalovaných.

"Moje právnička říká..." nadechla se Miluše; pardon, zapomněl jsem představit,

moje první manželka je nositelkou onoho středověkého křestního jména. Nositelka tohoto jména by podle pranostik a kronik měla být všemi ctěna a milována, však bestie tato mi osladila zhruba patnáct let života. Pět v manželství a zbytek, jak se dalo.

"Dneska nemůžeme, protože je černý pátek a našeho pána Ježíše ukřižovali, slýchával jsem. "A zítra taky ne protože je zelená sobota – a kdyby tě to náhodou napadlo, tak jinde taky nemůžeš souložit, protože je to smrtelný hřích!" Pro mě byl odjakživa smrtelný hřích nesouložit, tak jsem se vztahem podobného rázu prostě praštil. Mým novým přítelkyním pak bylo telefonováno, že mi dostatečně nestojí, prdím, chrápu a podobně. Samozřejmě i jejich rodičům bylo sdělováno, že žiji v hříchu a že přijdu do kriminálu a tak. Samozřejmě se mě tam celá černoprdelnická rodina průběžně snažila dostat. Anonymy na adresu firem, kde jsem pracoval, střídala podivná udání a telefonáty. Co se týče duchaplnosti a dobrého vkusu, šla místo Pánaboha okolo Miluše baba s kosou, ale na co sáhla a kde se objevila, tam vznikl průser.

Servírka se přiblížila. Buď vycítila, v jak prekérní situaci se nacházím a že nutně potřebuji nejméně jednu branickou desítku a deset zelených, nebo prostě nevěděla, jak se zbavit posledního korbele. Rozhodopádně jsem náhle pocítil palčivou žízeň a zamával na ni.

"Tvoje právníčka by potřebovala na prdel," usmál jsem se připaluje nebožce Petru. " jestli budeš kouřit takhle hnusný cigarety, budeš mít za pár let v prdeli i plíce."

"Co máš pořád s těma prdelema?" zavrčela a závistivě sjela zadeček obsluhy.

"Kdybys kouřila míň a kvalitnější věci, připadal by ti život méně kyselejší," pokračoval jsem nenuceně. " To pivo můžete sem, prosím..." Představoval jsem si Miluši, jak jí zakázané ovoce. Její rajskou zahradou byly poklopce ženatých číšníků a údržbářů ze sídlištních vináren a továren v místě bydliště. A ovoce bylo strašné – věci se poznají po ovoci, řekl už před dávnými věky moudrý Ježíš Kristus.

Ne že bych byl tak úchylný, ale vzpomněl jsem si na historku, kdy to konečně s bývalou místo mě odnesl někdo jiný. Jakýsi majitel restaurace v okolí Mladé Boleslavi se asi před pěti lety seznámil s Miluší. Myslel si, že to bude záležitost na několik týdnů, a hlavně byl ženatý a rozvádět se nehodlal. Miluše na něj uplatnila obvyklou sadu chvatů a otrlý potomek několika generací pinglů skončil u rozvodového řízení a následně v blázinci v Kosmonosech. Prostě ho práskla u jeho

ženy za to, že s ní už nechtěl souložit a chtěl se rozejít. Pak ho jeho bývalá manželka připravila o dům i hospodu. To, že se z toho zbláznil, byl jen a jen logický důsledek. Moje bývalá polovička to přidala k lepšímu při pohovoru se mnou. Nevím proč. To je, jako kdybych se jí já chlubil tím, že jsem si našel novou mladou slečnu a že se mi včera nepostavil. Někteří lidé předčasně senilní. Můj tatínek se letos dožil šedesáti pěti a ještě má dvě zaměstnání i rozum. Miluši je víc jak čtyřicet, co bude v padesáti? Ale to už budou děti velké a nebude důvod se stýkat.

Číšnice přede mě postavila pivo, prohlédla si veterána Miluši, krátce se mi podívala do očí a přidržle se zeptala:

"Nepotřebujete ještě něco? Kdybyste potřeboval, mávněte, já přijdu..." Podrbala se tam, kde končila záda a začínaly kalhotky, a zmizela.

"Chlast a čumět po holkách jako před deseti lety... Jsi dezorientovaný a nešťastný, protože jsi prchl z posvěceného manželství a lůna církve svaté, kde tě Kristus chránil před smilstvem a tvrdnutím jater. Dám si taky jedno na žízeň, až půjde ta štetka kolem... Drbat se při práci na prdeli," prskala. "Svěř se, a uleví se ti."

"Má ji pěknou a nejspíš se jí zařízly kalhotky, mojí slečně se to taky stává... Někdy to nejde vydržet... nejdřív se jako podrbeš a pak si pomůžeš."

"Fuj! Manželství, které mělo hodnotu, jsi zničil, abys mohl souložit s kurvama, kterým je sotva dvacet. Já musela psát Svatému Otci, aby mi dal výjimku a já se mohla znovu vdát," pokusila se opět o komedii Miluše. "Před Pánem jsi pořád můj muž a mám za tebe odpovědnost." Několik lidí se nervózně otočilo.

"K těm dvacetiletým slečnám," pousmál jsem se, "ty ráda jezdíš hnusným, špinavým a rezavým autem? A podmínkou v té výjimce, co by ti dal papež, bylo," pokračoval jsem, "že musím skončit ve vypolstrované cele a že mě zbaví svéprávnosti. To se mi jevilo jako nepříjemná varianta rozchodu."

"Bůh by tě ochránil i v Bohnicích, má tam své lidi."

"Toho jsem se právě bál. Stříkali by na mě hadicí, dokud se neresocializuji a nedojdu k pokoře. Byl jsem pevně rozhodnut odejít z církve, kde už pro mne nebylo uplatnění."

"Utekl jsi, aby ses válel s děvkami a hrál na kytaru alkoholikům a kreténům," horovala.

"Ano, Ježíš Kristus mě chránil před tvrdnutím i jiných věcí, což jsem nemohl ustát. Chtěl jsem prožívat normální sex jako většina obyvatel České republiky. Prchl jsem před tebou už před řádkou let a potom jsem byl opět ženatý," složil jsem

unaveně ruce na stůl. "Nechápu, proč bych ti měl po tolika letech zase sdělovat dojmy ze svého současného i minulého života... jako vždycky. Navíc moje druhá žena byla fajn, chtěla prostě dělat kariéru na poli, kde já neválčím. Normálně jsme se rozešli, nejsem asociál."

"Náš pán neumřel na kříži proto, abys vylemtal celý sklep Branického pivovaru a stýkal se s rádoby intelektuály po hospodách," nedala se odbýt. "Vidí všecičko, i to, jak já trpím... Strašně..." odpověděla si. "A třeba ten Maťa, co ti vydává ty knížky..."

"Maťa vypadá jako prorok z dob Kristových, nechápu, co ti na něm nesedí. Má vousy, je vysoký, štíhlý a klidně by mohl Ježíše i hrát v nějakém velkofilmu. Je to navíc vzdělaný muž."

"Je určitě alkoholik!"

"Ježíš Kristus měl spotřebu jako Tatra 813 se špatně seřízeným vstřikováním paliva. Lil jako tygr s děvkami, pobudy a celníky. Jednu neděli, tuším zrovna o Svátcích, dokonce klackem zmlátil do bezvědomí vážené židovské obchodníky, kteří určitě spořádaně platili daně, přímo v synagoze. Zřejmě jim přitom strašlivě zmaloval i vejce a křesťanská Evropa si to vysvětlila po svém. Teď o Velikonocích mlátíme slečny a paní, abychom za to malovaná vejce dostali... A jen Bůh ví, co ještě vyváděl za věci, v bibli je jen to nejpodstatnější a jediná zmínka o pořádném večírku je proměna vody ve víno na svatbě v Káni Galilejské," namítl jsem. "Člověk, který transmutuje vodu ve víno, protože na svatbě došel chlast, je kladná postava. Proto měl tolik učedníků. Nikde není dokázáno, že zpitou máničkou vzkříšený Lazar neměl delirium tremens... V Novém zákoně se píše, že než ho Kristus probral z kómatu, zapáchal. To se stává během divokých muzikantských mejdanů často. Kytarista jednou posral celou chalupu a i já už několikrát za život musel likvidovat slipy, které neunesly tíhu prožitého."

"Jen duševně chorý člověk si může dělat srandu z toho, jenž na kříži trpěl, aby spasil všelike národy světa," horovala Miluše.

"To mu přece nikdo neupírá," bránil jsem se. "Náš prezident pije jako horník a je celosvětově uznávanou osobností. Proč by Ježíš Kristus, syn člověka, nemohl být pozitivním, zásadovým, nezkaženým a dobromyslným kořalou?"

Pravdou bylo, že jsem před deseti lety prchl od katolíků, protože jsem chtěl zase dělat hudbu, mít holku, která bere prášky a otěhotní, když to chceme, psát texty a spoustu jiných věcí. Katolíci nedělají nic, co by rozvíjelo svobodná umění a povolání... Já si prostě myslím, že úloha katolické církve skončila zrušením

nevolnictví a posléze pádem většiny komunistických režimů. A nejsem vůbec dezorientovaný, například naprosto určitě vím, že nejsem gay a že mi nechutná pivo se šlehačkou.

"Ještě děláte ty strašlivé věci s kapelou, když jezdíte na koncerty?" zeptala se se zájmem a v očích jí zahořely ohýnky závisti.

"Budu se nejspíš ženit a trochu omezím ježdění. Už je to s námi celkem v pohodě, jezdíme na kole, sportujeme, používáme prezervativy, hrajeme fotbal, chodíme občas i na sluníčko, zdravě jíme a tak," odpověděl jsem. Zalhal jsem strašlivě. Ne že bychom nesportovali a jedli škvarky, ale pánskou ochranu přímo nesnáším. Nikdy si tu věc nedokážu správně nasadit a jsem z toho tak nasraný, že když už ho tam nám, tak mi zase nestojí. Jednou, když mi jedna vilná slečna na večírku sdělila, že mi dá, ale že si musím vzít pláštěnku – roštěňčí terminus technicus pro prezervativ –, zmateně jsem odešel do skříně, kde mám věci do nepohody, a přišel jsem v holínkách a pláštěnce. Proto partnerky nestřídám a fanyanky nelovím. To by znamenalo navléci si na sebe skafandr jako na misi na Mars. Další skutečnosti, například že náš zpěvák o vánočním turné mezi sportem, produkcí a hlavně po deseti ležácích, dvanácti tequilách a jogurtu Bio s vitamíny a vlákninou rozpoutal biologickou válku, jsem raději nechal u ledu. Poslal se jako zvíře ve sprše tříhvězdičkového hotelu, ale ráno mu chutnala snídaně a neměl žádnou kocovinu, takže na těch jogurtech něco bude. Každopádně by Danone mělo vyzkoušet kombinaci jogurtu s živými kulturami, zkvašeným kaktusem a příchutí krušovické dvanáctky. Lídrovi naší kapely ta kombinace moc chutnala.

"Stejně jste prasata, i když o vás píšou v novinách, jak jste geniální," prskala Miluše, lovic cosi v kabelce. "Někdo by to měl konečně odhalit."

"Novináři a manažeři s námi jezdí na koncerty a na večírky a nijak jim to nevadí," podotkl jsem. "Většinou jsou v horším stavu než my a jejich rána bývají velmi krutá. Co chtěla ta tvoje frigidní právnička?" snažil jsem se odvést rozhovor zpět k tématu, kvůli kterému jsme se sešli. Tím bylo zvýšení výživného, protože náklady na výchovu dětí se zvedly. Podstatné však bylo, že zdražili cigarety a Miluše se chtěla podívat do Vatikánu, jak se senilní Jan Pavel hrbí v papamobilu. Když jsem jí navrhl, aby se jela podívat do Jevan, jak se projíždí svým papamobilem Lou Fanánek Hagen, popuzeně odmítla. Mistr vlastní prosklený Renault Expres a je hrdý na to, že má podobný automobil jako papež. Vozí v něm své psy a někdy, když má dobrou náladu, i kapelu. Navíc by to byl určitě levnější zájezd. Kdyby se Miluše

náhodou trefila do večírku, určitě bychom jí s kapelou předvedli, jak se z papamobilu čurá nebo zvrací. Na to se nezmůže ani papež, protože je v automobilu neprodyšně uzavřen. Kdyby Janu Pavlovi II. stavěli papamobil v Čechách a Fanánkovi patřila Škodovka, nechal by mu do zadní prosklené části vozu určitě zavést výfukové potrubí. Model by se jmenoval Škoda Papadeadmobil.

"Doktorka Janoutová není frigidní," osopila se na mě. "Jenom nemá chlapa ze stejného důvodu, jako já. Je katolička a je rozvedená, nemůže už si nikoho vzít! Nemůže nic," zdůraznila a výpravně na mě zamrkala.

Vzpomněl jsem si na tetu Kateřinu z Jirotkova Saturnina a rychle jsem se napil. Chvilí jsem po restauraci pátral, jestli se nezjeví synátor Milouš.

"Chceš říci, že tvoje právnička se rozvedla proto, že týden po svatbě byla hnusná na manžela a chodila do krámu pro mlíko a rohlíky v montérkách s nápisem Škoda Plzeň a teplákovce Sigma Lutín," nedal jsem se.

Mezi kontejnerem na odpady a červenou Fabií se snažil vořech barvy zrezivělé vodovodní trubky o soulož s bílou pudlicí; úspěšně. Oči všech návštěvníků zahradní restaurace se obrátily směrem k scéně jako z Haškových povídek.

"Necháš ji, ty svině zrzavá! Stála patnáct tisíc... a tomu bastardovi je to šumák," plísnila chlupatého šťastlivce hezká, asi třicetiletá bruneta v kostýmku a s asi čtyřletou blondatou holčičkou. Holčička měla trávově zelené šatičky jako maminka a pudlice červený obojek se srdíčkem. Plazila jazyk a byla očividně spokojená.

"To je hezkej pejsek, mami. Chci taky takovýho pejska," ukazovala prstíkem dcerka na urputně kopulujícího hrdinu v barvě pouště Gobi.

"Budeš mít takový pejsky... a babička nás zabije," snažila se matka za použití deštníku coby páčidla odtrhnout zvířata od sebe.

"Per to do ní, ať je po ní," hulákal opilec ve vínových teplákách od Čongů. Servírka mu v nestřeženém okamžiku stačila připsat nejméně dvě čárky na účet jako pokutu za imbecilní výrok. Když viděla, že jsem to zaregistroval a neřeším to, usmála se.

"To jsou Čechy, když má soused kozy, tak si druhej přeje, aby mu chcípily... nebo jak je to přísloví," lkala majitelka pudlice. "Ale z tohodle chcípnu nejspíš já!"

"Když má soused kozy, tak to nejni Ozzy," sdělil svému pivu zlitý připlešlý mánička a třesoucí rukou si připálil Startku bez filtru. "Jo tenkrát, v šedesátejch a sedmdesátejch letech, to byl bigbít, to už se nikdá nevrátí... Museli jsme bejt furt zavřený v kotelně, aby nás StB a zasraný komouši nenašli."

"Všude jsou pořád estébáci a národ je nekulturní... rockeři dneska ani neumějí noty," přidal se úplně plešatá mánička, který seděl naproti. "Musím kvůli nim každé měsíci na pracák, abych měl na pivo."

"Máš rád Ozzyho?" vydechl zasněně kotelník. "Já strašně!"

"Miluju Ozzyho, Ozzy je nejlepší... Kdyby tu seděl s námi, zatočil by s komunistama i s pracákem!"

"Nejspíš si dám ještě jedno," utrousil jsem na adresu bývalky a ukázal prdelce s kasírkou prstem na prázdný půllitr. "Začíná mě to tu bavit. Tak kolik chceš, abych měl na chvíli pokoj?" snažil jsem se dokončit konverzaci, abych mohl sledovat okolí a poslouchat bláboly. "Děti také musejí v neděli vstávat v šest třicet a jít nalačno do kostela, jako jsem musel chodit já, abych měl od tebe klid? Že bych to nahlásil na sociálku?"

"Mám chlapa v Modřanech, má Oktávii a je vdovec," uculila se a jedním záťahem vypila půl sklenice piva.

"Jak můžeš mít chlapa, když všem kážeš o svátosti manželství? Nejste svoji a určitě se pokoušíte o věci, které bych nechtěl vidět ani na Nově po desáté hodině večerní," oklepal jsem se a pocítil touhu být na Měsíci – klidně i bez skafandru. "Já se už stačil spořádaně oženit a rozvést a ty ojedeš půlku důchodců v republice, jdeš ke zpovědi a je to dobrý? A kdyby viděl tvůj splávek náš bubeník nebo druhý kytarista, propadli by depresi, že jsou sráči, a skočili by ze skály..."

"Vzal mě na trempskej potlach do Vranýho, to byla paráda."

"Ha, změna! Takže my jsme se Třemi sestrami alkoholici, ale na potlachu ve Vraném určitě nepijete," šklebil jsem se jako čert. "Vylohníte sud malinové limonády a pak nablijete buřty s plnotučnou hořčicí do ukulele jen tak pro legraci. A na příd' nebohého auta z Mladé Boleslavi pověsíte na víkend bizoní rohy a indiánskou lebku..." Vybavila se mi hrůzná představa. Kol ohně, který byl zapálen za pomoci motorové nafty, kufříkové nukleární zbraně nebo fosforového ručního granátu, hojně používaného námořní pěchotou USA na čištění bunkrů Vietkongu, seděl tučet senilních pánů s klotovými rukávy a jejich protějšky a vyli: "V Móóontgomery blijou sloni, néézbyl ani jedén muž..."

"Sprostárny, to sem si mohla myslet, všechno zlehčuješ," bránila sobolí Oktávii, řízenou vyšinutým úředníkem. "Trocha piva přece patří k přírodě."

"Musíme udělat další revoluci, já budu lepit plakáty jako v osmdesátém devátém a ty seženeš podpisy pod petici," rozpažil kotelní mánička a oči mu zasvítily jako

fretce. "Taky zavoláme Ozzymu a Párplům... taky Sabbatům... Kurva, to by bylo, abysme to tu nevyčistili!"

"Taky zavolejte Janis Joplin, ta už zhebla a mohla by strašit za váš tým," utrousil na adresu mániček sportovně vypadající muž ve středních letech. Posadil se, odložil tenisovou raketu a požádal o "jedno". Pomalu se šelo a do putyky přicházeli lidé z pracovního procesu. Navíc byl pátek, a to lemtají téměř všechny sociální vrstvy obyvatelstva, manažery i učitelky z mateřských škol nevyjímaje.

"Karel Gott má sbírku vibrátorů, tady se to píše, to musí bejt ale chlap, umí uspokojit holku v každým věku," mrmlala Miluše, třímajíc olezlý výtisk Blesku, který určitě uzmula v kadibudce na potlachu ve Vraném. Chvíli se ještě štrachala v kabelce a já se modlil, aby jí z ní doopravdy nevypadl vibrátor. Lidé se po nás zas začali divně koukat a já jsem si opravdu přál, aby mě vystřelili alespoň na chvíličku na Měsíc.

"Zkrátíme to," ujal jsem se opět slova. "Víc než jeden tisíc ti na alimentech přitlačit nemohu, protože prostě nekradu. Soud ti to nezvedne, protože platím víc, než bych měl. Pominu-li, že jsem o spoustu peněz přišel ostudami a skandály, které mi děláš s železnou pravidelností již desetiletí, handrkování s tebou už mě nebaví."

Nebavilo nikoho. Když jsem jel naposledy sto kilometrů k výslechu, týkajícího se údajného neplacení výživného, přišel jsem o pět tisíc, protože jsem musel odložit práci, která odložit nešla. Byl jsem vzteklý a moje přítelkyně věděla, že pojedou jako šílenec, bála se o mě a málem potratila. Nejvíc našťvaný však byl vyšetřovatel, vzal si mě po mé výpovědi stranou, nabídl mi cigaretu a jal se vyprávět:

"Pane, vy jste sympatickej a v pohodě. Neměl bych to říkat, ale... ta vaše bejvalka je, s odpuštěním, hrozná svině. Dneska je každá ženská spokojená, když jí choděj alimenty alespoň nějak, a vy platíte dost. Když naposledy podala trestní oznámení, dali jsme to k ledu, protože mi to nedávalo smysl," stěžoval si. "Pak ta mrcha poslala stížnost do Prahy a já to musel – jako vy teď sem za mnou – jet vysvětlovat na Policejní prezidium... Ještě k tomu chodí oblečená tak strašně, že z toho má vždycky celý oddělení depresi. A to jsme pořádně tvrdý chlapi! Naposledy přišla ve vytahaných teplákách, aby bylo vidět, jak je na tom po finanční stránce bledě; byl to strašnej pohled, od té doby si vážím svýho manželství, ženě jsem přinesl po půlroce kytku a ta koukala jako puk. Hrajte a v klidu pište, ono to vždycky nějak dopadne... Hlavně jí jednou za čas pošlete peníze a tak..."

Zasnil jsem se, protože jsem si vzpomněl na poslední debatu s mou Helenou a

tatínkem.

"Už se to s ní táhne dlouho. Z toho se můžeš bez šrámu nebo hospitalizace v Bohnicích dostat jen tak, že ji něco přejede, nebo že ji dáš odstřelit jako psa," zkonstatoval suše otec. "Tím tě k tomu nenavádím, to bys skončil ve vězení!"

"Třeba ji obměkčí, že chceme miminko," nechala se slyšet Helena. "Vysvětlíme jí, že nechceme vydělávat kupu peněz, ale žít pro hezký věci... malovat, fotit a tak."

Já věděl, že jediné, co nebožku obměkčí, je dobře mířená kulka z Winchestrovky mezi oči. "Ona ale chce, abych vydělával kupu peněz a ona aby mě o většinu obrala, jako v roce devadesát dva a devadesát čtyři... A ty aby ses se mnou rozešla, protože neutáhneme domácnost a budeme mít z ostudy kabát," odvětil jsem. Nemělo smysl něco předstírat. "Bud' ráda, že ještě nevolala tvým rodičům nebo babičce..."

"Tak tu krávu zabijeme!?"

"Ne, protože by nás zavřeli a bylo by to ještě horší než teď," procedil jsem nasraně mezi zuby.

"Zase čumíš do blba nebo co," vytrhla mě z přemítání pivem osmělená Miluše. "Když nechceš platit, co já chci a potřebuju, napíšu všem redakcím a firmám, kde vydáváš, jak strádáme. Řekl sis o to sám, navíc jsem pořád před Bohem a církví tvoje manželka a mám o tebe občas i strach. Jsi šílený a zahazuješ se a cizoložíš s nějakou patnáctkou."

"Helence je dvacet tři a je to docela rozumná dáma," vysvětloval jsem naprosto zbytečně. "To je u slečen poloha, kterou jsi nikdy nepoznala. Máme se rádi, což se tobě nemůže nikdy stát, ty jenom mučíš své okolí a systém tohoto státu, který je už i tak dost chudý. Nenávidí tě i policie, což je dost strašlivé, protože žaláři se dohodli na Mírově i s hrdlořezem Kajínkem."

Pravdou je, že proti Miluši, byl Kajínek medvídek Pú. O tom se nedalo polemizovat.

"Svině komunistický to sou, celá vláda a podobný frajeři, co choděj do hospody s tenisovou raketou a šukaj mladý holky," říčel jako tur kotelník a v rozčilení na sebe zvrhl do tří čtvrtin plný půllitr. "Janis Joplin byla super, jenom si občas trošku šlehla... zasraný estébáci zkurvený! Kurva, teď sem si kvůli komoušům vylil pivo..."

"Klaus je estébák, Zeman taky," mával rukama druhý hašíšák, snaže se probudit na stole spícího kořalu v montérkách. "A tebe, Pavliku, taky připravěj vo práci a budeš muset vstávat každěj měsíc na pracák... všechno je v prdeli, bude

nová revoluce, uděláme povstání, že se z toho všichni zeserou a nepomůže jim ani tento... hajzlpapír Tento... posraný estébácký reklamy – i v televizi jsou komouši... Všude sou komouši!"

"Hned zejtra začneme shánět podpisy pod petici, vláda se položí a bude," sliboval kotelník. "Objedu to svojí stovčáčkou. Všichni se z toho poserou..."

"Já to objedu!" překřikoval ho kolega z mokré čtvrti. "Moje Škodovka je závodní, v roce sedmdesát pět jsem s ní vyhrál závod do vrchu v Kolíně. V tý dávám na prdel i bavorákům a audinám. To sem takhle předjížděl do kopce, vid' Péťo..." Péťa se nehýbal a z nosu mu tekla nudle. Umakart je mocná čarodějka.

"Joplinka byla zfetovaná štětka, která neuměla správně zazpívat ani hoří," zakřičel posměšně majitel rakety směrem k idiotům v džínách a mrkal na svoji lízátkovou přítelkyni. "Dáme jim do držky, ale musejí si sami začít. Serou mě tu každéj pátek, blbě kecaj, smrděj zatuchlinou, určitě se nemejou a maj svrab a ještě k tomu jsou úplně dementní."

"Jirko, u Kolína nemůže nikdo uspořádat závod do vrchu, je tam rovina a zpívá se o tom i v jedny písničce," přispěchala na pomoc sportovci servírka, protože byla našťvaná, že musí uklízet ublemcaný stůl po dvojici odžínovaných zombie. "Tys mohl jet rallye tak jediné semnáctkou z Braníka k podolský vodárně nebo antonem do pakárny." A spolu byste si mohli uspořádat závody do vrchu tak, že byste si vzájemně vybíhali na svý smradlavý zadky, pomyslel jsem si.

"Jdeme pryč, tady se něco semele," navrhl jsem bývalce. "Ty dva cvoky tu zbytek hospody obětuje nějakému odpornému a pochybnému božstvu, vyskytujícímu se pouze a jen v restauračních zařízeních čtvrté a páté cenové skupiny. Já podobné situace znám, něco jsem se v hospodách naseděl a vím, kdy je čas odejít středem; a tady je to vyhrocené tak, že bych odešel kudykoliv a hrozně rychle."

"Každý má právo vyslovit svůj názor a ti dva chudáci u vedlejšího stolu jsou taky boží děti," ozvala se Miluše. "My katolíci bráníme bezpráví a jsme na straně malých..."

"To nejsou boží děti, to je párek špinavých a vyšinutých imbecilů zpitých jako zvěř... tady už nepomůže správná strava ani váš charitní hostinec u Hlavního nádraží, leda že byste jim byli schopni provést lobotomii nebo euthanazii. Dali byste jim do ruky tlačítko smrti a vysvětlili jim, že když ho stisknou, naperou do sebe pivo, rum, becherovku, zelenou, Okenu, pastu na parkety a kontušovku ve správném poměru přímo do žíly a bylo by," oponoval jsem. "Těm nevysvětlíš, že Kristus pro ně

umřel na kříži. Já teď jdu na záchod, pak k výčepu zaplatit a ty si tu dělej, co chceš. Hrab se v kabelce a nech tam vibrátor, namaluj se, pomodli, ale hlavně sed', prosím tě, na prdeli a nic neříkej. Jinak místo těch hnusáků dostaneme do držky ještě my."

Možná jsem se trochu zasnul a zavzpomínal si při čtení sprostých vzkazů na zdi nad pisoáry, možná mi Bůh dal ještě jednu šanci.

"Jsi uvolněný a procházíš se piniovým hájem, tvůj Bedřich je těžký jako kus olova," slyšel jsem boží hlas a někde v dáli určitě troubili andělé.

"Co mám tedy dělat, Pane můj?" proběhlo mi hlavou.

"Prostě budeš chcát o trochu dýl než jindy," přikázal mi Stvořitel vesmíru. Alespoň jsem si to myslel, ale mohl to být jenom klam a mam, iluze vytvořená v mé hlavě branickou desítkou.

Když jsem podruhé otevřel dveře místnosti pro pány, servírka měla natrženou sukni a volala z mobilu policii. Židle byly zpřevrácené, sportovec už neměl tenisovou raketu, ale z ošklivě rozbité hlavy mu crčela krev.

"Nechod'te tam, pane!" vzala si mě stranou lízátková slečna od byznysmena. "Není to hezký pohled."

"Cože? Vyhráli jste?!" zeptal jsem se zmateně, bylo toho na mě příliš.

"Nooo... Jasně, ale ta pizda zmalovaná, co vypadala jako vaše babička, začala bláznivému Lud'kovi kotelníkovi něco vysvětlovat a pak se začali všichni prát jako v béčkovým jihokorejským akčním filmu a mlátili se půllitrama," sděloval mi s rozšířenými zorničkami zraněný podnikatel. "Pak dostala od někoho ucháčem do palice a je dočista mrtvá. Nevím, jestli jsem ji omylem nebacil já, protože ječela: 'Obraťte se a nebudete mít potřebu násilí!' Její poslední věta bylo něco o Ježíši, ale to už asi mlela z cesty... Klidně se přihlásím na policii, ale nejspíš to byla náhoda..."

"Děkuji vám!"

"Jak, děkuji vám?"

"Byla to kdysi má první žena, jen jsme se tu náhodou po letech potkali... Už od začátku s ní byly jenom samé problémy," odvětil jsem. "Je vážně mrtvá? Netušil jsem, že ji jde takhle normálně zabít. Celá naše rodina uvažuje, že ji zabije už asi pět nebo deset let," podrbal jsem se. "Někdo, nejspíš vy, nás předešel," poplácal jsem borce po zádech. "Tady vidíte, co je všechno možný. My sháníme atomovku a pak jí někdo trefí půllitrem a je to."

"Ani po dvouměsíčním bombardování území kontrolovaného teroristickým hnutím Taliban nebyl vydán celosvětově hledaný vůdce organizace Bin Ládin,"

ozvalo se náhle z nakřáple znějícího radiomagnetofonu. "Během vojenské operace zahynulo pět set příslušníků americké armády a tisíc je pohřešováno nebo bylo zajato. Prezident Bush se na protest zavřel v Bílém domě na záchodě, odkud osobně řídí operaci, a prohlásil, že nevyleze, dokud nebude světový terorismus vymýcen a Bin Ládín rozemlet do jeho oblíbených hamburgerů. – Posloucháte radio Braník."

"To je dobrý!?" pronesl jsem překvapeně a usmál se. "To je hodně dobrý... to je moc dobrý!"

"Cože?" udiveně na mě pohlédl zakrvácený tenista, ostříhaný jako příslušníci námořní pěchoty USA. "Tomu se smějete? Amerika trpí..." dodal procítěně a setřel čůrek krve, který si našel cestu k levému obočí. Všechno bylo jako v podřadném americkém akčně žumpoidním velkofilmu. Zjevila se i jeho lízátková star. Měla monokl a kulhala, ale statečně se držela na dvou. Nakoukl jsem opatrně na zahrádku; byla v troskách.

"To nic, toho si nevšímejte... To nebylo na adresu Ameriky," zašeptal jsem mu spiklenecky do ucha a rychle zamířil ke dveřím. "Kdyby se někdo ptal, nebyl jsem tady!" USA mi bylo poslední dobou už trochu líto. Amerika, jak je veliká, tak je blbá, ale nyní prožívala stejně těžké chvíle jako já posledních deset let... To dokáží pochopit i já. Měli v Afghánistánu vysadit ty dva pitomce máničky s Miluší; jenom s pěchotou, bombardéry a vrtulníky jsou v řiti...

Ve stádu je vlk...

"Nejsem ještě rozvedenej a ty se mnou spíš a vůbec nemáš výčitky," kroutil jsem hlavou a snažil se dosáhnout na rozkouřenou cigaretu, která hrozila pádem na koberec. "Řeknu to nejspíš tatínkovi. Zazvoním u vás a povím mu: 'Já jsem ten pán, kterej vám hrál minulý Vánoce na kůru na kytaru. Teď se rozvádím, což se nesmí, protože to papež zakázal, a souložím s vaší dcerou, což se taky nesmí. Nejspíš oba přijdeme do pekla...' a tak..."

"Otec je divnej... Ten by nejspíš jenom žárlil, ale jinak je mu asi jedno, co se okolo děje."

"Jak žárlil, tvůj otec určitě hlídá tvoje panenství jako velkej černej pes misku s karbanátkem?" podotkl jsem. "Tedy pes, kterej nemůže žrát, protože jinak by už v

ešusu neměl ten karboš..."

"Tatínek už poslední dobou taky nemůže. Je z těch máminých těhotenství tak zpitomělý, že už neví, co dělat. Když ho tam nestrčí, tak musí sám do koupelny, když strčí, tak je máti v jináči a pak ho tam nestrčí zase skoro rok. Mámě je už čtyřicet a vždycky má rizikový... A tati v tom má binec – určitě když se mu postaví, hned mu schlípne. Když to dělaj, tak mu ho máti nenechá vyndat ani si na něj nic oblíknout... Musela by to v neděli říct páteru Bendovi u zpovědi a ten by ji nechal odříkat tisíc Zdrávasů a Otčenášů. Neměla by čas ani uvařit oběd..."

"Odbočuješ!" nedal jsem se. "Jak to, že tě vůbec na tak dlouho někam pustil... a na noc?"

"Řekla jsem, že jdu ke kamarádovi vyvolávat fotky, že mě něco naučí."

"Pěkný, ale učit tě nic nehodlám," snažil jsem se marně najít slipy, aby mi nenastydl zadek, až půjdu na záchod. "Už toho umíš dost – na to, že je ti sedmnáct a jsi příslušnice katolické odnože bijců Kristových."

"Zatím mě otec hlídá, ale divně... Vždycky když v baráčku roztopí saunu, tak mi vysvětluje, že Pánbůh stvořil muže i ženu a že se nemám za svoje tělo stydět před rodinou," vysvětlovala. "Pak si v potírně zapomíná kartáč na lavici za mnou a osahává mě. Vždycky se dotkne naprosto cíleně tam, kde jsou kozy, nebo jakoby omylem loví bobra... ach jo..." Nahnula se a podala mi hořící Winstonku. "Nejspíš by mě chtěl zasvětit sám jako šamani na Borneu, kam jezdí stavět továrny," dodala, "ale tu šanci jsem mu nedala..."

"Otec hodně cestoval po světě za prací?" zeptal jsem se suše. Napadlo mě, jestli není trochu ujetej.

"Pořád někam jezdí a ani nevíme, co tam po práci dělá," posmutněla. "Má v tom hokej. Chce se mu souložit a nesmí, v neděli chodí do kostela a každé měsíce na schůzi ke komunistům, aby ho nevyhodili z práce. Má v tom prostě binec. Já si už půl roku dělám, co chci... teda skoro – v mezích."

"Proč nezůstane venku a vás nepošle do Maďarska a pak taky za čáru na západ?" napadlo mě. "Proč prostě neemigrujete?!"

"Táta není hrdina," povzdechla si. "Chce bejt s každým zadobře a ubližuje všem. My s ním nesouhlasíme a on se bojí a každý víkend se taky zpovídá tomu senilnímu Bendovi – ten o nás musí vědět věci!"

"Půjdu k fráterovi Bendovi a taky se vyzpovídám z mrzkého skutku. Svatý otče," poklekl jsem na matraci před Kateřinu, "jednu ovečku z vaší církve jsem opustil a

rozvedl se a druhou přivádím k hříchu teď..."

"Ten by se roztetelil blahem a zeptal se tě, jak mi to děláš, aby to porovnal s mojí zpovědí. To má ale blbý, protože já k němu moc nechodím. Naposledy když jsem u něj byla, ptal se mě, jestli neprovozuju ilegální sexuální praktiky a neberu drogy. Česky řečeno, jestli si to nedělám rukou nebo sprchou a nekouřím trávu. Občas si to sama udělám," pokrčila rameny a zasmála se. "Ale je to jako jezdit v autoškole na trenážeru. S chlapama je to jiný!"

"Tak farář Bendů tahá z nezletilých dívek prasečinky!?"

"Hmm... jo!"

"Raději nechci vědět, na co se ptá baby Janouškové," oklepal jsem se. "Jakpak jste se dneska ráno vysrala, babi?" napodobil jsem mečivý hlas pátera.

"No, taky se mi pokoušel radit, jak se mám stravovat, aby se mnou necloumal chtíč."

"Proboha, co musíš dělat?"

"Neberte Božího jména nadarmo!" pokusila se pro změnu Bendu napodobit Kateřina. "Mám spát u otevřeného okna a málo jíst... hlavně málo cibule, protože by se mnou cloumaly animální pudy – tak to řekl."

"Když sníš kilo cibule denně, tak s tebou budou cloumat úplně, ale úplně, jiný věci než zvířecí pudy."

"Fuj! Seš prase!"

"To je o mně všeobecně známé," smál jsem se. "Mimochodem, cibule je nejlepší antikoncepce – když sežereš hodně cibule, tak o tebe nezakopne ani ožralej popelář. Možná tak farář Benda, ale musela bys to dělat ve zpovědnici..."

Katka se na chvíli zasnila. "To ale není špatnej nápad. Ve fotokomoře jsme to dělali, ve vaně taky. Ale Benda je divnej: Už k němu nechci, moc se vyptává, nic bych nedala za to, že si na záchodě čte prasečinky. Rodičům jsem namluvila, že mám zpovědníka u Havla v Praze. Chodíme vždycky k Medvídkům a pak doma musím vysvětlovat, že ze mě táhne mešní víno a že jsme zase měli nějaký křesťanský soustředění. K Bendovi nechodím a už jsem dlouho nebyla nikde jinde." Chvíli cosi očima hledala v popelníku. "Po jednom takovém srazu jsem o to v parku přišla. Trochu jsme všichni přebrali. Ale udělal mi to opravdu vzornej křesťan, ktorej pořád tvrdil, že mě hrozně miluje. Já byla zpitá a on byl taky ožralej jako kráva. Choval se při tom jako trouba a poté, co mi to udělal, se zhroutil, že spáchal smrtelný hřích... Tedy v kocovině druhý den. Od té doby je to s mojí vírou jaksi kách."

"Na to se vykašli, s tím nic neuděláš... Já jsem poprvé taky obcoval pod vlivem, ale vzpomínky mám docela dobrý."

"Vono to poprvý není příjemný a poslouchat potom – Pane Bože, odpusť svému služebníkovu, že tělo přemohlo ducha – je strašný. Pak si mě chtěl brát... skoro tejden. Taky si chtěl brát život, protože zhřešil..."

"Mmm..." přitakal jsem mdle, protože k tomu nebylo co dodat. Debata se dostala, kam jsem nechtěl. Rozhodně jsem se v peřinách nehodlal s Katkou bavit o místní církvi. Také jsem ji nechtěl začít litovat. Pocházela z šesti dětí a byla nejstarší. Celé dětství se musela starat o sourozence. No co, pomyslel jsem si. Hlavně že mi chutná víno a cigára... A s tou mojí blbou hlavou a penězma to taky není tak špatný...

"Co ještě řekneš Bendovi v jeho chrámový kadibudce?!"

"Povalím ji vždycky naznak ve sklepě na uhlí," pokračoval jsem – předvedl jsem jak nakukuji okénkem k faráři do zповědnice, "pak jí ho tam zarazím, až zachrčí jak sovětská nákladní lokomotiva Sergej... jako svině raněná prakostřilem... Co mám dělat, Otče? Tolik se bojím, že nepřítel církve Satan úplně ovládl můj dosud svatý život." Katce zaskočil Müller a já dostal plácanec přes zadek. Ještě jednou jsem se teatrálně zatvářil a pozvedl ruce k oblakům. "Apropó, Miluše byla tvoje kamarádka," dodal jsem.

"Holky nemají kamarádky. My jsme zmítané hormony a já k tomu ještě chci udělat kariéru a to se taky moc nenosí," objala mě okolo pasu a přitiskla se ke mně. "To, že ses vykašlal na Miluši, mě nemrzí – byla to mrcha a využívala tě – podívej, jak jsi dopadl... Nenechala ti ani kartáček na zuby... Seš moc hodnej, to je tvoje chyba."

"Už ne!" ohradil jsem se. "Jsem z církve exkomunikovaná obluda, která dohání promrhaný čas. Za chvíli zase budu mít neklid v podbřišku a nevím, co s tím počít..."

"Až to přijde, tak zkus mě," usmála se. "Já mám divný tlaky v podbřišku skoro pořád."

Odhodila si černé vlasy z čela a podívala se ven. Za oknem mého branického bytu drobně pršelo a to, že opustíme vyhrátou postel, nehrozilo. Bylo sice léto, ale počasí tomu nenasvědčovalo. Kateřina se blaženě protáhla a její čtyřky zasvítily v podvečerním šeru pokoje. V pokoji nebylo skoro nic. Co šlo odmontovat a odvézt, rozkradli hamižní příbuzní, když jsem neprozřetelně odejel hrát do Českých Budějovic. Zůstala mi jenom aparatura na kytaru, věž, matrace a dvě skříně, které byly tak hnusné, že by je nechtěli ani Cikáni na podpal.

"Mně se tu líbí," odbočila Katka. "Takhle je to lepší. Je tu víc prostoru a nevisí tu žádná křížová cesta jako u nás doma. V každém pokoji máme alespoň čtyři krucifixy – jeden po babičce, druhý po tetičce... a tak dál –"

"Počkej," stáhl jsem ji zpátky. "Takže se mnou spíš z lítosti a protože mě vykradli katolíci. Cítíš vinu, protože jsi katolička, a splácíš to v naturáliích, abys ulevila svému svědomí."

"Jasně! Taky při tom křičím, a podrápala jsem tě, protože nesnáším... Ani už snad nejsem katolička, když jsem s rodiči v kostele, tak..."

"Strašně řveš! Jseš hlučná."

"Protože ho máš velkého," začervenala se a slušelo jí to, "debile, debilní..." Ale možná to bylo jenom vypitým vínem.

"Ne, zrovna teď... myslím... sousedi jsou kreténi a Májová na mě donáší na úřad, že jsem kurevník," zvedl jsem se na chvíli a sáhl pro dvě cigára. "Na... Líbíš se mi, jinak bych s tebou nespal. Křesťanek mám plný zuby, ale ty jsi pěkná a chytrá. Nemůžeš za to, kde ses narodila... A mám ho normálního!"

"A taky už dlouho nebudu katolička, protože mě rodina zabije – taky nejsi k zahození, nenáviděla jsem tu krávu za to, že s tebou spí a já nemůžu."

"Hmmm... mohla jsi, ale byl jsem hlídanej."

"A děvkař seš... no, trošičku prasátko, ale to se dá léčit. Umorduju tě tak, že nebudeš moct jinde."

"A budu se moct zase stýkat s Lou Fanánkem Hagenem jako dřív?" žadonil jsem. "Budeme spolu jenom hrát a chodit na pivo a na večírky."

"Když spolu nebudete souložit..."

Kateřina byla moc pěkná, malá a poněkud nešťastná. Měla k tomu nejen vrozené vlohy, ale její rodina ji navíc vydírala. "Když nechceš chodit s náma ráno v neděli do kostela, tak si sbal věci a vypadni!" slyšel jsem mockrát jejího otce. Úplně stejně na mě ječela má bývalá zmije. "Kdo není schopen kvůli Ježíši a sobě vstát v neděli v půl sedmé, je kretén!" vřískala. Pak cupitala do kostela jako Peggy z "Ženatého se závazky" a nahluchlým důchodcům, kteří nemohli dospat a procházeli se od kuropění, sdělovala: "To máme ale krásné Boží jitro, vidíte pane Votruba?!" Pan Votruba byl největší pitomec v Braníku a do kostela chodil, protože se tam dávala oplatka zadarmo. Kdyby se dávala zadarmo v Karlových Varech na kolonádě, tak by určitě jezdil lakem každou neděli tam. Pišingr jako pišingr... "Směješ se starým a nemocným spoluobčanům," slýchával jsem jedovatě od černoprdelnických

příbuzných, když jsem se zmínil o nesmyslných nedělních dialozích s Votrubou. "Když se budu bavit každou neděli po ránu s imbecilem, bude ze mě za chvíli idiot taky," bránil jsem se marně. Votruba nebyl "nemocnej a starej", ale od kočárku úplně blběj a donášel policajtům i o tom, co se dělo v kostele. Votruba chodil po nedělní mši vždycky s kostelníkem na pivo Na Kovárnu, dokud ho o velikonočním pondělí nalitého nepřeválcoval autobus. Pánbůh byl konečně doma...

Katka nebyla dementní, měla už skoro hotovou grafickou střední školu a chystala se na vysokou. IQ přes 150 ji předurčovalo k jiným činnostem, než je fotografování pohřbů, církevních sešlostí a křtin. Kateřina ji měla pěknou. Bez problémů a rychle byla hotová nejen s prací ve škole. Já taky a školu už jsem měl hotovou dávno... Její maminka chtěla, aby jí ho tam po svatbě strčil někdo z farnosti a nevyndal dřív, než se pořádně neudělá. Tatínek ho tam zase chtěl strčit klidně už před svatbou a klidně by ho vytáhl dřív... já jsem ho taky musel vytahovat dřív, protože kdyby v jejím batůžku někdo našel prášky, tak by byla vyobcována...

Kdyby jí ho tam strčil někdo z matčiných oblíbenců, nepoznal by, že je projetá jak Letenský tunel v Praze. Teď už možná i jako Vyšehradský tunel, protože jsem ji dlouho neviděl. Někteří chlapi z branické farnosti neviděli bobra ani v potoce. V roce 1988 zrovinka bylo málo bobrů...

Farář Benda viděl jednu bobra v televizi a vyprávěl nám o tom v neděli při kázání. "Jako pilní bobři chrání svůj vodní hrad před zkázou, chraňte naši církev před vpádem antikrista." Tak nějak to řekl. Pak nám popsal bobry, tak jak je viděl v telce stavět hráz. Já už jsem tenkrát věděl, že bobr vypadá úplně jinak a že po jeho spatření se staví různé věci; mně se rozhodně nestaví hrad...

Kateřina nepotřebovala jenom sex, potřebovala přítele a i já ho našel na chvíli v ní. Mít pěknou věc chvíli je víc než se oženit s krávou nebeskou. A pěkná ženská je pěkná věc...

"Tak já jsem prase?" šťouchl jsem do Katky. "Jak k tomu přijdu – léta jsem se držel u zdi, nepil, pět let nekouřil a nesouložil, protože manželka byla kudlanka. Taky tak vypadala... Kukačka v hníždě, který jsem se nemohl zbavit od prvního dne. A vy jste jí pomáhali mě držet na uzdě... Abych nepil pivo, nehrál na hudební nástroje jinde než na mši svaté a tak..."

"Nechápu, jak jsi na ni mohl poprvé vlízt, máš přece vkus? Já jsem trochu jiná než ostatní v branický farnosti. Myslela jsem si, že mě práskneš ty, když budu otevřená nebo mluvit o sexu... se svým vybavením nemůžu stát v koutě a čekat na

hodného prince, až mě jednou týdně oblaží. Potřebuju chlapa, kterej mi dá na prdel, když budu zlobit, a pořádně mi to udělá. Pak mě pozve na pivo a musí mít rád umění a zahrádku – jen tak jsem ochotná zůstat a podvolit se nějakému rodinnému režimu."

"To je potom s tebou těžký..."

"Asi mám moc ráda Pánaboha, protože se snažím žít správně a nějak mi to nejde. Jak jsi vlastně přišel k bývalé – jsem kráva, že se ptám?"

"Když už spolu spíme. Jsem pěkně blbej a na ni jsem narazil náhodou," pokračoval jsem s rukou na Káčiných stehnech. "Byl jsem ožralej a po třech nedělích přišla, že jsem jí zničil život a tak. Bylo mi dvacet a umotala to dobře... Ani jsem si neužil. Teda s ní. Předtím jsem řádl jako černá ruka a taky jsem na to dojel. Poslala na mě celý příbuzenstvo. Jsou původem z východního Slovenska a Maďarska a to je v prdeli."

"Jak, spolu spíme?" zbystřila Kateřina. "Já nikdy s nikým jen tak nespím!"

"Soulož není vyvrcholením vztahu mezi mužem a ženou," nedal jsem se.

"A co teda," hihňala se, protože jsem se tvářil nesmírně tajemně.

"Seděli jsme jednou s o hodně starším a zkušeným kolegou u piva. Ten mi vysvětlil, že vyvrcholením vztahu mezi krásným mladým mužem a něžnou dívkou je, když už před sebou prdí. Vlezou si spolu pod peřinu a naprdí pod n, co se tam vejde."

"Dneska bych opravdu chtěla i vyvolávat, mám s sebou školní práce," zapýřila se. "Pomůžeš mi? Je to snad docela dobrý nebudeš se nudit. A pokud teda nebudeš ve své malé fotokomoře prdět, jak mi tady slibuješ."

"Tak daleko spolu ještě nejsme... A s tebou se nenudím, poslední dobou jsem byl docela dost sám. Fotím nesmyslné rauty, maturitní plesy a tak. Občas dám pivo a po rozvodu mě už ani ženský nebavily..."

"Opravdu?"

"Kdybych se nudil, tak tě vykopnu."

"Nebavily tě holky!" vyděsila se. "To je trochu za vlasy přitažené. To je to poslední, co bych si o tobě pomyslela."

"Vážně, připadalo mi to nějak divný, dělat to jen tak, a neměl jsem energii hledat holku, která by za něco stála alespoň jako kamarád... Když s někým občas sdílíš jednu postel – mě to prostě nebaví dělat jen tak..."

"To jsem někde slyšela. Chytrý chlapi by si to měli dělat rukou, pokud v tom není alespoň kamarádství."

"Taky mě uklidňuje, že si mě nebudeš chtít vzít," dodal jsem a chvíli zamyšleně studoval kapky stékající po okenních tabulích. Dvojitá okna se uvnitř rosila. Věděl jsem, že s touto dívkou nikdy nebudu žít ani mít potomka, ale pociťoval jsem k ní důvěru, která hraničila se vztahem. Dva trosečníci – jak romantické, jak bezútěšné a bezprizorní, jak zavádějící. Já jsem alespoň věděl, co chci. Teď jsem měl volné ruce. Katka se natáhla pro skleničku a rozsvítila lampičku. Venku už byla skoro úplná tma. Podívala se na mě se strachem v očích a zeptala se:

"Co budeš dělat dál... teď?"

"Jak dál, jak teď?" Snažil jsem se vyčíst z její tváře, čeho se bojí. Z čeho pramení takový panický strach.

"Žít bez Boha. Já nedokážu bejt sama a bez víry jsem sama... Vždycky když jsem zůstala sama, zašla jsem do kostela nebo za někým z kruhu a všechno mu řekla. Pak to bylo trochu lepší..."

"Jestli existuje Bůh, nikdo nemůže žít bez Boha... Je všude, protože jinak by to nebyl Bůh... a vůbec."

"Co vůbec?" vyplašeně se zeptala.

"Mně to nepřísluší soudit, ale mezi křesťany jsem potkal možná větší procento úchyláků než mezi ateisty. Všichni jsou stejní, ale někteří si alespoň na nic nehrajou. Mám radši lidi, kteří mi řeknou, že mi rozbijou držku, a pak to udělají. Nejhorší jsou typy, co ti mažou med okolo huby a pak tě pomluví a sejmou."

"Matka říká, že bych se po střední škole měla vdát, že mě to prej uklidní. Taky mi nabízela prášky na uklidnění a na spaní... na teď, prej kdyby... mám ruku, ne?"

"No to je výborný!" plácl jsem se do čela. "Matky katolických dívek jim dávají prášky na spaní místo prášků proti početí... a dementní papež Jan Wojtyla mluví v TV o zákazu antikoncepce. Žijeme ve dvacátém století! Já nechci, abys měla depresi z toho, že se spolu milujeme. A vůbec, prášky na spaní si vzít nemůžeš, protože by tě ve spánku opíchal otec... promiň, prosím tě! V církvi je větší bordel než v pánském klubu Cindy!"

"Já mám strach," přitáhla si mě. "Když se na všechno vykašlu, tak mě vyhoděj z domova a školu stejně nedodělám. Nezměníme prostředí?"

"Ty chceš jít někam chlastat... nebo co?"

"Ne, šla bych do kuchyně, udělala dva chleby nebo míchaný vajíčka, uvařila kafe, vzala z lednice další láhev a pak se zase přesunula sem... Taky možná pustím nějakou muziku."

"Možná správná volba," kývl jsem a sáhl po slipech. "Nějak mi i vyhládlo. Muziky ale moc nenajdeš, mistři, co mě s bejvalkou vybělili, odvezli skoro všechny kazety a určitě si na ně nahráli Jesus Christ Superstar a podobné fláky."

Měl jsem Katku docela rád, ale nikdy bych nepomyslel na trvalý vztah, protože já z církve odešel a věděl jsem, že tohle ona nikdy neudělá. Neudělal to ani můj dobrý kamarád Pavlík. Když zjistil, že nemá sílu odejít od katolíků, odešel úplně. Předávkoval se prášky. Úplně a s konečnou platností dočista umřel. Farář ho nechal "spadnout" z kazatelny s tím, že je srab a nemá se mu chodit na pohřeb. Ve středověku by ho potupně pohřbili u hřbitovní zdi. Ale to je jiná kapitola. Myslel jsem na ženskou, která měla to, co černoprdelníci tak nesnášeli. Byla strašně hodná a ještě k tomu to měla moc ráda... Byli jsme podobní, ale já už z toho byl pomalu venku – jen jsem se bál, aby mě něco nestáhlo zpátky. Mám vždy na paměti kamaráda, který byl jedinkrát nevěrný manželce a ta mu to předhazovala dalších dvacet let. Kdybych zkolaboval a kajícně se navrátil do lůna katolické církve, musel bych po zbytek života uklízet kostel, drhnout od hoven a bláta farářova psa a šlapat měchy na varhany.

Seděl jsem tak na posteli opřený o zeď pobitou rákosem a opět koukal ven. Světla projíždějících aut kreslila na skla čáry a kruhy. Katka vešla do pokoje s talířem a lahví.

Je to taková škoda, ale tu nepředělám, pomyslel jsem si.

"Zítra bych tě chtěla fotit, budeš spolupracovat?" zeptala se. "Zkusím nějaké akty tady v pokoji. Má úžasnou atmosféru."

"Můj pokoj má pro všechny úžasnou atmosféru," odvětil jsem. "Do rohu, kde stojíš, většina účastníků večírků padá a zvrací. Pak to musím uklízet... A zítra musím jet do Slavonic na večírek. Nechceš jet se mnou?"

"Joo, určitě! V jednom samizdatu jsem se dočetla, že francouzští a američtí archeologové prý našli zbytky archy Noemovy. Je to možný?"

"Někde musí bejt," odpověděl jsem nezaujatě, protože jsem hledal zapalovač. Na zapalovači a na cigaretách jsem pochopitelně ležel. Zapálil jsem si.

"Jsou tam i fotky."

"Každopádně je to zajímavý..."

"Tím by se potvrdila vědecká pravdivost Starého zákona... tedy alespoň trošičku."

"Dobrá!"

"Budeš jíst?"

Položila talíř na zem a lehla si zase ke mně. Drobné kapky neúnavně bušily do oken a mně se ale vůbec nechtělo spát.

"Ve stádu je vlk!" pomyslel jsem si. "Ukryjte jehňata ve stodolách a ženy zažeňte do chalup! Nechal jsem večeři večeří a povečeřel Kateřinu..."

Vánoční

Doba adventní je dobou radosti a očekávání. Většina obyvatel se snaží doklepat předvánoční napětí sháněním dárků, vánočního stromečku, dobrého červeného vína a jiných věcí. Následuje shánění kapra, majonézy od správného výrobce, zásoby chipsů a cigaret, prášků na žlučník, a tak dále, a tak dále...

Normální, čili "pravý" křesťan tráví advent přemítáním o významu narození Ježíše Krista, doma se denně modlí a snaží se nejíst maso mimo neděli. Nikoho si nevšímá, pomáhá babičkám přes ulici a usmívá se. Je mu jedno, jestli sežene dvoumetrový stromeček, či autodráhu. Důležité pro něj je, aby byli všichni na Štědrý den spokojení.

Od něj se rapidně liší křesťan urputný, většinou z řad militantních odnoží katolické církve nebo něčeho podobného. Měsíc před Štědrým dnem se urputně postí celé rodiny vyjma kojenců, ačkoli se celý rok cpali vepřo-knedlo-zelem, až jim praskaly boule za ušima. Porce jsou bezmasé a malé, jen v neděli je k obědu kousek ryby. Běda členu společenství, který by byl přistižen, jak jí ostravskou klobásu. Pro výstrahu ostatním by byl exemplárně utlučen a nabodnut v kuchyni na násadu od smetáku. Samozřejmě ne proto, že ostravská klobása je nezdravá. Všichni se třikrát denně modlí tak, aby to viděli ostatní, a nikdo nesouloží; tedy pokud ho vidí ostatní. Obskurně bigotní katolík se ptá babičky v autobuse, jestli zná pravý význam Vánoc, kdo je pravý Spasitel a jak se na ně připravuje. Běda, když stařenka odpoví: "Vánoce... no už aby byly, napeču něco cukroví, koupím vnoučkovi to velký oranžový auto na pískoviště – mladý, ti ode mě nic nechtěj... a potom budeme sedět u stromečku a povídat si..."

"Kušuj, babo, a kam z toho zmizel náš spasitel Ježíš Kristus Nazaretský?" zavýje nevěřičně zraněný apoštol, v duchu si myslí: "Svině stará, přežereš se

shnilýho cukroví a salátu, umřeš a přijdeš do pekla, babo..." Nahlas však řekne: "Vánoce nejsou jenom svátky břicha a obžerství, k Pánu se musíte obrátit... má rád všechny a ti, co v něj věří, nezhynou na salmonelózu po jedovatém bramborovém salátu..."

"Ale my se o Vánocích jenom chceme mít všichni rádi a těšíme se vždycky na sebe... a na kapra." namítne opatrně zděšená stařenka, hledajíc pomoc mezi spolucestujícími.

"Pakliže nebude ve vašem společenství Kristus, kapr vám nepomůže. Nepomůže vám ani Dáša Havlová a její boxeři," pustí se znovu do zmučené cestující MHD. "Nemůžete se mít rádi bez lásky Ježíšovy. A měla jste opravdovou svatbu v kostele? Jestli vašemu sňatku nepožehnal náměstek našeho stvořitele..."

"Jakej náměstek?" vrtí zmateně hlavou babička. "Děda byl svýho času náměstek."

"Tak, náměstek?! Komouši hnusný, pod těma jsme trpěli do osmdesátýho devátýho!" vítězoslavně zahučí katolík a v dáli je slyšet irskou hymnu, výbuchy granátů, výstřely, štěkot policejních psů a svistot gumových projektilů. Poté je chudinka babička při výstupu skopnuta ze schůdků na vozovku či chodník.

Obzvláště šílená verze černoprdelníka týden před Štědrým večerem sleduje oblohu, jestli se neblíží kometa. Běda, spatří-li na obloze pableskující trosky ruské vesmírné stanice Mir. Začne křičet, že se blíží konec světa, a vzbudí všechny nájemníky domu, aby se jich zeptal, jestli jsou pokřtěni. Poté odchází vzbudit místního faráře, který za nic nemůže a především nic nechápe.

Poslední dvě skupiny – tedy ti nekřesťanští a nevěřící psi – mají zvláštní programy. Hudebníci, skladatelé, spisovatelé, novináři, výtvarníci a jiné příšery nakupují dárky pro své blízké a posléze se k večeru slučují ve vinárnách, putykách a podobných zařízeních, aby se zpili jako tygři. Tak to trvá do Silvestra, většinou s výjimkou Štědrého dne. Jejich manželky, snoubenky a milenky je nenávidí. Nemluví s nimi a některé je i bijí. Výjimkou jsou družky, které kalí s pány, ale těch je omezené procento.

Druhou skupinou, která se úplně a totálně vymyká, jsou muslimové. Ti nemají advent, ale ramadán. O ramadánu po sobě přestávají střílet a jedí jen po setmění. Nejspíš proto, aby je jejich ředitel vesmíru neviděl. Úplný úlet...

Všechny vyjmenované skupiny mimo muslimů mají jedno společné. Vybraní jedinci z jejich řad o Štědrém večeru pravidelně chodí na půlnoční. Půlnoční je mše,

kteřá se koná zpravidla o půlnoci. Zpívají se koledy za doprovodu varhan, plechovek od fazolů, pozounů, trub, kytar a jiných nástrojů, podle toho, co se sežene.

Muslimům většinou o po ramadánu otrne, vyčistí zbraně a snaží se vyhodit do povětří co nejvíc kostelů. Někteří převlečeni za vousaté jeptišky a opásáni deseti kily semtexu nebo ekrazitu. Návštěvníci kostelů pak zažijí peklo a muslim letí přímo do ráje, kde na něj čeká harém blondatých Američanek, které může znásilnit nebo jinak zneuctít. Zbabělé bojovníky, kteří umřou na průjem nebo kousnutí vzteklým psem, čeká harém nadržených Polek, jež ho ujebou k smrti.

My u nás všichni, ač každý jiným způsobem, slavíme Vánoce a někteří z nás chodíme i na půlnoční. A právě o muzicírování a jedné takové půlnoční bude řeč...

Mladí křesťané pod vedením osmadvacetiletého pátera Petra Lábuse se sešli na faře na obvyklou debatní dvouhodinovku. Tak se setkávali každou neděli i s přespolními, protože vesnic bylo v okolí sedm, ale fungující kostel byl jen ve Zličíně. Trochu poklábosit po večerní mši, trochu popít, když občas Petr vytáhl láhev vína z farního sklepa. Děvčata byla ráda, že ještě nemusí domů pod dohled přísných otců a matek. Chlapci zase probrali nové počítačové hry, školu a filmy, které za poslední dobu viděli. Vše bylo samozřejmě zakončeno krátkou modlitbou, jak se sluší a patří v katolickém společenství, a vybraní jedinci si ještě dali zapovězené cigárko na parkovišti před kostelem. Petr Lábus byl moderní kněz, kterého měli ve vesnici všichni rádi, zvláště pro jeho přímou povahu. Vědělo se, že poslouchá rockovou hudbu a občas si i zapálí cigaretu. Nikomu, a dokonce ani babičkám to nevadilo. Nejspíš to ani nevěděly anebo tomu rozuměly jako koza petrželi. Měřil skoro sto devadesát centimetrů a po Zličíně jezdil na horském kole. Dokonce po něm koukaly i ženské, i když se to neslušelo. Sedánky měly vždy stejný průběh, ale dnes se Petr tvářil tajemně. Bylo prvního prosince a vesnici pokryla první souvislá vrstva sněhu. Něco viselo ve vzduchu.

"Jen aby to zase nebyla nějaká brigáda," pošeptal sedmnáctiletý David spolusedící stejně staré černovlasé Lucii. "Minule jsem měl od hrabiček rozdrásané ruce." David studoval dopravní průmyslovku a chtěl se stát výpravčím. Manuální práci nenáviděl, protože ho k ní rodina nutila téměř každý víkend na jejich chalupě. K chalupě patřila zahrada a hlavně žumpa, kterou proklínal strašlivě. Rodina vlastnila i obrovskou dogu, která běhala po zahradě a nechávala za sebou ukrutné hromady lejn. Když se na takový kravinec najelo rotační sekačkou na trávu, rozpoutalo se peklo, proti kterému byl výbuch černobylského reaktoru návštěvou oddělení

zkamenělin v Národním muzeu.

"Aby ses nepodělal," odušila Lucka. "Když Petrovi nepomůžem, tak fara i kostel spadne. Biskup ho nemá rád, protože poslouchá Těžkýho Pokondra, zvláště když teď vydali to CD Ježíšikriste... Je rád, že má výplatu a peníze alespoň na elektřinu a plyn."

"Mně brigošky vůbec nevaděj," ozval se starší Franta, který dojížděl strašlivou Škodou 110 do kostela z dva kilometry vzdáleného Nemanína. "Když hážu dobře lopatou, vždycky dostanu pivo." Franta byl v očích dogmatické části dívek zvrhlíkem, neb o něm bylo známo, že si občas na zábavě v nemanínské hospodě přihne. Jeho Škodovka neměla poznávací značky a její gumy už zapomněly, co je to vzorek. František často chodil v omšelé džínové bundě a jeho dlouhé mastné vlasy určitě Wellu nepoznaly. Prostě apoštol jako vystřižený z Nového zákona. Když se proti tomu někdo bouřil, bránil se: "Kristus byl taky nemytej vágus, a jak ho měl Pánbůh rád." Občas nahlas hodnotil klady a zápory jednotlivých mladých farnic. Jeho výrok "ta má kozy, že by mohla Izraelitům rozrážet Mrtvý moře" byl všeobecně znám a hodnocen, ať již kladně, nebo záporně. Chlapci ho ale většinou obdivovali, protože se dokázal vetřít do týlu nepřítele, lemtat s bezvěrci pivo a osahávat přilité roštěnky. Zlí jazykové o něm roznášeli zprávy, že souloží, ačkoli to církve mimo svazek manželský zásadně nepovoluje. Byla to pravda, a nejen to. Nemanické rockové večery trvaly do rána a byly známy nebývalou brutalitou. Pokaždé skončily alespoň jednou rvačkou. V parku se souložilo jak v komunitě hippies na přelomu šedesátých let. Do toho všeho rachotily místní hudební skupiny okresního formátu. Střídaly se většinou po týdně čtyři – Brutor a Ultrapasator, což byl metal, punk Vyblitá fusekle a dívčí country všehočtu Pralinky.

"Chlastat, to by ti šlo," uprskla pětadvacetiletá Ludmila, "a tvýho tatínka jsem viděla minulou neděli po mši na fotbale. Taky byl pěkněj. Křičel na rozhodčího sprostárny, pil pivo a drbal se v rozkroku."

"Proč by si můj tatínek nemohl v neděli po kázání dát na fotbale několik piv?" rozhořčil se František. "Kdyby Ježíše Nazaretského pozvali obyvatelé Káně Galilejské, místo na svatbu na kopanou a na Gambrinus, určitě by šel. Zázrakem by zvrátil skóre ve prospěch místního klubu a získal tak spoustu učedníků. Navíc mého otce nabádá alkohol k pohlavní zdrženlivosti, protože pak doma rychle usne. Pivo je přirozená antikoncepce, jak ji hlásá náš papež Jan Pavel druhý, necht' mu navěky slouží jeho papamobil..."

"Tvůj otec ale místo toho všeho zvrátil olomoucké tvarůžky a pak se odpotácel domů," nedala se Ludmila. "A piv měl určitě několik desítek..."

"Na tatínka je toho v neděli vždycky moc," vysvětloval Franta. "Nejdřív ho dojme kázání a pak ho sejme fotbalové utkání."

"No, minulou neděli ho místo místní fotbalové jedenáctky sejmula velkopopovická dvanáctka... Fuj, tak se nechová řádný křesťan."

"Otec se nikdy neholedbal, že je bez hříchu! Ale snaží se. Všichni se snažíme uspět."

Ludmila Plechatá, které přezdívali Lůďa, vyrostla opravdu v přísném prostředí. Rodiče si pořídili šest dětí. Maminka byla tedy v domácnosti a otec, aby nepřišel do styku s nepřátelskou ideologií a vydělal na celou smečku, bral noční služby a rizikové příplatky v místní čističce odpadních vod. Ludmila také určitě nesouhlasila s nárazovým kopulačním programem farníka Františka.

"Tiše buďte a poslouvejte," zjednal si klid páter Lábus. "Vymyslel jsem úžasnou věc... tedy, která je v Praze už skoro běžná." Pohledy všech přítomných se na něj upřely. "Varhaník Podroužek jede o Vánocích do lázní," pokračoval, "a tak jsem si myslel, že bychom mohli uspořádat půlnoční mši s kytarami a jinými nástroji, na které alespoň trochu umíme. Program postupně nacvičíme o nedělích po večerní mši." Všichni se rozešli s tím, že příští neděli každý přinese nějaký hudební nástroj, nebo alespoň sebe a zpěvníček.

"Kdo všechno umí a chce zpívat," vyzýval své farníky páter následující týden, "a kdo se nebojí na něco zahrát? Nepotřebujeme velký sbor ani se nechceme nikterak předvádět... Pán nás má rád, i když nejsme úplně dokonalí, tudíž není potřeba mnoha nástrojů." Venku už parádně mrzlo, na faře se příliš netopilo, a tak Petr všem uvařil grog. Rumem povzbuzená mládež počala vybalovat, co s sebou přinesla. I to, že se sešli v hojnějším počtu než jindy, svědčilo o velikém zájmu podílet se na štědrovečerní produkci. Flákat se nechtěl nikdo. Dokonce přišli i bratři Novákovi z Kopist, kteří se ve společenství neukázali už skoro rok. Mladšímu Lukášovi bylo osmnáct a staršímu Dominikovi už táhlo na pětadvacet. Přinesl s sebou otřískanou španělku. "Jsem sice trochu starší než vy," podotkl suše, "ale pár akordů zvládnou, přišel jsem vás podpořit." Bylo o něm známo, že ho jeho čerstvá a těhotná novomanželka Monika nechce nikam pouštět. Navzdory jeho ujišťování, že se nebude koukat po jiných ženských a že mu je svátost manželská stejně svatá jako celá církev měl doma peklo. Nesměl se koukat ani na Pobřežní hlídku, protože byla

doslova a do písmene prošpikována záběry obřích melounů a amerických vytrénovaných prdelí v oranžových plavkách. Když přišel domů o půl hodiny později z práce, vždycky bylo dusno. Nácviik koled byl dobrou záminkou, jak opustit legitimně domov.

"Oprášila jsem flétničku a koledy na ni ještě svedu," holedbala se Lucie, štrachajíc s v batůžku. "Kde nezvládnou flétnu, budu zpívat."

Když spočítali hlasy a nástroje, zkusili to dohromady. Ani páter Petr se svou kytarou nebyl schopen do improvizované kapely vnést nějaký řád.

"Potřebujeme profíka, který by nás dal dohromady a nacvičil to s námi!" prohlásil rezolutně a zhluboka se napil z hořčičáku po okraj naplněného voňavým grogem. "Dojdu ještě do sklepa pro víno a musíme to nějak domyslet. Kdo má známého, který hraje v nějaké kapele? Dneska se tu asi zdržíme o něco dýl..."

"Tatínek hrál zamlada v dechovce na tubu," ozvala se lihem osmělená Ludmila. Dnes na sobě neměla dementní kostýmek, který obvykle nosívala na mši. Vzala si seprané džíny a bylo cítit, že i okolí to ocenilo. Jediný, kdo to neoceníl, byla její matka.

"Jsi oblečená, jako by si šla za těma mladejma feťákama, co vysedávají u Boušky v hospodě. S outěžkem se mi domů nevracej!" Tak ohodnotila Lúdinu novou výstroj matka Plechatá. Křesťanka Plechatá byla proslulá tím, že měla postavu jako popelářské auto a také vydávala podobné zvuky.

"Nemohu jít nacvičovat kytarovou mši oblečená jak od Armády spásy," nedala se probuzená Ludmila a odcházela středem. "A s outěžkem se těžko mohu vrátit, protože jsem to právě dostala. Stejně by se mnou dneska nikdo nechtěl nic mít, protože jsem si nestačila oholit nohy a mám je chlupatý jako medvědice." To byla v rodině Plechatých drzost nevídaná.

"Tvůj budoucí ženich si tě vezme čistou a nevinou jako padlý sníh z lásky a ne proto, jak vypadáš... Klidně i s chlupatejma a plochejma nohama," zasníla se matka. "Už to vidím... závoj, družičky... svatý přijímání a za okny chrámu zapadající slunce..."

"To nejspíš bude pěkný idiot," nedala se Lúďa, kterou chtěli neustále vdávat, ačkoli na to neměla postavu ani povahu. Naštěstí se vzápětí matčina pozornost obrátila směrem k hlavě rodiny. Tu Lúdína netušená smělost tak vyděsila, že se počala dusit rohlíkem s játrovou paštikou.

"Hrchrch... huhchch..." vyrazil čističkář Plechatý a v obličeji byl dočista modrý.

"Novátor Lábus si dělá kytarovou omši a tatínka by to málem zabilo," slyšela lát matku ještě na chodbě čerstvě probuzená fanynka populárně církevní hudby. "Pane, ty to vidíš! Tvůj věrný služebník hyne po soustu játrovky z Penny marketu... Ani nažrat ho nenechají!"

Na faře přituhovalo. "To je nesmysl," ucedil páter, "musíme sehnat někoho od fochu. Muzikanta, který hraje v kapele, nejlépe na kytaru. Pak budeme mít kytary tři a to bude super..."

"No, nechtěl jsem se do toho míchat," vložil se do debaty František, "ale tak ňák trochu se známe s kytaristou Honzou Peškem od Brutoru. Občas s námi sympatizuje, tedy když má dobrou vopici a nekouří blbou trávou. Hraje moc dobře i na akustiku a jeho sen je zahrát si v kostele, jako to dělají velký muzikanti ze Západu..."

"Přivedeš ho mezi nás a domluvíme se s ním," rozzářil se Petr Lábus, který se právě objevil s lahví v ruce a všechno slyšel. "Ale náš kostel nemá moc dobrou akustiku. A nedoporučoval bych v něm moc řvát, protože by mohla opadat shnilá omítka... A také doufám, že během produkce nebude chtít našim farním netopýrům ukusovat hlavy jako Ozzy Osbourne."

"To nevím, jestli by fungovalo."

"Proč ne?"

"No, já bych to pojal tak, že to na něj zkusíme přímo v jeho prostředí," vysvětloval Franta. "Jako že se přiblížíme normálním lidem a von nám určitě pude na ruku... Tedy když mu nejdřív zaplatíme nějakýho citruse nebo zelenou..."

"Jak citruse, jak zelenou?" zmateně kroutil hlavou páter. "Začíná půst."

"A toto je co?" ukázal František na baterii lahví zkonsumovaných na faře během dlouhých podzimních večerů.

"Alkohol vypitý na svaté půdě k oslavě našeho Pána se nepočítá," pokusil se Petr o žert. "Pcha... několik lahví pro řemeslníky a návštěvy..."

"Chceš kytaristu, který umí na svůj nástroj, a jak je známo, dobří rockoví kytaristé většinou pijí jako duhy a těžko je jen tak dostaneš do chrámu Páně... tedy pokud se zrovna v sakristii nekoná striptýz nebo se na obětním stole nečtvrtí panna nebo nemluvně."

"To znamená, nemýlím-li se, že někteří z nás musí s tebou v sobotu na zábavu verbovat metalového zvrhlíka," správně vytušil chytrý Petr. "Kdyby se to dozvěděli na biskupství, sežerou mě i s chlupama. Náš kardinál je vlkodlak jenom jménem, ale biskup Obejda je pes od přírody..."

"Když mu to nepovíš, nic se nedozví," uklidňoval ho Franta. "Tak kdo s námi v sobotu půjde? Je to pro dobrou věc a ještě se trochu kulturně vyžijeme... možná i někoho přivedeme na správnou cestu. Nasměrujeme pár podroušenců ke konání dobra..."

"No, spíš nekulturně... si myslím," odušila Lucka a snažila se tvářit, jako že se obětuje. Zvědavost s ní cloumala, až se jí kroutily palce u nohou. "Půjdeš taky?" nenápadně se přitiskla stehnem k Davidově noze. "Jenom, abych se tam nenudila... a nic nepiju, naše rodina jsou skoro abstinenti. Stačí, že si občas zapálím."

"Jdu do toho s vámi," přidal se ženáč Dominik. Byla to opětovně dobrá záminka, jak beztréstně a hladce opustit domov a pod rouškou apoštolátu si v pohanském pekle dát pivo. Když řekne Monice, že jde někam večer s farářem, nebude s ním diskutovat a už vůbec se nebude pitomě vyptávat. Výslechy nesnášel. "A dám si klidně i několik piv, když to pomůže průchodu událostí," dodal. "Možná i kořalku. Co bych neudělal pro dobrou věc."

"Když vypiješ víc, než sneseš ty nebo tvá žena, uložím tě na faře," ujistil ho páter. "Úkolem pastora je chránit ovečky i před jejich vlastními manželkami. Třeba se metalistovi Peškovi zalíbí v našem společenství a bude mezi nás chodit každý týden..."

"Haha, to určitě!" chytl se za břicho František. "To bychom museli každou neděli koupit u hospodskýho Boušky sud," dodal Franta. "Kdyby se místo kázání točilo zadarmo pivo, máme u nás Honzu každou neděli. Možná by na kůru i zazpíval oblíbenou skladbu Brutoru Upír leze z hrobu, má plesnivou nohu..."

Připozdívalo se. Úderná jednotka byla sestavena z dobrovolníků ve složení: velitel a církevní dozor Petr Lábus, Lucie a David, statečná Ludmila, Dominik a samozřejmě Franta, který by na zábavu šel stejně. Ostatní buď prohlásili, že už něco mají, nebo prostě odmítli. Riziko držkopádu do mravního bahna bylo převeliké. Následující sobotu hrál v nemanické sokolovně Brutor. Bylo rozhodnuto.

*"Satan jede na kole,
jede sežrat batole,
nikde nemá stání
od večíra do svítání -"...*

... říčel jako tur zpěvák hradeckého seskupení Brutor. V sále bylo nakouřeno tak, že

nebylo vidět na víc jak na dva metry, a parkety, na kterých v týdnu cvičily místní dorostenky, byly polité pivem. Většinou prdelaté a strašlivě ožralé fanyanky v kožených gatích se v extázi vlnily pod pódiem. Pánové většinou stáli frontu na pivo nebo spolu klábosili v předním traktu u výčepu s kořalkou v ruce. Misijní výprava ze Zličína zde působila podivně, protože všichni přišli střízliví. Nikdo nepašoval do sálu láhev ani trávu, což bylo zarážející. Jeden z pořadatelů dokonce poznal Petra Lábuse.

"Zavolám papežovi do Vatikánu, že mezi českým klérem jsou kořalové, co choděj na pokleslý zábavy!" dobromyslně zahalekal člen ochranky u vchodu, ale pak se znovu věnoval pivu a podivně odbarvené brunetě s pětkami.

*"... Když sežere batole,
zbaští tebe, magore,
i smradlavý fusekle,
neutečeš před peklem..."*

... neslo se sokolovnou. Na důkaz toho, že to zpěvák myslí vážně, strašlivě a neartikulovaně zařval, vylil si na hlavu celý půllitr piva a zkroutil se na pódiu v extatické křeči. Bubeník během produkce několikrát vyskočil na stoličku, chytal se za koule a o pauzách řval do mikrofonu u hajtky: "Všechny vás vomrdám!" Řev mučených kytar plnil sál a Petrovi se úděsem rozšířily zorničky. Táhl své ovečky k pípě, aby trocha alkoholu otupila jejich sluchové buňky.

"Tady se s ďáblem sympatizuje, nebo je to jen sdělení?" zeptal se Petr Františka, aby řeč nestála. "Ale bigbít dobrej..." Mezitím se propracovali k výčepu, František samozřejmě jako první. Oči mu svítily jako bengálskému tygroví.

"Tady se sympatizuje s ďáblem alkoholem," podotkl významně a sápal se po nejbližším kelímku s pivem, který byl po ruce. "Piš mi to jako vždycky, Jardo!" zakřičel na výčepního.

"Já bych zatím prosila colu nebo nějakou limonádu," snažila se Lucie překřičet běsnící Brutor. Skladba vrcholila a baskytarista si stáhl kalhoty a ukazoval podroušenému publiku prdel.

"Limonáda šla spát a cola je jenom s rumem," uškříbl se výčepák Jarda, podrbal se na zadku a ďábelsky se zasmál, protože se mu právě podařilo úžasně potichu a plíživě se uprdnout. "Dej si pivo, máš špatnou barvu... malý šly spát a velký tu

mrdáme." Jarda byl kořala a čuňák evropského formátu.

Nebylo úniku. Každý ze skupinky obdržel kelímek s pěnivým mokem. Franta našel v rohu volný stůl a vzápětí přiběhl od pípy s náručí dalších piv. "Kdyby došlo," pronesl na svou obranu, ale všem už to bylo jedno. "Za chvíli bude velká pauza," vysvětloval poměrů znalý František. "Skočím pro Honzu Peška, ale nesmíte to na něj vybalit hned. To by se vylekal a nebylo by z toho nic. Hezky pomalu..."

"Dojdu pro panáky," nabízel se podezřele ochotně Dominik, kterému po Gambrinusu a bez manželky otrnulo. Ještě chvíli zkoumal olbřímí zadek jedné z místních metalových star a pak vyrazil do šenku. Lucie dopila druhé pivo a táhla Davida na parket.

"Radši bych Jéňu Nedvědů. Je takovej oduševnělej, rozumí mladejm," poznamenala Lucie. "A některý písničky má takový pěkný..."

"Já taky," krkl si David. "Nejspíš budu blinkat, na takový věci nejsem zvyklej... Nejspíš to bude tou divnou muzikou – nebo nevím..."

Brutor však zahrál cosi, co vzdáleně připomínalo tuš, a pak nastalo ticho. Randál ustal a bylo slyšet jen cinkot púllitrů z výčepu a šum nekvalitního aparátu.

"Koukal na prdel mý starý, já to moc dobře viděl," ozvalo se v nastalém tichu od pípy. S nešťastným a přiožralým Dominikem cloumal obrovitý mánička. Tlapy měl jako medvěd a okolo hlavy uvázaný černý šátek s lebkami. Dominik ztrácel dech a začínal pomalu, ale jistě chrčct a ztráct vědomí.

"To je krmič hovězí zvíře Hnáta," hrůzou vydechl poměrů znalý František a otočil se na faráře Petra." Jak se mu chudák Dominik mohl připlést pod ruce? Řekl bych, že v tuhle chvíli už můžeme objednávat krematorium. Už od osmi hodin určitě čeká na záminku ke rvačce..."

Hnáta nedokončil ani zvláštní školu, ale už ve dvanácti dokázal vypít litr rumu a vykourit krabičku Startek bez filtru za odpoledne. Když bylo potřeba dorazit nemocný kus dobytka, praštil ho prostě pěstí mezi oči. Spal na posteli smontované z lešenářských trubek a myl se jednou měsíčně. Hnáta byl prostě příšera.

"Necháš ho, debile negramotnej!" zaslechl Petr Lábus Ludmilu. "Za nic nemůže, zadnice tvý ženský se nedá přehlédnout. Má ji jako pneumatiku od traktoru." Lábus spěchal do šenku na pomoc, ale už bylo pozdě.

"Jsem ženatý a chodíme s manželkou pravidelně do kostela, což je záruka mravnosti," sípal Dominik. "Vilným pohledem na cizí zadek bych spáchal téměř smrtelný hřích, a ještě než bych přišel do pekla, rozbila by mi žena hubu – teda,

kdyby se to dozvěděla... Pošpinil bych tím náš vztah!"

"Takže moje stará má špinavou prdel?" rozběsnil se ještě víc vlasatý zemědělec. "To mi teda ještě nikdo neřek... Slyšeli jste to? Jana prej má špinavou kotelnu!"

Nikdo se neodvážil přitakat ani odporovat, i když to byla pravda – prdel Hnátovy přítelkyně jistě nebyla úplně čistá a Rostislav Hnáta byl hovado tělem i duší. Všichni ve výčepu byli rádi, že si vybral za oběť někoho přespolního. Minulý víkend zmlátil výčepního Jardu za to, že se spletl a místo fernetu mu nalil mozek. "Tak já sem podle tebe blbej, že si mám do hlavy nalejt mozek," rozčílil se Hnáta a prohodil Jardu regálem s kořalkami. Ani Ludmilina poznámka o negramotnosti situaci nikterak neprospěla.

"Nevím, jak má tvá dívka ve svém domečku uklizenou kotelnu," bránil se přiškrcený a dezorientovaný Dominik. "My doma vymetáme komín každý měsíc, aby nám nekouřil kotel..." Alkohol už vykonal své a skoro nikdo už neměl zdravý rozum.

"Co je ti po tom, jak moje stará kouří a jak jí vymetám komín?" Padla první rána a Dominik se sesul mezi stoly. Výčepák Jarda hledal pod pultem baseballovou pátku.

"Přece se nebudete bít?" přispěchal na pomoc Petr Lábus. "Za chvíli jsou Vánoce, svátky míru, pohody a klidu... Pán Ježíš se na nás usměje a všichni se budeme mít rádi jako bratři a sestry... doma dostaneš dárečky a já ti dovolím jít na půlnoční s několika litry lihoviny a možná i s basou piv!" Ani tato benevolentní nabídka imbecila neuklidnila. Krmič dobytka rochal jako sob a blížil se k nešťastnému knězi.

"Napiš si Ježíškovi, ať ti nadělí nové zuby," zařval Hnáta a okamžitě se ohnal po Lábusovi, ale ten byl rychlejší. Pěst minula cíl. Petr Lábus se naštvál.

"Nasrat na Vánoce, svátky pokoje. Naše církev bojovala u svatého Hrobu o křížáckých válkách," bojovně zahučel farář. "A s takovým přerostlým zmetkem se taky vypořádáme. Pamatujte na Boží přikázání – Nezabiješ!, ale přizabít tohoto holomka nemytého můžete! Do boje!" Tak pravil Petr Lábus k spoluvěřícím, než začala všeobecná a nepřehledná rvačka. Každý bojoval za sebe. Hnáta i jeho kamarádi z mokré čtvrti byli postupně pobiti za vydatné pomoci místních obyvatel a Lábus platil panáky a dvojky všem, co se připojili ke křesťanskému vojsku. Po hodině byli všichni naplech a nikdo už nevnímal Ludmiliny připomínky stran drzého chování kytaristy Honzy Peška, se kterým se sblížila během panáků, jež objednával farář.

"Známe se jenom takovou chvíli," bylo slyšet Ludmilu z křovisek před

sokolovnou. "To nemůžeš, jsem ještě panna!"

"Teď už těžko," sděloval jí nový poznatek Honza. "O tom bych musel něco vědět..." Fráter Lábus se nikdy nedozvěděl, proč od té doby Jan tak pečlivě dojížděl na zkoušky nejen do Vánoc. Kytarové mše se staly tradicí do té doby, než se Ludmila vdala za jakéhosi nebožáka z pardubické farnosti. Strach a hrůza provázely první Bohem posvěcenou manželskou noc, o které novopečený manžel málem zemřel, rozdrásán do krve mezi pokřiky: "Jsi tygr... vypleň mě a znič..."

Další vánoce už se na Zličíně opět nacvičovala kytarová mše s Honzou Peškem... Ludmila se nudila a její manžel se každý večer modlil, aby si ho nepodala...

Oko za oko...

Dohnali ji uprostřed parku. Dva ji povalili, třetí jí stáhl kalhotky a nalehl na ni. Zkoušela křičet, ale bylo to zbytečné. V tuto noční hodinu by se těžko našel odvážlivec, který by se tu procházel. Ona projít musela. Každé úterý a čtvrtek, když se vracela ze směny v baru. Alena studovala vysokou školu, a jak to tak bývá v horších rodinách, musela si přivydělávat, aby studium finančně utáhla.

Zkusila se vysmeknout, ale pěst jí s netušenou tvrdostí dopadla na obličej. Cítila, jak se jí lámou přední zuby a jak jí ústa zalila teplá krev. Pak ztratila vědomí.

"Ta svině ho tam ještě neměla!" rozčiloval se největší. "To je fuška! Musí jí bejt nejmíň dvacet, a nemrdá! To sme si mohli radši chytout nějakou třicítku nebo důchodkyni."

"Dělej, ať se taky uděláme!" nevrle slintali jeho kumpáni. "A pořádně nám ji zajed', ať to ještě stihnem na jedno u Pecanů..." Dva Romové a jeden bílý, to jediné si pamatovala. Jediné, co by si nejraději vůbec nepamatovala.

Když se probrala, byl na ní už třetí. Ať už se udělá a snad mě pak nechají na pokoji, pomyslela si, takhle jsem si první sexuální zkušenost nepředstavovala – žádné svíčky a sekt, zlité hovado, ze kterého táhne rum s lodičkou, hlavně aby mi potom ještě něco neudělali.

Nezavolala policii, neřekla to rodičům, neřekla to nikomu, jak to v podobných případech bývá. Kdyby jí po ránu nezačalo být nevolno, přešla by to mlčením a i bez

psychických následků. Alena byla zdravá, sebevědomá a silná slečna sportovního typu. Což se nedalo říci o celé její rodině. Otec byl stále nemocný a matka věčně na zhroucení. Věděla, že jim to nesmí říci – prostě by to nezvládli. To by se mi nemohlo stát, už jako by slyšela svou matku. Alenina matka se vdala už v osmnácti a nikdy nepoznala chlapa, protože otec byl už od mládí slabý a neduživý. Oba trávili víc času v kostele než v ložnici – Alena byla jedináček, což bylo v katolických kruzích zarážející.

"Jsi v jiném stavu," usmála se na ni lékařka. "Ale to jsi jistě tušila, než jsi přišla. Radostná novina... bude svatba? I když by to tedy nemělo být – před svatbou..."

"Ne, chci přerušit těhotenství, znásilnili mě v parku nějakí ožralí imbecilové," vysvětlovala Alena lékařce. "Ale našim to neříkejte, mají i tak dost vlastních problémů a nechápou, co se v normálním světě vůbec děje."

"To nemohu vaší rodině udělat, nenapíšu ti doporučení!" nechala se slyšet privátní lékařka. "Potrat je vražda, ale to jistě víš od rodičů a pátera Nováka..."

"I kdybych chtěla dodržet, co mi přikazuje církev svatá, je to nesmysl. To dítě by se nemohlo narodit normální a zdravé – oplodnil mě degenerovaný jedinec, který měl navíc tři promile!"

"Nebudu o tom s tebou polemizovat, můj názor na věc znáš!" rezolutně prohlásila doktorka. MUDr. Stoklasová byla rodinnou přítelkyní a chodily do stejného kostela. Samozřejmě všechno vyžvanila její matce.

"Potrat v žádném případě nepřipadá v úvahu!" ječel na ni otec. "Je to nejen neetické, ale navíc to naše víra přímo zakazuje. V Polsku by ti to vysvětlili – tam se potrat vůbec nesmí. Kdyby ses po nocích neflákala, tak by se to nestalo. To my s maminkou..." Bylo nedělní odpoledne a na rodinnou poradu byl přizván i páter Novák.

"Nemyslím si, že potrat je správná volba," vmísil se do rozhovoru kněz. "Zničit lidský život pro vlastní pohodlí – školu si doděláš potom."

"Nejde o pohodlí," naštvála se Alena. "Chci mít dítě klidně i sama, ale zdravé a normální dítě. A také nechci, aby bylo tmavší, než jsem já..."

"Rasismus není správná cesta!" obula se do ní matka.

"To není rasismus mami," nedala se. "Chci mít dítě s tím, koho miluju, a chci mít chytré dítě. Ti, co mi ho udělali, zaručují to, že už po narození bude mít návyk na drogy."

"Všichni máme stejnou šanci," horoval otec. "O tom rozhoduje Bůh, nemůžeš o

tom rozhodovat ty! Milujte se a množte se, řekl."

"A já si zase myslím, že mohu. A pochybuji, že do toho – milujte se a množte se – zahrnul zmermomocnění v hloží. Rozhodla jsem se, že budu studovat veterinu, i když jste byli proti a nechtěli jste. A rozhodla jsem se správně. Teď si zase prosadím svou a rozhodnu se znovu správně. Doktorka vám to vůbec neměla říkat – porušila tím zákon, jsem už dávno plnoletá a za sebe plně odpovědná..."

"Paní doktorka plnila Boží vůli," domlouval páter Nováků, "chtěla ochránit nenarozené!"

"Po kom to dítě je?" chytala se za hlavu matka. "Já jsem vždycky dbala božích zákonů a celý život jsem prožila s Kristem..."

"Ano, a také teď nemáš práci a všichni ti musíme přispívat na chod domácnosti. Když tě někde zaměstnají, všechny poučuješ, jak se má žít, a vzápětí s tebou rozvážou pracovní poměr. Naposledy jsi vyčítala svému šéfovi nevěru, takže tě na hodinu vykopnul. Neudržíš si ani práci uklízečky, a to jich je nedostatek. Tatínek je v invalidním důchodu a já, abych mohla dostudovat, musím dvakrát týdně do noci pracovat... ještě, že Karel je natolik uznalý a nechá mě vydělat..."

"Bůhví, jestli nás nelakuješ a není to toho tvýho Karla!" prskal otec. "Jseš tam do noci a všichni majitelé podobných hampejzů mají volnou morálku... pfff... prej znásilnění – nohy roztahuješ v ďáblově pelechu... Já jsem se v životě neopil – v životě jsem nemrhal penězi po hospodách a barech..."

"Protože žádné peníze nemáš! Karel nemá volnou morálku, musí se uživit – má auto, chce mít na benzín a třeba i na dovolenou – tak si otevřel naprosto normální bar! Chodí k nám i městské zastupitelstvo," rozběsnila se Alena. "A dobře mě platí, protože se mu líbím – ostatně on se i líbí mně. Je úspěšný, veselý, hodný, spolehlivý a umí se bavit. Nedala jsem mu jen proto, že ctím vaše středověké tradice, i když už tomu dávno nevěřím..."

"Nemusela jsi studovat vysokou školu!" jedovatě poznamenala matka. "Chceš se nad nás vyvyšovat? Mohla jsi pěkně uklízet v nemocnici u sestřiček a hezky se vdát – někdo z naší farnosti by tě určitě chtěl i s cizím miminkem."

"Páter Novák má také vysokou, i když trochu jiného zaměření. Já se budu starat o krávy ve stáji, on musí ve zповědnici poslouchat zakomplexované krávy od nás z farnosti!" konečně se naštvála Alena. "A na přerušení stejně půjdu a dítě si udělám s někým schválně a později... až dostuduju."

Plesk! Na Aleninou tvář dopadla dlaň pátera Nováka. "Takových oveček mít ve

farnosti víc, tak se nám rozpadne celé společenství!" sykl kněz. "A stejně ti nikdo nevěří, že jsi to nedělala v parku, protože se ti to líbilo. Všechny kurvičky by chtěly potrat, když je zapotřebí."

"V parku od opilců se mi to nelíbilo, ale teď do toho půjdu naplno s někým, kdo za to bude stát!"

"A ven!" zařval otec. "Tupit naši farnost – společenství věřících, kteří ctí tradice a milují Jana Pavla druhého..."

"Taky jdu!" pronesla klidně, přitáhla si faráře a vlepila mu takovou, že se zakuckal, popotáhl a vytryskla mu slza. "Až budete chtít příště fackovat ženské, na mě to nezkoušejte – úchyláku!" dodala.

"Mlátit kněze?" zapištěla máti. "To je určitě smrtelný hřích!"

"Klidně i papeže!" dodala a odešla si sbalit kufr. Pro ostatní se staví později. Požádá Karla, jestli těch pár dní nebude moci spát v kanceláři za lokálem. Určitě si rychle něco najde.

"Jsem tady dneska dřív!" volala už od vchodu do nočního podniku páně Karla. "A potřebovala bych pár dní přespat... než si najdu nějaký pronájem."

"No problem," ozvalo se z kanceláře. "A mám pro tebe dáreček. Včera do baru přišli tři nalití pitomci ověšení řetězy, dva černý, jeden bílej, a chlubili se, jak to v úterý udělali nějaké holce v parku za hospodou. Jsme maloměsto, mám zvědy všude – noční bar je informační centrála. Víím, co se stalo, a oni to neudělali poprvé. A také už kolegovi od Pecanů zdrhli bez placení... nevadí?"

"Coo... nevadí! Volal jsi policii?"

"Blázníš? Ne, není zapotřebí. Dali jsme jim rohynol do skotský a zamkli je do sklepa na uhlí. Máš je tam!" Karel vyšel z kanceláře a usmíval se. V jedné ruce držel baseballovou pátku a v druhé svou berettu. "Pistole je, jenom aby byli hodný," vysvětloval užaslé Aleně. "Chceš je nakopat do koulí, aby si už nezasouložili až do důchodu, kterého se při svém stylu života stejně nedožijí?! Já je pak naložím a vykopnu z auta někde za městem. Na policii nepůjdou, mají plný kalhoty i bez ní..."

"Dej to sem!" pousmála se a promačkala si klouby na rukou, až zapraskaly. "Odešla jsem z domova, už mě ty pánbíčkářský kecy přestaly bavit."

"Nemělo by se jim odpustit a koupit jim panáka?" zubil se Karel. "Určitě měli těžký dětství a pocházejí z rozvrácených rodin..."

"Nene... Ani náhodou. Jdeme nakopat bližnímu prdel a zaintegrovat ho tak do občanské společnosti!"

Karbanátky

"Po krátké, ale velmi těžké nemoci nás opustili naši bratři, synové, švagři, otcové a..." rozpačitě a trochu nejistě promlouval na městském hřbitůvku postarší kněz zahalený v pláštence. Mohlo mu být tak padesát, ale byl shrbené postavy a jeho vodnaté oči neustále nervózně těkaly po pozůstalých. Svou sešlostí připomínal břečťanem opředené zdi hrobek, které tu kdosi postavil před desítkami lety.

Pozůstalých bylo pár a ještě k tomu už druhý den vytrvale přšelo. Staré náhrobní kameny se leskly jako ve filmu natočeném podle novely Stephena Kinga. Podrážky zúčastněných se bořily do řídkého bláta. Smutný den, smutný podzim, smutný hřbitov a smutný úděl zúčastněných podivné slavnosti...

"Budiž jim země lehká... -" dodal.

*"Otče náš, jež jsi na nebesích,
posvěť se jméno tvé, buď království tvé
jako v nebi, tak i na zemi...
Chléb náš vezdejší dej nám dnes..."*

Arnoštovi bylo pouze třiatřicet, ale v poslední době vypadal na pětáctýřicet. Měl toho za sebou požehnaně a denně prosil svého Boha, aby mu pomohl překonat všechny strážně, které mu život posledních pár let přinášel. Byl střední postavy, černé vlnité vlasy sestřižené nakrátko ještě nezdobil ani náznak temenního kolečka. Dříve rád chodil do sauny, lyžoval a plaval. Mírné břicho, za které se tolik styděl, si vypěstoval za posledních sedm let. Občas si láskyplně vzpomněl na dobu studií, na dobu, kdy mu ještě jeho právoplatná žena Alice ani nikdo jiný nezakazoval věci, které měl tolik rád. Vystudoval stavařinu a architekturu na ČVUT v Praze s červeným diplomem a záhy o něj projevilo zájem několik firem, které by mu zajistily téměř blahobytný, ale hlavně spokojený život příslušníka privilegované střední vrstvy. Leč člověk míní, ale Pánbůh mění... Často vzpomínal na svého trhlého spolužáka Františka Moravce.

"Jseš hovado a hovadem zůstaneš," spílal mu pravidelně během studií vypečený spolužák, který byl znám svými sklony k nekonformním hudebním stylům a

nezřízené konzumaci všeho, co obsahovalo alkohol. "Není normální dát se k černoprdelníkům, když seš chytřej jak rádio. Můžeš vydělat spousty peněz a ještě dělat, co tě baví. Máš talent... Já sice mám vyšších duchovních cílů, ale vstoupit do církve ve dvacátém století je šílenost... Ještě k tomu ke katolíkům. Chodíš pořád s tou nedomrlou gymnazistkou? Té, když řekneš, aby ti ukázala bobra, tak tě povleče do ZOO nebo do Karpat... Ale co je mi do toho, já se pro práci a sebeobětování nenarodil, nejspíš budu po studiích provozovat hudbu nebo se dám k cirkusu Berousek, ale teď půjdu rozhodně na Kovárnu na pivo a tlačenkový salát. Je pátek..."

"Alkohol ubije tvé já a rozmělní ti mozek na kaši," oponoval mu Arnošt. "Už teď nechápeš hloubku vztahu mezi mužem a ženou, do kterého zasáhne boží vůle."

"Za každým vztahem mezi chlapcem a dívkou tuším přátelství mezi bobrem a obrem. Dokud studuji, budu si užívat, jen blbec si staví překážky, tam kde nejsou – na kaši budu já, ne můj mozek," chechtal se František, nastupuje co tramvaje číslo dvacet jedna. "Možná že nechápu hloubky a nevím, kam zasáhne vůle Stvořitele všehomíra, ale naprosto jistě vím, že dnes vypiju alespoň deset piv."

Arnošt se dal pokřtít v dospělosti a vstoupil ke katolíkům těsně před ukončením vysoké školy a hned se také musel ženit, protože přivedl do jiného stavu dívku z jejich společenství. Chodili spolu už dlouho a Alice vytušila, co Arnoštovi schází. Jednou to přijít muselo.

"Ale vezmeš si mě," špitla jak v italském snímku z počátků zvukového filmu, když si sundávala kalhotky. Nebylo to tak dobré jako s kamarádkami z koleje, se kterými laškoval, než začal laškovat s církví. Chtěl utéct, ale nebyl mu dán prostor. Alice propadala depresím, protože její zповědník ji plísnil za to, že dává mimo svátost manželskou.

Posléze propadl depresi Arnošt. Alice mu sdělila, že čeká dítě, ale potrat nepřipadal v úvahu. Nad Arnoštem zaklapla past. Netušil, že nikdo není těhotný. Alicina zkušenější a podobně šťastně vdaná přítelkyně jí prostě poradila, ať simuluje těhotenství. Těhotenství sice trvalo deset měsíců, protože si přestali dávat pozor a otěhotněla doopravdy, ale Arnošt měl tolik práce a starostí, že mu to snad ani nedošlo. Bývalý zdatný student byl lidumil a dobrák od kosti. Netušil, že si s manželkou na sebe váže i rodinu, která uvažuje jinak než on a jeho vlastní rodina. Brzy po svatbě nastaly problémy, které vyústily v sadu katastrofických událostí.

"Po ovoci jejich poznáte je," vybavil se mu jednou citát z bible, tedy konkrétně z Nového zákona. "Postavil jsem dům, zasadil jsem stromů jako František Dobrota,

zplodil dva syny, kteří chodí poslušně každou neděli do kostela... snad ani nevědí proč. Mám ženu nic moc, ale hodnou a věřící. Měl bych být spokojený, ale nejsem..." Postavil na sporák konvici a jal se připravovat čaj. Musí si zajít k doktorovi, aby se na něj podíval, možná i k psychiatrovi, jinak se z těch pitomců okolo sebe zblázní. Taky by měl dát do huby páteru Šustovi, který leje Alici do hlavy nesmysly, jež mu z manželství postupně udělaly jakousi podivnou církevní instituci. Dopadne jako Mistr Jan z Husi, nakonec ho ukřižují a po jeho smrti uznají chybu a postaví mu na zahradě pomník. Tchán už mu začal vyčítat i malou stavební firmičku, kterou založil, aby zajistil rodinu. Došlo to tak daleko, že se pokusil navrhnout před měsícem rozvod. Situace doma už byla neudržitelná. Alice už delší nechtěla jíst prášky, protože její zpovědník se rozběsnil, že používat antikoncepční pilulky je komplot proti vaječníkům a vražda nenarozených. Přestali spolu spát. Když odmítl dalšího potomka, nastalo doma dusno.

"Kdo nechce nést riziko, že počne další dítě, nemá právo těšit se ze sexu," sdělila mu před týdnem Alice, která se vrátila ze společenství katolických manželek, kde jim radila jeptiška, jak mají pozitivně pohlavně žít.

"To určitě vymyslela ta vaše sestra Gardénie, nebo jak se jmenuje. To je kravina... Vždycky jsme to dělali, abysme si přitom užili. Teda podle možností. Jak vám může radit jeptiška, která ho tam ani neměla?" kroutil Arnošt hlavou.

"Byli jsme mladí a nezodpovědní, sex je pro dospělé lidi. Chováš se pořád jako na vysoký. A jak víš, že ho tam sestra Filoména neměla. Některé sestry vstoupí do řádu po nenaplněném citovém vztahu. Rozhodnou se pomáhat bližním, protože zjistí, že vztah k Bohu je víc než manželství."

"Opravdu zodpovědní v sexu jsou tví bratři, kterým nestojí a v životě po sobě nenechají nic víc, než to že pokaždé zapomenou po velké vytrít štětkou záchodovou mísu? Já jsem se z lásky k vaší rodině uvolil je trpět i ve firmě, což bylo nejspíše za trest. Jejich manželky jsou upjaté, hranaté a nepřitažlivé jako normalizační design osmdesátých let."

"Nezačínej už zase s těma vysokoškolskejma chytrostma. Myslíš si, že když seš inženýr, můžeš si na naši rodinu vyskakovat? Pýcha předchází pád! A naši rodinu vynech, maminka mi říkala, že kdo není vychovanej ve víře odmala, je nebezpečnej pro církev," opáčila a naznačila teatrálním gestem znechucení. "Moji bratři jsou hodní, a to je nejdůležitější..."

"Tygr šavlozubý, když je po obědě, je také hodný. Další dítě si teď nemůžeme

dovolit," prohlásil rezolutně. "Takže se souložit nebude. Dost práce mi dá udržet firmu v chodu, jsme na maloměstě a zakázek není tolik. A tvoji líní příbuzní nás stojí moc času a peněz." Přesněji řečeno Arnošt byl poslední dobou rozčarován nejen manželstvím, ale i pracovními výkony Aliciných příbuzných. Hodlal jim doporučit, aby odešli z firmy na vlastní žádost – respektive už jim to několikrát doporučil, aby neodešli s ostudou. Nestalo se tak. "Musím je vyrazit," pomyslel si, "jinak půjde firma do konkursu..." Parta církevně vzdělaných přidavačů se před započítáním každého pracovního dne modlila a před velkými církevními svátky to bylo hotové peklo. Arnošt měl poslední dobou podezření, že za přehnanou zbožností je chronická nechuť k práci. Snažil se je povzbudit vidinou vyšších odměn, ale marně.

"Nepotřebuji ničeho navíc," nechal se slyšet prostřední bratr, švagr Jan. "Co potřebuji k životu, mi dá Bůh zadarmo."

A co ti nedá, to si vezmeš sám, trpce se v duchu zasmál Arnošt.

Alice ho vytrhla z přemítání: "Mně to už snad ani nechybí, to ty to chceš pořád do mě strkat," prohlásila a pokračovala v přípravě nástěnky do kostela. "Šustr mi říkal, že je to nezřízenost a neuměřenost... třikrát týdně... a zvláště o půstu!"

"Šustr je magor... A mám pocit, že i dost nasává, naposledy o kázání vyprávěl o tom, jak Ježíš vystoupil s Františkem Ringo Čechem na horu Říp a tam obdrželi desatero přikázání. To mě tak vyděsilo, že jsem musel vyjít před kostel na čerstvý vzduch."

"No a co? Tak to jednou trošičku zmotal, je starej. Změnil ses, nevážíš si svátostí... a minulou neděli jsi nebyl na mši ani večer."

"Dělali jsme s účetní uzávěrku, pracovali jsme," podotkl. "To slovo – pracovat – se u vás moc nepoužívá. Apropó, zmizely mi čtyři plechovky venkovní barvy, když byl tvůj bratr s švagrem u mě s pozvánkou na jakousi zmatenou církevní sešlost."

"Ta církevní sešlost bude oslava přijetí Pavlíny do našeho křesťanského společenství. Bude to obrovská sláva. Uvědomil sis někdy, že jsem původně chtěla vystudovat církevní školu a stát se řeholnicí a můj bratr chtěl být knězem? Musíme plnit svou apoštolskou úlohu, aby se církev rozrůstala."

Přijetí Pavlínky do společenství ho opravdu nezajímalo. Podobné oslavy znal. Někdo zahraje na přílišně rozladěnou kytaru a zazpívá o tom, že "půjdeme k lidem všem" – pak se zapne video. Všichni podívají na život a dílo svatého Františka z Assisi a půjde se spát. Když bude pseudovečírek hodně úspěšný a protáhne se, některá z dospívajících dívek se v tichosti poblíže po mešním víně.

"Tvůj bratr má čerstvě natřené plechy pod okny. Já předpokládám, že ho nevzali na bohosloveckou fakultu kvůli majetkovým deliktům," odvětil Arnošt temně a rozhodně.

"To je přece v rodině," zapýřila se Alice a koketně zavrnila.

"Je to sice v rodině, ale já to platím," ukončil debatu a odejel do skladu pro lepidlo na lino.

Poslední dobou začínal Arnošt být drzý a přímý jako za dob studií. Nelíbilo se to tchyni, nelíbilo se to tchánovi, Alici i jejím frigidním okřížkovaným kamarádkám. Nelíbilo se to nikomu z nich. Byla to však tvrdá realita. Arnošt už nehodlal ustupovat. Hodlal se rozvést, koupit si konečně nové a pořádné auto, aniž by ho někdo pomlouval, že se vyvyšuje nad ostatní, a pozvat na pivo a na večeři několik svých starých známých. Prostě chtěl normálně žít a užívat si vymožeností raného kapitalismu...

Líný fráter Šustr, který jako každý večer popíjel v sakristii mešní víno, byl schopný mystifikátor i organizátor. Dokázal rozdělit práci ve farnosti tak, aby na něj žádná nezbyla a měl klid ke čtení rodokapsů, červené knihovny, životopisů svatých, sledování televize a lemtání mešního vína. Sedával ve staré lenošce vedle sochy svatého Josefa, dokud se mu nezklížily oči a dočista nevytuhl. Hrdinové z výše uvedených děl se pak občas zjevovali o nedělním kázání po boku Davidově, Ježíšově nebo Mojžíšově. Podle toho, co zrovna četl nebo co vysílali a jak měl vykropeno. Jednou po vánoční nadílce, při které dostal litrovou láhev rumu do čaje, přišli se do Betléma poklonit Jezulátku tři mudrci, Baltazar, Melichar a Vinnetou. Není potřeba připomínat, že páter Šustr ležel zrovna v mayovkách. Bystřejší věřící, kteří Šustra znali, se divili, že Vinnetou neodstřelil malého Ježíše legendární stříbrnou puškou.

"Je to ňáký málo divoký, pan farář nám stárne," suše k tomu poznamenal kostelník. "Půlka kázání a žádná mrtvola..."

Všichni ve farnosti pracovali jak za socialismu, jen nesměli tolik krást. Pánbůh to zakázal už za Mojžíše a fráter to neopomenul o každém nedělním kázání zakomponovat do své řeči. Krást se nesmělo a cizoložit také ne. Jednou dokonce tvrdil, že se starozákonním přikázáním, které znělo "Lomikare, Lomikare, do roka a do dne nepožádáš manželku bližního svého", přišel prorok Jan Kozina. Farníci to přešli mlčením. Byli už zvyklí na leccos. Nakonec to byla skoro pravda. Jak je známo z literatury, Lomikar skutečně po roce žádnou manželku nemohl požádat. Dočista

zcepeněl. A kdyby Kozina žil v době Davidově nebo Mojžíšově, bůhví, jak by Bible vypadala.

Na biskupství se nemohli dopočítat místních věřících, protože spotřeba vína byla větší než v Chrámu svatého Víta na Pražském hradě. Šustrových oveček bylo asi dvě stě, ale spotřeba vína byla, jako by do kostela na mši chodilo lemtat padesát žíznivých slonů. "Musím dělat v neděli a v pátek trojáky," bránil se Šustr, aby zdůvodnil enormní spotřebu vína. Trojáky se rozuměly tři mše denně. "Šustr, vy praktikujete svaté přijímání pod obojí jako u husitů?!" děsili se jeho nadřízení. Fráter už téměř nevycházel z areálu farnosti, protože někdy z něj táhlo tak, že by to na místě zabilo i řeznického psa. Ale Šustrovi alkohol svědčil a mešní víno občas prokládal i krabicemi laciného bílého. O to úděsnější pak byla kocovinová rozhrěšení, která uděloval ve zpovědnici. Jednou doporučil důchodkyni Šantavé, aby odříkala deset Zdrávasů a Otčenášů a udělala dvacet kliků.

To, že Arnošt nadhodil variantu rozvod, Alici vyděsilo. Ne, rozvod nemůže připustit, to nikdy. Jen přes její mrtvolu. Tolik spolu přece prožili, dokonce ho nechala, aby na ni sahal už před svatbou. Vlastně proč přes její mrtvolu, ona přece nechce rozvod. Navíc by se už nemohla vdát a zůstala by sama s dětmi a nic neumí. Školu nedokončila, byla strojem na plození dětí, bez vlastního názoru na věci. Rodiče ji naučili čistotě těla i ducha, ale to bylo asi všechno, co pořádně uměla. Měla sice jednu dobu zaměstnání, pracovala jako recepční v hotelu, ale nebude přece sloužit bezvěrcům jako terč posměchu. "Obsluhovat děvkaře, slizké byznysmeny a přiopilé obchodní cestující... no, fuj!" zhrozila se. Byla vychována k úctě k Bohu, Ježíši a k sobě samé, ale k ničemu dalšímu. Někde vzadu byly synové a manžel. Navíc Arnošt byl jistota a určitě by minimálně přišla i o půlku domu. Arnoštova rodina ji nenáviděla, protože vytrvale všechny poučovala, jak se má žít. A tatáž rodina už nějakou dobu tušila, že se něco semele.

Já nechci bořit svatý chrám manželství, který posvětil svou přítomností sám stvořitel vesmíru, napadlo jednou paní Zelenkovou, já za nic nemůžu, a tudíž můžu udělat všechno, abych byla spokojená jako dřív. Alice začala pomalu, ale jistě magořit... a nikdo si nevšiml toho, že A. Zelenková magoří... Všichni okolo byli neteční nebo měli svých problémů dost. Nebo taky magořili...

Arnošt se chová jako nevěřící pes, uvědomila si jednou, když míchala guláš. Rozhodla, že manžela sprovedí ze světa. Nikomu to neřekla a odešla do drogerie koupit jed na krysy, jak to viděla v televizi. Měla moc ráda televizní seriály a pořad

Riskuj. Nejradaši měla Jessiku Fletcherovou, ale ta řeší podobné případy travičství jen v televizi, nemůžou jí na to přijít. Proč taky? Konečně jed na krysy mohl klást Arnošt a lízat si přitom prsty. Ona je přece křesťanka, kdo by ji podezíral, bude mít určitě výčitky, ale to se nějak udělá. Nejspíš v neděli udělám karbanátky, rozhodla se. Do karbanátků se běžně dává tolik svinstva, že zabíjejí samy o sobě. Nějaký strychnin se tam už ztratí. Kostky byly vrženy...

Manželka tedy uvažila a pro jistotu odjela v neděli dopoledne i s dětmi na katolický seminář do Mělníka a ponechala chotě osudu, který, jak doufala, bude patřičně nepřející. Měla se vrátit až v úterý, což byla jistě dost dlouhá doba na to, aby nemusela Arnoštovi poskytnout první pomoc. Netušila ale, že karbanátky změní majitele. Aliciny karbanátky byly vždycky tak hnusné, že je Arnošt jedl jen se sebezapřením. To, že odjela, bylo dostatečným důvodem je nekonzumovat. Nedělní oběd byl ve znamení chleba s pomazánkovým máslem a večeře ve znamení dvou popovických ležáků. Však ležákem největším se staly karbanátky. Nevyzpytatelné jsou cesty Boží...

Nebudu to žrát, rozhodl se i v pondělí. Cestou do práce to někde vyhodím, aby to nenašla. Ještě bych pak poslouchal blbý kecy, že jsem vybírávej. Karbanátky putovaly do igelitové tašky s logem supermarketu Albert. Pak skončily na zadním sedadle Favorita. Někteří jeho pracovníci opravdu pocházeli z řad rozvětveného příbuzenstva Alice, aby měl doma klid. Zaměstnal i několik jejích kamarádů z místní farnosti. Nikdo z nich neměl k práci takový vztah, aby to Arnošta uspokojovalo. Jejich mysl zaměstnávaly vznešenější myšlenky než bylo skládání cihly k cihle, aby vznikl přibytěk. Před Vánoci a Velikonoci se někteří vytrvale postili, a odmítající stravu, neměli sílu utáhnout kolečko s pískem. Všichni dokázali radit ostatním, jak se má správně žít, ale nikdo z nich si nedokázal poradit s životem v tržním hospodářství – tudíž byl kapitalismus špatný a dílem samotného vládce pekel. Ostatní zedníci na ně hleděli úkosem, protože s nimi po práci nezašli "na jedno". Ne že by u Arnošta pracovali alkoholici, ale zaměstnavatel věděl, že několik ležáků po pracovní době stmelí kolektiv. Ale mužstvo pátera Šustra se nechtělo tmelit, ani když se chodilo do hospody sledovat mistrovství světa v hokeji. Možná že kdyby jim v hospodě nalili zadarmo, tak by si i dali. Společné pro celou Alicinu partu bylo, že byli držgrešle, jakkoli na kostel přispívali značnými částkami. Ten ale vypadal pořád stejně starožitně a sešle, protože páter Šustr investoval převážnou část příjmu farnosti do lihovarnictví. Šustr se tím přičinil o zázrak bezmála okresního formátu. Slabomyslné

babě Januškové spadl na hlavu místní obrovitý černý kocour Péťa, když se při lovu holubů pokusil ztéci shnilou střechu svatostánku. Střešní krytina se pod ním zahoupala, kocour se vyděsil, ztratil rovnováhu a padal přímo před zadní vchod do chrámu. Když se mu podařilo ve vzduchu obrátit na všechny čtyři, spatřil pod sebou sice stařenu zametající listí, ale už to nevybral. Dopadl na bábu jako atomovka na Nagasaki; dopadl Januškové přímo za krk a zaryl se drápy i do jejích zad. Verze Januškové pak byla, že se poprala s ďáblem v kocouří podobě, který na ni spadl, když se nebesa otevřela. Pak, když Satan uviděl křížek, zcepeněl a pohltilo ho samo peklo. Kocoura nepohltilo peklo. Lekl se babizny, která pod ním vyvstala místo trávníku, neudržel se, spadl na záda a na chvíli omdlel. Pak se po svahu skutálel do kostelní žumpy, kterou hovnocučáři ráno zapomněli zavřít. Baba Janušková pak dlouho velebila Pána, který ji zachránil před mocnostmi pekelnými. "Taková špinavá a veliká to byla! Plameny mu šlehaly z oslintaný huby. Vypadal jako ten... vetřelec z televize!" nechala se babi slyšet v oddělení důchodkyň o nedělní bohoslužbě. "Mávám mu krucifixem před huboj... pak se odevřela zem a zajel do pekla... fuj tajxl!" Skutečnost byla taková, že jestli byl její anděl strážný po ruce, tak ji po celou dobu nechránil před Belzebubem, ale před horším průserem. Mohla spadnout do jámy plné hoven, protože se kolem ní motala posledních čtyřicet minut. Kocour samozřejmě nezcepeněl, protože kočky mají, jak je známo, devět životů a jdou zabít velmi těžko. Jenom nemohl dva týdny mezi micky, protože smrděl jako záchodová štětka.

Pohani, smutně následováni křesťanskou obcí, teď stavěli dům pro místního Nerona, majitele autobazaru inženýra Lukáška, scestovalého to mladého muže měnícího milenky jako Schumacher pneumatiky. Ten, netuše, že mu může spadnout barák při souloži na hlavu, se navíc zdráhal dát kostelu starou ojetou Škodu 1203, kterou už stejně nikdo nechtěl koupit.

"Ať vám ji nadělí Pánbůh, vy sračko. Doslechl jsem se, že jste si na mě otvíral svou nevymáchanou hubu v kostele... A vypadněte, nebo na vás vypustím své nevěřící psy. Jsou to dobrmani," řekl páterovi Šustrovi, jenž přišel orodovat za místní paradezantně mongoloidní jednotku Jana Pavla II. Ne že by všichni křesťané v městečku byli pitomci, naopak, ale výkvět, kterým se obklopovala rodina manželky Arnošta, byl znám svou uprděností. Pravdou bylo i to, že menšina pohodářů jezdila na mši ke konkurenci.

Pan Lukášek měl pravdu. Minulou neděli se skutečně Šustr dotkl promiskuity

majitele autobazaru, a to neměl dělat. Bylo to nejen netaktní, ale i nevkusné. Kostelník to pověděl starostovi, starosta ve vinárně číšníkovi a pingl všem, co potkal. Zájem dámské polovice městečka o Lukáška vzrostl o dvě stě procent. Teď opravdu hrozilo, že se usouloží k smrti. A pak že je úloha církve v moderní struktuře společenského zřízení mizivá. První se obchodníkovi nabídla ztepilá, sexuchtivá a dobře vybavená devatenáctiletá servírka Dáša, která trvala na tom, že to musí zkusit ve zmíněné dvanáctsettrojce. A tak se také stalo. Dvanáctsettrojka byla po prosouložené noci zralá na satanistickou zádušní mši, a ne pro vysvěcení a službu místním věřícím.

"Nemáme čím svázat děti v zimě do kostela," vysvětloval páter. "Chudinkám malým mrznou tlapinky... nebožátka maličký."

"Když je budete svázat vy, tak jsou v prdeli na věži, kde serou papeži, a stavy křesťanů v zemi české rapidně klesnou," suše odtušil inženýr. "To jim rovnou kupte gilotinu, španělské botičky nebo plynovou komoru, budou to mít rychlejší a ušetříte, benzín je drahý. Věčně z vás táhne jako ze sudu a stejně určitě nemáte řidičák."

"Když můžu vést naši farnost, zvládnou i Škodu 1203. Ježíš mě povede a Jan Pavel II. nám přispěje na benzín."

"Možná máte pravdu," usmál se Lukášek. "Vést vaši farnost musí být fuška. Raději bych vedl pavilon nebezpečných v psychiatrické léčebně v Bohnicích. Taková sbírka magorů se těžko hledá."

"Pánbůh všechno vidí a tvrdou rukou ztrestá tvoji pýchu a hamižnost," skučel Šustr, "někteří moji bratři od slunka východu do slunka západu dřou na tvé stavbě, synku. Jako v Egyptě za Mojžíše... A já ve své dobrotě, já jsem se rozhodl, že po smrti věnuji své tělo na vědecké účely a výtěžek připadne farnosti. Ale teď nemáme... Můj mozek bude v lihu a medicí se na něm budou učit, kde je levá a kde je pravá hemisféra," navázal bez jakékoli bližší souvislosti.

"Vaši bratři, ač křesťané, určitě pobírají nekřesťanskou mzdu, protože účty za stavbu mého malého domečku jsou strašlivé a minulý týden tu zřejmě ukradli tři pytle cementu," nedal se podnikatel. "Divím se, jak se může stavební Titanic Arnošta Zelenky udržet nad vodou... tedy pokud vaši bratři nekradou na stavbě konkurenci z řad svědků Jehovových a nenosí to panu Zelenkovi do skladu. A co se týče vašeho mozku, ten už v lihu je asi deset let, tudíž není potřeba ho do něj nakládat..."

"To je řečí pro trošku cementu, každý přece žije z toho, co dělá," plkal fráter. "To stojí i v Bibli. Bratr Emil má osm dětí, jeden plat a potřeboval si zabetonovat sloupky

na plot."

"Nahlaste mi předem, pane Šustr, kdy zmizí lešenářské trubky a kolik pletiva mám přikoupit za vlastní, aby se stoupenec kardinála vlkodlaka nažral a kozy zůstaly alespoň některým mým přítelkyním. A bratr Emil by měl zabetonovat manželku ve spíži nebo v místě, kde nechal tesař díru, aby se už nemnožil. Dělán to samé co on dvakrát za rok nejméně dvacetkrát týdně, dětí nemaje... tedy, alespoň tuším," dodal potichu. "Kdo krade jako vaši farníci a souloží jako já, samozřejmě přijde do pekla. Bohužel tam půjdu i s vámi, protože chlastáte jako velbloud po přechodu Sinaje, a to i během svátků Vánočních. Viděl jsem vás po půlnoční, motal jste se a blil jako zvíře, když jste šel nahoru na faru okolo Božích muk. Proti alkoholismu nic nemám, sám se dokáži naprat jako zvíře, ale jde o formu. Já jsem estét..."

"Je mi o Vánocích smutno, dětí nemaje – rodina mi dávno pomřela," zkusil zahrát na neexistující soucitnou strunu páně Lukáška.

"Ještě toho trošku, vaše děti... A být vaší rodinou, také raději pomřu," děsil se obchodník s paštikami. "Auto vám mohu prodat, za co jsem ho koupil, abyste neřekl, že nepomohu. Dejte mi tři tisíce, ale musíte si ho vykropit svčenu vodou, souložilo se v něm. Dneska v noci!"

"Pff, lakota a ještě prase! Kam ten svět spěje," odfoukl si kněz, kráčeje do bezpečí svého kutlochu za chrámovou lodí. "To je toho pro jednu dvanáctsettrojku, to matka Tereza... To byly skutky! Zachránila celou Afriku... Dala by nám tři dvanáctsettrojky – možná i Tranzita..."

"Dám vám ji zadarmo, aby byl od vás pokoj, a ještě vám ji zvenku trochu umeju," uchechl se Lukášek, "ale možná v ní ještě někde narazíte na použité šprcky."

Inženýr Petr Lukášek se rozhlédl po provozovně. Všechno fungovalo, tak jak mělo. Musí se jet do města vysprchovat, v deset dopoledne má na stavbě schůzku s Arnoštem Zelenkou. Chtěl by bydlet už letos, musí to nějak popohnat. "Nejspíš mu doporučím nějakou solidní ojetinu za velmi přijatelnou cenu," rozhodl se. Lukášek nebyl lidumil, byl dobrý a tvrdý obchodník. Nasedl do svého červeného BMW, nastartoval a po pěti vteřinách už jel osmdesát. "Byla moc pěkná," zhodnotil si nahlas noční obcování s Dášou. "Moc nemluvila... to je dobrý, musíme to zopakovat..."

Na stavbě jeho skrovné rezidence bylo rušno. Zedníci rozebírali včerejší fotbalový zápas s Belgií a netvářili se moc nadšeně, protože měli úděsnou kocovinu. Většinu z nich vyplísnily manželky za to, že se ožrali jako prasata, protože "naši"

prohráli 1:0. Křesťanská část osazenstva zase byla ubita povinnostmi a nadpočetností svých rodin, jejichž příslušníci se každou neděli scházeli, aby pomluvili členy, kteří se nedostavili. Pondělí prostě nesvědčilo nikomu.

Inženýr Zelenka čekal jen asi deset minut. Arnošt se vysoukal ze svého Formana, kterého si pořídil už na vysoké. V pravé ruce držel diplomatku a na igelitovou tašku se zbraní hromadného ničení dočista zapomněl. Bin Ládín by se o tašku popral s Jásirem Arafatem a Chomejním, kdyby znali složení karbanátků. Ale to obchodník s auty netušil, bál se spíš, aby mu někdo z příbuzenstva Arnošta a Alice neobešel BMW s klíčem nebo rovnou s krumpáčem. Chtěl prostě pryč, protože křesťanská parta hic na stavbě vyváděla hrozné věci a pletla se, do čeho neměla.

"Vlastně taky pácháme smrtelný hřích," sděloval senior Jarda bratrům. "Stavíme bazén, ve kterém se bude určitě páchat cizoložství. Hrozný věci se tu budou určitě dít... těch svedených, zprzněných a opuštěných dívek! Nejdřív je opije a pak..."

"Jasně, ale na ty vaše škatule," pomyslel si Lukášek, "bych nesáhl ani klackem od hovna. Honem pryč! A... holky chtěj bejt svedený a opuštěný..." Doufal, že na brigádu potomků svatého Františka z Assisi spadne nákladní výtah nebo alespoň deprese a podřežou si v koupelně žíly. Ale to u pravověrných nehrozí. Jsou veselí od slunka do slunka, a dokud je nepřejede parní válec, Pánbůh je miluje a opatruje.

Oba vysokoškoláci měli rozdílné zájmy, ale respektovali se. Koneckonců Arnošt byl celkem úspěšný podnikatel i přes své eskapády s rodinou a Alicí. Občas se potkali i v hospodě "U Sokolovny", kam Arnošt jednou či dvakrát týdně směl.

"Vykašli chvíli na práci, zvu tě na oběd, tady jsem to už zkouknul," podal mu ruku Petr. "Kdy myslíš, že to bude k nastěhování?"

"Tady ne! Dobrá, nechám auto tady, hodíš mě pak na stavbu?" okamžitě zareagoval stavitel, který se na příbuzenstvo už dál nehodlal dívat. Vzal si jenom mobil a tašku s leistry. Dneska si dá i pivo, když je Alice pryč. K čertu s Alicí, stejně se rozvede, i když to možná odnesou děti. Rozjeli se s Lukáškem tam, kde obsluhuje věčně a vděčně nabízející se zboží. Servírka Dáša měla opět službu a obchodník se těšil.

Oběd se protáhl, protože v lokálu si k nim přisedl vedoucí kulturního odboru PhDr. Alois Voříšek, který už měl v sobě litr a půl Veltlínu, protože mu do jeho neutuchajícího pracovního úsilí vpadly narozeniny. Arnošt se sice chvíli zdráhal, ale po páté plzni už se nechal zlomit i na ferneta. Žaludeční likér mu definitivně udělal dobře po těle i na duši, a proto panáky otočil. Po necelých dvou hodinách všichni tři

pánové řvali jako tygři a vidina toho, že budou pokračovat v pracovním procesu, se rozplynula. Pracovní doba na radnici mezitím skončila a do šenku přitáhla sekretářka starosty Ilona s knihovnicí Petrou.

"To je naše parta, to je naše Petra," vyřvával kulturní pracovník všeobecně známý reklamní slogan, propagující kuřivo nevalné kvality. Nenadálá oslava narozenin se pomalu měnila v divoký večírek a personál za barem si mnul ruce.

"Příšery se sešly a zřejmě se ožerou, vůbec jim nevadí, že je pondělí," usmíval se pingl Radek, čistě zasviněný popelník.

"Taky dobře, hlavně, že jim všechno funguje, tak jak má," podotkla servírka Dáša, myslíc na noční jízdu s Lukáškem, a uhladila si naprosto zbytečně sukni, která byla jako vždy v bezvadném stavu. "Víc takových je třeba. Zaslechla jsem, že se Zelenka chce nechat rozvést. To přece nemůže, když je u nich," ukázala významně nahoru.

"Může cokoli, všemohoucí už přežil horší věci, když přestane bejt divnej, možná si od něj nechám opravit i verandu," nechal se slyšet Radek. "On udělá útratu nám, my jemu... lidi si musej navzájem pomáhat, to říkal náš tatínek."

"Ta jeho hydra to nepřežije. Ani jednou k nám nezašla, ani na kafe..."

"Jen nech bejt! Aby ho neutlouklo lopatama její příbuzenstvo. Víš jak prapodivně zahynul manžel tý pánbíčkářky z Pražský ulice. Říkali, že spadnul ze schodů; taky si podal žádost o rozvod... Bylo to celý divný, jak ho na pohřbu chválili jako příkladného katolíka. Poslední dobou moc příkladnej nebyl. Když tu byl dva dny před tou nehodou, vypil půl litru kořalky, litr vína a pak odešel do Cindy." Cindy byl místní erotický pub, jinak řečeno bordel. V Cindy bylo moc dobře...

"Že má pěknou prdelku?" ptal se švidrajícího referenta Lukášek. "Asi jsem se zamiloval. Nejspíš to nebude láska křesťanská ani moc trvalá, ale zatím je to intenzivní."

"Umrdáš se k smrti a nemáš komu odkázat servis ani bazar," smál se kulturní pracovník, potáčeje se k záchodu. "Ale to je dobře, na co se šetřit..." dodal. Na stůl přistály další fernety a rádio Impuls už popáté předkládalo Šu šů šů Zuzany Norisové... Všichni byli nadmíru spokojeni a nehodlali jen tak odejít domů.

Když se Arnošt Zelenka neobjevil ani před koncem pracovní doby, nic se nestalo. Velení jako vždy převzal mistr Šulc a ten právě zavelel padla. Část pracujících se chystala do Sokolovny, kde hodlali provést důkladné zhodnocení včerejšího blbého fotbalového zápasu Čechy – Belgie, a ostatní chtěli jít prostě

domů. Když Šulc přeparkovával Zelenkova Formana, mohl si všimnout, že těsně před koncem šichty zmizela igelitka s karbanátky. Leoš, nejmladší z Aliciných bratrů, je ztopil. Karboše byly potupně a postupně sežrány katolickou komunitou cestou k domovům.

"Zkazily by se, určitě by se zkazily, že?" šťouchal loktem Leoš do svého švagra Honzy. "A ten zmetek si nezaslouží naši Alici, natož takový karbanátky."

"Možná už zkažený byly, mně je nějak divně," třel si pupek Honza a již po několikáté se pokusil říhnout si. "Nějak divně se to ve mně vaří..."

Jejich spolubratr Jaroslav byl z party nejstarší. Loni mu bylo už padesát, měl nemocný žlučník a od života ani od svého skomírajícího manželství už nečekal nic. Jídlo bylo po jeho Škodě 120 jeho jediným koníčkem. Nenáviděl postní období, během kterých ho manželka Věra sledovala, jestli nekonzumuje něco, co nemá. "Je pátek a v pátek se nepřežíráme jako pohani... je ryba!" odháněla ho pravidelně od mrazáku, ve kterém dlely jitrnice a jelita od zabijačky. "Karbanátky nejsou dobrý na noc, manželka a doktor mi je zakázali, ale když se tak připlety do cesty," přemítal. Toho jediného Arnošt litoval, protože měl za ženu bestii, která mu pořádně nedala už nejmíň dvacet let. Když zjistila, že Jarda nemůže mít děti, adoptovali je, a aby mu to osladila, oddělila ložnice. "Neměli sme Arnoštovi lízt do auta, koneckonců je to náš zaměstnavatel," podrbl se za uchem a nakopl dlažební kostku, až zařinčela o přilehlou popelnici. Rána se vrátila odrazem od zdi u fotbalového hřiště, za kterým se ve tmě rýsovaly topoly.

"Kterej kretén... ožralové posraný!" zaznělo z nejbližšího domu. "Kvůli vám budu muset zase jít v tejdnu ke zpovědi..."

"Tak čau, kluci, jsem doma," zarazil se Jarda, když si uvědomil, že kanálie, které proletěly ulicí rychleji než nešťastná kostka, vypustila z nevymáchané huby jeho stará tchyně. Matka Jardovy manželky vypadala, jako kdyby pamatovala stavbu Babylonské věže. Všichni se raději co nejrychleji rozešli, Jardova tchyně byla pěkná semetrika.

Alkoholicko-úřednicko-podnikatelská úderná jednotka pod velením Lukáška mezitím přijala do svého středu dalšího kumpána. Byl jím místní praktický lékař a kvartální kořalečník MUDr. Rostislav Cerman. Toho promptně přivolal Petr Lukášek mobilním telefonem, do nějž řekl jedinou větou: "Kalíme u Dáši, a až tu všechno vypijeme nebo nás vyhoděj, tak pudem nejspíš do Cindy... nezlob, Lojza slaví narozeniny." Cerman byl spořádaný muž a živitel rodiny, ale když si uvědomil, že

žena je v lázních, dcera na koleji v Praze a následující den ordinuje až od jedné odpoledne, vyrazil. Navíc šlo o oslavu narozenin. Aby zvětšil svou žízeň a rychle dohnal podnapilé kolegy, cestou si opakoval: "Je mi tak smutno... mně je tak šíleně smutno... mně nádo stakána vódky ili fernéta balšóvo –" Doktor Cerman měl ruské předky a miloval vodku; také večírky.

V jednu hodinu v noci se už podařilo vypečené společnosti vypudit z lokálu normální klientelu a přidal se i personál. Arnoštovi, který se opětovně pochlubil tím, že se rozvede, přisedla na klín brýlatá knihovnice Petra. Ta byla v městysi proslulá tím, že nedala tomu, kdo si neřekl. Arnošta ještě neměla a mezeru ve vzdělání hodlala vyplnit. Známi o Petře věděli jen, že se přistěhovala z Prahy, kde zastávala nějakou vysokou manažerskou funkci v šoubyznysu. Po jakémisi skandálu sexuálního ražení musela opustit místo. Neobsazený a špatně placený úřad knihovnice byl pro ni spásou. Navíc jí město nabídlo byt, protože nemohli do knihovny nikoho sehnat. Zlí jazykové sice tvrdili, že si byt poctivě vysouložila, ale kdo jsi bez viny, hod' první kamenem. Bylo jí třicet pět, vypadala o deset let mladší a výplatní páska ji nezajímala. Za dobu zdejšího působení se vypracovala jako poměrně úspěšná spisovatelka, a jak se říká, měla to na háku.

"Jak si to uděláš, takový to máš..." řvala mužská část jako o život vlastní verzi populární písně skupiny Chinaski. Mezitím se Dáša s Petrou rozhodli, že zatančí oslavenci na stole. Číšník Radek si poblil barpult a posléze usnul ve skladu. Dvojici dam se podařilo smést botičkami přebytečné sklo, když vtom se do vinárny vpotácel jako křída bílý Leoš.

"Nějaká svině nás nejspíš chce zabít. Brácha už skoro nedejchá, švára a ostatní od nás taky," sípal a držel se střídavě za břicho a za hrudník. "Pogrom na křesťany! Prej je tu doktor..."

"Doktor tu je, ale nevypadá, že by dneska mohl ještě někoho ošetřovat," smál se Lukášek a doléval si z láhve fernet, "ale pitvu by možná ještě zvládl."

"Hovno pogrom," naštvál se zlitý doktor, protože mu někdo opět pokazil večírek. "Co jste sežrali? Naposledy když jste byli u mě v ordinaci, tak to byly pekelně zaražený prdy a otrava botulinem, protože v marketu Ústí zlevnili prošlou čočku a shnilé klobásy; ostatně nic by se vám nestalo, kdybyste toho nesnědli kila, křesťané by měli být vzorem střídmosti, a ne se řídit heslem 'Zadarmo sežeru i to, co nežeru'. Volali jste sanitku?"

"Nemůžeme! Telecom jsme zrušili, bouda je na kartu, bráchovi došel kredit a já

si ho nekoupil, abych zbytečně neplejtval... – Mně je tak špatně..." zakvílel.

"Krétská 19, Pražská 2... pravděpodobně Luční 56," diktoval Arnošt, kterému svítilo, že to jsou všechno adresy jeho rodiny...

Sanitka přivolaná obšourníkem Lukáškem odvezla Leoše, který mezitím ztratil vědomí, a další následovaly, kam měly. Tým lékařů se snažil, ale marně. Karbanátky byly tak naimpregnované, že nikdo nepřežil.

Ráno se Lukášek probudil a hlava ho bolela jako střep. "Ta mrcha!" ulevil si, když si uvědomil, že obětí měl být on. Překvapilo ho to. "Že zašla tak daleko. Budu muset zavolat na policii, aby technici zajistili Favorita... někde je určitě úlomek karbanátku. A najít si pořádnou ženskou," pomyslel si, když se blížil k policejní služebně. "Ne, pořádnou už jsem měl, ty si ničeho neváží... už stačí!" zasmál se pro sebe. Nejspíš pozve knihovnici na panáka.

"Máme nové auto, tati?" divil se Arnošt junior, když otec před garáží vystoupil ze stříbrné Laguny. "Zavolám bráchu..." Uplynul rok a v přilehlém sadu začaly rozkvétat třešně. Zelenkovic dům měl novou fasádu a Arnošt Zelenka také. Slušelo mu to.

"Poslední rok se nám daří, letos v zimě máme čas a pojedeme na dovolenou na Slovensko – do Tater; potřebujeme nový vůz."

"Kdy se vrátí maminka z toho soustředění ve Vatikánu, přijede někdy?"

"Asi ne, má moc práce se studiem, to, co teď děláme my spolu, pro ni není. Tohle je teta Petra, děláme spolu ve firmě. Pracovala u nás v knihovně, ale občas nám teď i uvaří oběd..." Nebude dětem přece vysvětlovat, že matčin Vatikán je v ženské věznici v Praze – Ruzyni.

Charónův špatný den

Otřesně zrezivělý žigulík vletěl do téměř pravoúhlé zatáčky nejméně devadesátkou. Úctyhodný výkon na tak starou paštiku, vyvinout takovou rychlost. Dežo si instinktivně zakryl oči dlaní. "Kurva, strom!" stačil ještě zaskřípat zuby. Fero nic nevnímal. Spal ožralý jako pytel na sedadle spolujezdce. Čelní sklo se rozprsklo na miliardu drobounkých kousíčků. Následoval náraz a pak ticho, přerušované kapkami padajícími do koruny lípy, kterou tu někdo tak zlomyslně zasadil. Dežovy hodinky měly rozbité sklíčko. Zastavily se přesně ve tři čtvrtě na dvanáct v noci.

"Panenko Maria košická, nejspíš jsme dočista zabitý... určitě jsme úplně mrtvý," zamručel Fero. "Je to jako v nějakym zasraně hnusnym filmu."

"Je to divný, taková mlha... před chvílí jenom přelo a teď je taková divná mlha a šero," vrtěl hlavou Dežo a ohmatával si hlavu.

"Žigulík v řiti... v prdeli!" zanaříkal jeho kolega, kterému se mezitím podařilo postavit se. "Auto nevidim... je tu jenom nějaká zasraná řeka."

Chvíli oba bloumali po blízkém okolí, ale nenašli silnici, auto ani hospodu, odkud před nehodou úplně zpití odjeli. Kamenitý břeh řeky lemovala nízká křoviska, nikde ani živáčka. Vzduch se nepohnul a řeka měla podivný odstín. Na druhém břehu se rýsovala skaliska a za nimi prosvítala sinavá nezemská záře.

"Já jsem ti říkal, že nemáme pít tu samohonku vod Šerkéziho," zmateně poznamenal Fero. "Ale stejně se mi to nezdá. Je to tu nějaký divný. Vypadá to tu..."

"Jsme na sračky a tohle se nám zdá. Pěkně blbej sen. Možná to je to... debiliium tremens?!"

"Delirium, kreténe pitomej," opravil Dežo Fero, který měl o dvě třídy speciální výběrové základní školy víc. Zlí jazykové a nepřející lidé tento ústav pro výchovu dětí a mladistvých občas označují termínem zvláštní škola.

"Hurá, našel jsem přívoz, jsme u bratrance Soskeho ve Vranym nad Vltavou," zaradoval se Dežo, hledaje v kapse Startky. "Za chvíli připluje s pramicí vožralej Kalenda a převezee nás do nonstopu u nádraží."

"Mně se to nezdá," oponoval bratr z mokré čtvrti Feroslav. "Ve Vraným na druhym břehu nejsou takový divný skaliska... a svítila by nádražka – tam se přeci hraje gotes do rána."

Třeba sou všichni s'atý a nebo hostinskej Hrdlička zase nezaplatil eletriku. Když sem byl ve Vranym naposledy, chlastali sme až do rána Braník a starý nám svítily zapalovačema. Eržika udržovala tlak v sudu pumpičkou z Jožinovy stodvacítky..."

"Je to ňáký posraný, mně se to nelíbí," nedal se uchlácholit Fero. "Něco by tam muselo svítit..."

Chvíli tak seděli u břehu a pokuřovali. Dežo se podrbal a odešel na malou.

"Je tu ňáká cedule, pocem, ty umíš líp číst," přehlušil svým basem Dežo proud, který se z něj valil jako z protržené údolní nádrže Slapy. "Vypadá to, že je pěkně stará... možná starší než moje stará," uchechtl se, protože vtip mu připadal dobrý.

"Ch-cát do ře-ky za-ká-zá-no," slabikoval Fero, který nejen že přispěchal téměř

okamžitě, ale uměl i obstojně číst. "Ještě tady něco je, ale první písmeno buď chybí, nebo je to schválně... -tyx ře-ka mrt-vých..."

"Ty zasraný reklamy sou už všude... i u vody," nasral se Dežo. "To je zkurvená reklama na prášek na praní. Posraný, zkurvený gadžové, nakopat je za reklamu do prdele! Tix používá moje stará už leta..."

"Kurva, nikde u Prahy neni řeka mrtvých, ani u Říčan... ani se nevejvá u Mělníka do Labe," mentoroval chytrák Fero. "Dokonce ani u nás v posranejch Nuslích neni potok mrtvých – jmenuje se Botič... nebo tak ňák."

"Styx, řeka mrtvých... vy debilové," ozvalo se z mlhy nedaleko od břehu. "U Háda, koho já to musím vozit, ještě, že mi za to alespoň platěj. Živím dvě malé děti, blbou a hnusnou manželku a hnusnou a blbou tchyni... a ten ohavnej pes taky něco sežere."

"Kde ste... to teda máte pěkně blbý. A jakýho pejska že to máte?" opáčil Fero, snaže se proklát zrakem říční opar. "Snad nechodíte po vodě jako ten Jezus Kristus_ Náš páter vo tom vyprávěl zrovna minulou neděli. Prej přešel po vodě a všichni čuměli na drát, ale to prej bylo hodně dřívávěj..."

"Ále, takovej vořech. Co by tu dělal Ježíš, ten to má jináč zařízený. Nejspíš mu to zařídil táta, ten má dlouhý prsty," ozvalo se znovu ze stejného směru. Oba Romové zaostřili na postavu v kápi. Do ticha se rytmicky prolínaly záběry vesel. Asi dvacet metrů od břehu se z mlhy pomalu, ale jistě vynořovala černá pramice.

"Tož vás vítám v Podsvětí, chlopi," nechal se slyšet ten podivný muž, když uvázal loďku a vystoupil na břeh, "Charón, jméno mé. Ty jsi Fero a ty určitě budeš Dežo. Chvilku si dáchnu a pak zase poplujeme..."

"Jak – Podsvětí, každou neděli sem na mši svatou chodil," zděsil se Fero a na skráních mu vyvstaly krůpěje chladného potu. "Pán farářů říkali, že když nebudeme krást v neděli a o svátkách a pravidelně chodit ke zpovědi, přídeme do nebe – Ježíš si nás vezme a posadí nás po svý pravici... a nakrmí nás a tak... karbanátkama a manou nebo tak ňák."

"Hovno po pravici," povzdechl si Charón. "Napravo od Ježíše seděj Mercury od Queen, Versace a tak... že prej bukvice tolik neprděj a celkově že maj lepší vkus a vychování."

"Svatá panno košicko-užhorodská, kam sme se to dostali," divil se Dežo a kolena se mu rozklepala. "Páni farář říkali, že když budeme chodit k svatému přijímání, tak deme do nebe... a taky říkal, že buzeranti přijdou do pekla, a ten tomu

musí rozumět!"

"Cikáni jdou do nebe, to byl blbej a hrozně nudnej film. Hlavně nepravdivej," uplivil si převozník a začal si balit cigaretu. "Všichni černý jdou do Podsvětí... to je nový nařízení shora – já to nevymyslel, já tu jenom jezdím sem a tam. Taky sem a do pekla přijde spousta farářů – hodní jdou do nebe, zlobiví musí do pekla a černý pak vezu já... nařízení je nařízení, vaši politici to také občas nezvládnou." Charón chvíli hledal cosi v kapsách olezlého pláště, ale pak to vzdal. "Nemáte oheň?" požádal. "Vždycky ten zapalovač zapomenu na druhém břehu... ach jo. Jednou ho našel Cerberus a sežral ho a bylo mu hrozně špatně. Pořád má hlad, pejsek náš..."

"My sme teda vopravdu mrtví?" vydechl hrůzou Fero, hledaje v kalhotách sirky.

"Úplně," přitakal Charón a připálil si bago. "Na druhém břehu to dostanete na papíře. Rozsračkovali jste se o strom na kaši. Tady z Deža lítal mozek na přední haubnu jak rachejtle o Silvestra." Převozník zadýmal, labužnicky podržel kouř v plicích, jak nejdéle uměl, a pak ho spokojeně vypustil. "Hodně dobrý, nejspíš litoměřickéj model," pochválil jointa. "To mi posílaj seshora. Vždycky když někoho trefí na undergroundovém festivalu Litoměřický kořen, pošlou mi to po něm, ale už i pěstujeme."

"Kurva, tady smrdí tráva!" začenicha Dežo, zakoulel očima a zadíval se velmi a velmi kriticky na Charóna. "Na to se můžu vysrat! Svatá Bernardetto bukureštská... to teda čumim, že mě po smrti poveze zfetovanej mánička v plesnivý kapuci! No to je strašný! Fetovat se nemá, pan farář to říkali... Ještě nás vyklopíš do těch sraček, co tu tečou..."

"Voda je tu čistá, jen je trochu temná, ale přece jsme v Podsvětí. To tady zavedl Bob Marley – tedy to konopí," pokrčil rameny převozník a labužnicky popotáhl. "Od té doby, co to s ním seklo a přivezl s sebou semena, tak hulíme. Tady se konopí daří a je to léčivé. Klouby mě nebolí – i manželka se mi zdá občas k světu... Když si dám tak tři jointy, vypadá jako Aretha Franklin, ale tu vy asi neznáte... Apropó, vy mi vyčítáte jedno cigárko trávy, zatímco vy jste jeli automobilem zpití jako prasata kořalkou, po které by oslepl i Bystrozraký – fuj, tajxl..."

"No dobře, snad jsme tak moc neřekli. Tak trávu tu kouříte... No dobře..." pokrčil znaveně rameny Ferdyš. "Ještě mi řekněte, že sou tu skinheadi, a já se du picnout."

"Nemůžeš se už picnout... to už nejde, jseš mrtvý," nezúčastněně poznamenal Charón. "A nějaký skinheads tu také jsou, ale jenom ti černí... Většinou z organizace Černá liga..."

"To existuje?" vyděsil se Dežo. "Svatý Josefe zakarpatský!"

"No – jéje!" mávl rukou Charón, "ale tím se nezapývejte, tady jsou si všichni rovný." Charón zašlápl botou nedopalek, urovnal si kápi a vykročil k pramici.

"Pojedeme, čeká vás místo, odkud není návratu. Brzo si zvyknete, každý si zvykne," pokynul převozník. "Je zvykem, že se za převoz přes Styx platí stříbrným nebo zlatým penízem, ale nepohrdnu bankovkou. Naposledy jsem převážel i za lahváče – tedy neberu Svitavy a podobné splašky... to se skutečně nedá pít."

"Má prachy!" šťouchl Dežo do Fera. "Mohli bysme mu trochu od nich pomoci... Alespoň aby bylo na pivo. I v Podsvětí přece musí bejt nonstop nebo nádražka..."

"Blbče, přece nebudeme krást v Podsvětí," děsil se Ferdyš.

"Ještě tam nejsme, Podsvětí je nejspíš na druhym břehu."

"Chudákovi Cerberovi jsem ještě dnes nedal nažrat, musí být strašně hladový," nahlas přemítal Charón, "chudák pejsek..." Cerberus byl kříženec rotvajlera, dogy a hyeny skvrnité. Měl tři hlavy, protože jeho pradědeček byl tříhlavý drak. Vesla zaskřípala a pramička se s tichým šploucháním dala do pohybu. Z protějšího břehu se ozvalo táhlé a temné zavytí. Jedno, druhé a potom mollový akord.

"Sakra, co to tam máte, to je snad celej psinec?" vrtěl hlavou chytřejší Fero. "Ti čokli vyjou jako kapela."

"Je to jeden pejsek," vysvětloval převozník, "ale hrozně veliký a má tři hlavy. Jeho pradědeček byl drak – když je nažraný, vyje v durovém akordu, když má hlad, vyje zavileji a v moll... Hlídá nám Podsvětí, ale prakticky není před kým a málokdo chce i zpátky. Taky by nejspíš občas potřeboval nějakou tříhlavou fenku, ale to se špatně shání. Je smutný..."

"A Podsvětí je něco jako vesnice?" vyzvídal Dežo. "Jak to máte zařízený? Co budeme dělat zbytek života?"

"Není zbytku života!" už nedůtklivěji připomenul Charón, "jste mrtví... Ale nebojte se."

"Jak, nebojte se," vpadl do hovoru Dežo. "Sme tuhý a nemáme se ničeho bát? To je směšný!"

"Podsvětí není tak hrozné," chlácholil zakuklený převozník. "Je to vlastně velká vesnice vytesaná ve skále. Máme starostu – jmenuje se Hádés. Dostanete svůj pokoj, denní diety, máme hospodu, supermarket, bowling, klub a tak. Každý si dělá téměř pořád, co chce, ale stejně je to občas věčná nuda. No, tak jednou do roka hraje v kulturáku kapela Kabát, když se všichni setnou tak, že dosáhnou klinické

smrti – až to s nima sekne úplně, tak si je vyžádáme."

"Pracuje se tu?" zasvítily oči Ferovi.

"To se nesmí! Kdo umřel, nesmí dělat – jenom já musím," posteskl si Charón. "Je to tu trochu nelogické, ale co byste chtěli od Podsvětí. Onehdá se jeden umrlý poslanec pokusil prosadit parlament, ale naštěstí jsme mu vysvětlili, že zadarmo může chlastat i bez poslaneckého mandátu a imunitu nepotřebuje, protože je mrtvý a nemůže se mu nic stát. Ale já jsem vlastně chtěl vždycky pracovat – být doma celý den s manželkou je otrava. A ještě mi platí, i když tu peníze nemají žádnou cenu. Tedy práce tu je, ale jen když někdo provede něco opravdu hrozného – za trest..."

"Tak proč děláš?" divil se Dežo. "Proč převážíš?"

"Jednou za měsíc mně Hádés dá propustku nahoru k vám a můžu se jít opít do Prahy do baru Práce nebo na Břežanku – to je také hospoda. Pokecám se spisovatelem Pelcem – vždycky mu povyprávím nějakou temnou historku od nás a on to dá do knihy. Kdybych neměl na útratu, to by bylo smutné... A manželce také dávám měsíční příděl, i když ho u nás nepotřebuje. Dělá jí to dobře."

"To je divný," podrbal se na hlavě Ferdyš.

"Tady je všechno divný! Proto občas musím do hospody k vám na Zem, abych se dostal do latě."

"My jsme tě chtěli okrást," kajícně se přiznal Dežo, "peníze by nám tu byly úplně k hovnu?"

"Úplně! Nejspíš byste mě ale strašlivě nasrali," povolil si výjimečně Charón kanálii, "protože bych neměl na pivo a Margaritu – a taky bych nemohl jít do bordelu."

"Vážně tu můžeme chlastat navěky a nemusíme hákovat jako na Zemi? No to je super!" Dežo už dávno zapomněl, co říkali pan farář, a těšil se do Podsvětí. Nevadilo mu už ani to, že Charónova návštěva nevěstince je mimo křesťanskou morálku. Dalo by se říci, že oběma Romům se konečně zablesklo na lepší časy.

Charón přirazil pramici ke břehu, ukázal oběma cestujícím pravicí směr, kudy se mají ubírat, a řekl: "A nedělejte tu žádný kraviny. Padesát metrů po pěšině je brána do jeskynního komplexu a ten hlídá Cerberus. Nedráždil bych ho – tedy být vámi. Hádés si vás tak do dvou hodin vyzvedne..." Pramice se znovu odlepila a mizela v mlze. Opar se za Charónem zavřel a bylo slyšet jen vzdálené sténání staříčkových kloubů vesel.

"Co budeme dělat dvě hodinýýý!?" zařval ještě na vzdalujícího se Charóna Fero.

"Dvacet kroků od přístaviště je ohniště s lavičkou a za ní je v křoví schovaný sud s pípou! Možná i Startky!" ozvalo se z mlhy. "Vy už si nějak poradíte... možná je tam i fernet, ten je na reprezentaci, ale budiž, staň se vůle Hádova... vypijte jej. Já musím jet na druhý břeh vyzvednout autobus muslimů, který omylem trefil izraelský tank v pásmu Gazy..." Opar nad řekou Styx se nezvedal, ale Charón byl zvyklý a cestu znal nazpaměť. Opar nad smutnou řekou Styx se nezvedal nikdy. "Divné lidi to vozím, jen co je pravda," přemítal převozník, čeře vodu pravidelnými záběry oprýskaných vesel, "jedni mě chtějí okrást, jiní zabít nebo podplatit... zaplať Hádés za ty, co mě chtějí jenom ožrat – a co mě zase čeká?" Povzdechl si a jel dál.

Oba Cikáni se rychle aklimatizovali. Nedaleko přístavišťátka bylo skutečně vzorové ohniště se zásobou dřeva. Za kamennou lavičkou jako by jen a jen na ně čekal sud Gambrinusu. Oheň praskal, náhle bylo všechno ještě mnohem veselejší než před půlhodinkou. Nedaleko tiše šuměl Styx a mlha nad řekou se už zdála téměř malebnou.

"K čemu je vlastně takové Cikán na světě?" mudroval Dežo a pedantsky přihrábl žhavé kousky větví, které opustily pečlivě naskládaný jehlan. "Dřívávějc sme kočírovali od města k městu a bylo nám dobře. Tady je nám vlastně ještě líp než na zemi. Máme oheň, máme cigáro, nehoní nás už sociálka ani pracák... dneska, když si zapálíš v paneláku oheň, už tě chtěj lífrovat jinam..."

"Jen nech bejt," zasníl se Fero, "ani Eržika ti nechybí?"

"V Podsvětí budou taky ženský... a černý – povedali Charón..."

"Takže už ne povídali pán farář, ale povedali Charón?"

"No na Zemi je pan farář a tady zase henten převoza. No a farář ještě kecál... pfff, nebe – sedíme tu u řeky, který říkaj jako prášku na praní... anděly nevidět, jak říkal pán svatý... a prej je tu eště někde hnusné veliké trojhlavé čokl – brrr..."

"Mě Evina bude chybět," naznačil Fero dlaněmi dvě melounů své manželky, "a děcka taky, ale určitě se tu všici jednou sejdeme... tedy, když je to nový nařízení – přeci je ten rasismus k něčemu dobrej."

Fernet už vzal za své a ze sudu povážlivě ubylo. Fero a Dežo se rozvzpomněli na staré cikánské písně. Písně, které zpívali jejich praparodiče, když táhli od vesnice k vesnici a kradli slepice.

"Haúúú... úúúúú! Húúúúíí... vrrrr!" ozvalo se náhle kdesi nedaleko za jejich zády. Cerberus se probral a připojil se k všeobjímajícímu teskně opileckému randálu, který provozovali zpití Romové. Chraplavé vyťí se odráželo od stěn soutěsky a vracelo se

v tisících střípcích ozvěny. Cikáni ztichli a strnuli.

"Myslíš, že to psisko je uvázané?" snažil se přehlušit Fero vytí, při kterém tuhla krev v žilách. "Charón nejede, aby nás tak pokousalo..."

"Jdem sa podívat. Necháme chvíli oheň ohněm, tady stejně nic nechytne, je to tu samé šutr," odvážně navrhl Dežo a už hledal to největší poleno na obranu. Ostatně podobné poleno vždy třimal v ruce, když vyráželi na výpravu mezi domky u nich ve čtvrti. Běda psovi, který se podhrabal a vydal se na noční výlet. Byl nalákán na buřta ukradeného v místní večerce a dobit klackem či vodovodní trubkou. To podle toho, co bylo po ruce. Pak se v obou rodinách hodovalo. Pes byl zpracován za pomoci obou manželek, česneku, majoránky, anebo skončil přímo na rožni hojně při grilování poléván pivem.

"Nechceš mu něco udělat, vid'?" ptal se s respektem svého nalitého kolegy intelektuál Fero. "Není to určitě jenom pes. Je to bájná příšera. Hlavně to smrdí průserem. Za sežráním obecního majetku Podsvětí bysme taky mohli vyfasovat práci nebo zákaz chlastu. Obojí bych nevydržel ani tejdén..."

"Kušuj a dej si ještě Gambáč," zavrčel Dežo. "Jdu se jenom číhnout, jaká je to bestie chlupatá..."

"Já to znám... číhnout. Zjistíš, že má vocas nahoru a že je jedlejš, a neudržíš se!"

"No, když nebude uvázaněj a napadne mě," slintl Dežo. "Je to nutně sebeobrana a to musí uznat i převoza Charón..."

"S tebou byl vždycky problém," naříkal Fero. "Když tě přihlásili do zvláštní školy, nechtěl ses učit... a tak je to pořád. Jsme zase v prdeli – Podsvětí – odtud se nikam nepřestěhujeme, jako sme museli naposled ze sídliště Chanov, kde si zapálil pět bytových jednotek při pečení teriéra našeho předsedy občanského sdružení pro integraci..."

"Intygrace je intygrace, ale lov je lov. Alespoň se kouknu, čokla se třema hlavama sem eště neviděl... ani nežral!"

"Seš debil a já vod toho dávám ruce pryč," skučel Ferdyš. "Pomoc, vražda! Určitě se stane, kde jste kdo?!" křičel k řece směrem, kde alespoň náznakem tušil Charóna.

"Kdo sem prsknul ten autobus?" řádl převozník jako smyslů zbavený. "Toto je chráněná oblast a ne vrakoviště! Zase něco nefunguje, jak má. Lidi mají jít ke mně dolů a autobus musí zůstat nahoře. Už i tady je bordel jako na Zemi, ještě válčit by se tu mohlo začít." Okolo vraku hnusného autobusu zmateně bloumalo deset

muslimů se samopaly, které správný muslim neodkládá ani ve spánku. Vozidlo bylo doslova a do písmene rozpáráno dělostřeleckým granátem. Nějakým nedopatřením se do Země mrtvých dostala i materie. Tudíž i zbraně a střelivo. Muslimové byli nasraní a hledali nepřítele. Tedy spíše hledali někoho, na kom by si zchladili žáhu. O tom, že jsou po smrti a na břehu Styxu, nevěděli ani zbla. Do toho všeho se z mlhy vynořila Charónova pramice. V následujících vteřinách byl převozník zasypán deštěm kulek z kalašnikovů a samopalů české výroby.

"To je dneska ale blbej den, ještě že mě nemohou zabít," pomyslel si Charón. "Nechám je tu, až jim dojde munice, a pak je vyzvednu." Než stačil odrazit pramičku ke zpáteční plavbě, nedaleko od lodi vybuchl ruční granát.

Dežo se vydal kamenitou stezkou vzhůru po svahu, odkud bylo slyšet vytí, a střelbě na druhém břehu nevěnoval pozornost. Po generace děděné pudy zvítězily i v záhrobí. Fero se u ohně naléval pivem, protože tušil brzkou nucenou abstinenci. Věděl, že Deža by nepřebral. Maximálně by dostal polenem. Sice ho už nemohl nikdo zabít, ale mohlo by to pěkně bolet. Do toho všeho ho úplně k smrti vydělala vzdálená střelba.

"To je v prdeli!" pomyslel si v duchu. "Ti zkurvení gadžové to mají vždycky lepší. V pekle ani v nebi se určitě nestřílí a kamarádi nežerou erární tříhlavý psy. Ach jo..."

Dežo se zastavil a s respektem sledoval obrovské zvíře. Cerberus byl uvázaný. V kohoutku měřil nejméně tolik co vlkodav. Byl chlupatý a černý jako skotský náhorní skot. Každá z jeho tří hlav žalostně vyla. Cerberus měl hlad jako herec a byl v těžce oslabeném stavu. Dežo neváhal, přiskočil a třemi ranami do každé z chlupatých mord ukončil strádání zvířete. Dostat zcepenělého Cerbera k ohništi bylo otázkou deseti minut. Stáhnout, vyvrhnout a nabodnout na kládu také. Zanedlouho se povodím Styxu linula příjemná vůně pečeného masa.

"Vy jste se posrali, zabít strážce Podsvětí!" ječel brunátný Charón už od přístaviště. "Až to zjistí Hádés, zakáže nám všem pivo a kořalku nejméně na sto pozemských let!"

"Je to moc dobrý, ale ještě není úplně hotovej," mlaskal Fero nad kouskem urvané pečeně. "Mně už je všechno jedno – když už mi zakážou chlast, alespoň se nažeru..."

"Houbeles, zakázat vám chlast! Sud piva, středního psa a láhev fernetu denně dostanete," bacil se do hlavy Charón, kterému se náhle rozsvítilo. "Všchno dostanete, ale budete makat. Když jste upekli Cerbera, budete Podsvětí hlídat místo

něj... Hádésví, kdo se tady příště objeví a co se stane... sám Hádés jistě ocení, jak dobré, strašlivé a krvežíznivé hlídače jsem pro naše Podsvětí vyvolil – zítra přibiji na druhý břeh k přivozu místo 'POZOR, ZLÝ A TROJHLAVÝ PES', ceduli – 'POZOR, ZLÍ A OŽRALÍ ROMOVÉ'."

Na protějším břehu se mezitím omylem zhmotnil izraelský tank a muslimové po něm bez otálení počali pálit z ručních zbraní. Nová nebeská vyhláška uvrhla v nemilost i Židy a transportér do hádu byl zase porouchaný...

Velikonoční

"Nechce!"

"Kdo nechce... co nechce..."

"Nechce přijmout Krista. Nechce jít s námi do kostela," stěžovala si Marie.

"Tvrdí, že Bůh pro ni za celý život nic tak podstatného neudělal."

"Je unavená... Letos už jí bude sedmdesát let," bránil Aleš babičku.

"No právě – sedmdesát," zamyslela se, "může kdykoli umřít. Tobě je to jedno?"

"Třeba už chce umřít," podotkl. "Žila dobrý život... Dědeček už umřel, tak chce a ním."

"Nemůže umřít bez smíření!"

"Ale může, já jsem uvěřil v dospělosti a před tím jsem něco takového, jako je smíření s Kristem vůbec... ale ani trochu nepotřeboval."

"Jsi pasivní."

"Proč?"

"Nesnažíš se šířit víru, apoštolát je důležitá věc. My salesiáni to víme mnohem líp než ostatní. Připravujeme se na šíření radostné zvěsti, budou Velikonoce, a tvoje babička si barví vajíčka."

"No a co?!" otočil se Aleš od dřezu. Nádobí ho sice otravovalo, ale jeho vlastní žena ho poslední dobou přímo vytáčela. "Proč by vlastně měla umírat, je s námi ráda. Babička celý život barvila před Velikonoci vejce. Děda je měl rád. Vždycky si namazal chleba s máslem, posolil, poklepal vajíčkem o dřez... a tak."

"Chmm..." zafučela opovržlivě Marie, "pohanský zvyky... a divný."

"Děda byl v pohodě. Celý život učil na vysoké škole. Nemyslím si, že by byl

nějak ujetý. Spíš vaše rodina mi připadá divná – málokdo dokončil střední školu a pořád jste v konfliktu s okolím. Mně to nepřípadá křesťanské..."

"Proč sis mě teda bral?"

"Už ani nevím. Před pěti lety jsi nejspíš byla jiná. Určitě jsi byla jiná. Také jsem dobře neznal vaši rodinu a poměry."

"Víra nám pomáhá překlenout těžkosti a úskalí. Bůh nesoudí lidi podle vzdělání a toho, co kdo dosáhne. Chceme to zprostředkovat jiným lidem – Velikonoce jsou za dveřmi, a celý svět barví vejce."

"Normální lidé prostě o Velikonocích barví vajíčka a nechtějí překonávat těžkosti a úskalí. Chtějí si na Velikonoce užít volna, sníst pečeni, popřípadě si zajít na pivo... nech je. Líbí se jim kuřátka a zajíčci, mně to připadá neškodné," snažil se Aleš uchlácholit manželku. "Já bych se jim nesnažil to znepříjemnit – tobě se taky nikdo nesnaží namluvit, že víra v jednoho Boha je kravina."

"To by taky byla pustá lež. A smrtelný hřích," nedala se.

"Pro mého kolegu z práce je smrtelný hřích nezvládnout vysokoškolské studium," usmál se Aleš. "Kdyby ho vylili, znemožnil by se před šéfem a zarazili by mu postup. Navíc ho jeho dálkové studium zajímá – chce se prostě něco naučit – a vydělat díky tomu i peníze, pochopitelně. Pak si bude moci pořídit chytřejší a hezčí manželku a nebude mít blbé děti. To je zase jeho víra a on by se určitě nesnažil brát ti tu tvou."

"Musí spoléhat na Boha a ne na vzdělání. Vzdělání mimo církev je jalové... a sebehezčí družka mu nezaručí zdravé potomstvo – tím chceš říct, že nemáš děti podle svých představ?!"

"Nemáme děti a nebudeme mít... přece to víš?"

"Nezačínej s tím," dotčeně se zamračila, "můžeme nějaké adoptovat."

"Nemyslím, že je to cesta. Ostatně, proč jsi mi před svatbou neřekla, že nemůžeš mít děti?!"

"Jak jsem to měla vědět, když jsem to nijak nezkoušela s jinými? Ani s tebou..."

"Vy jste na všechno takoví nepřipravení... Na sex, protože ho nepraktikujete, a když praktikujete, tak z toho šílíte... I na ten kapitalismus. Pak to svádíte na jiné..."

"No dovol, naše rodina je samý dobrý křesťan a člověk!" obořila se Marie na Aleše.

"Já jsem přece také věřící," bránil se Aleš, "ale mám zdravý rozum."

"Pfff... tradiční vlažné křesťanství! Kam jsi to sklouznu!!"

"No, nejsem moc vlažný, docela bych si zasouložil," vzdychl si a podrbal se nenápadně na přirození. "Ale předpokládám, že tebe opět strašlivě bolí hlava. Poslední dobou to vůbec neděláme – nic ti to neříká?"

"Jsi erotoman."

"A ty protivná a zapšklá třicetiletá hasnoucí star," naprdl se konečně Aleš. "Neber to ve zlém, ale ve třiceti se netráví veškerý volný čas v kostele. Chodí se na výlety, někteří lidé mají koníčky – spravují o víkendu auto, malují –, mě třeba baví číst knihy. A babičku nech na pokoji. Naposledy jsem slyšel, jak se jí pokoušíš vnutit myšlenku, že v domově důchodců by jí bylo líp."

"No... vždyť je to pravda."

"Křesťani by se měli starat o prarodiče. Je to sice moje matka, ale vzala nás k sobě, když čekáme na byt."

"Domov důchodců v Černošicích spravují naši – Charita. Jsou tam jeptišky a nově vymalováno."

"Toho se právě babi bojí, jeptišky by ji umučily. Já se taky bojím, že v Černošicích mají vymalováno i řádové sestry. Musela by spát s růžencem, a ona byla zvyklá spát s dědečkem... Opravdu ses změnila. Hodně. Jsi závistivá, hamižná a nesnášíš se s okolím."

"Zítra přijedou naši a já je nemám kam uložit. Budou zase spát v obýváku."

"Obývací je pro ně spása, máme uklizeno a nikde se neválí ponožky a slipy. U nich v baráku je deset místností, ale takový binec, že se vždycky bojím o holý život."

"Jsou to prostí lidé. Náboženství je pro ně středem všeho. A jsou chudí, i když mají barák."

"Jsou chudí, protože se špatně učili a jsou líní. Vlastně jsem ti neřekl, že jsem začal psát novou knihu. To mi připadá povznášející a lidé se pobaví... Jak pomůžeš světu, když budeš půlku týdne v kostele...?"

"Mohli bychom adoptovat nějaké dítě z rozvrácené rodiny. Nějakou chudinku, jejíž rodiče určitě každý večer pijí jako duhy..."

Aleš se zadíval do dřezu, jako by tam hledal spásu. Jako by od výlevky čekal odpověď, proč jeho manželka tak ztupla. Než přišla takzvaná sametová revoluce, všechno bylo v pořádku. Tedy nejspíš nebylo, ale takhle se neprojevovala, spíš se snažila. Jakmile se jejich přátelé začali dělit na chudé a bohaté, zešílela. Pomalu dospěla k tomu, že jí, i když je jen prodavačka, by měl patřičnou životní úroveň někdo zajistit, pravděpodobně stát – ostatně to jí bylo jedno. Když zjistila, že ve

večerce na dům nevydělá a Aleše hmotné statky nezajímají, proklela majitele drahých aut, kdo voněl drahým parfémem, byl nepřítel, kdo byl bohatý, kradl a patřil do vězení a posléze do pekla. Také ostatní katolíci okolo něj začali najednou kázat proti bohatství, protože nic neměli. Ti, co začali podnikat, zase neměli čas chodit tak často do kostela a ostatní je za jejich zády pomlouvali. Aleš měl rád českou přírodu a netoužil po pyramidách. Aleš měl rád noci pod stanem, ale pod ten už také přestali jezdit. A knihy... Marie měla ráda jedinou knihu – Písmo svaté, jak s oblibou říkala.

"Zítra přijedou naši, měli bysme si jí dřív lehnout," vytrhla ho ze sebezničujících úvah manželka. "A přemejšlej o tý adopci. Bylo by to tak krásný..."

Utřel poslední hrnek a šel si nalít džus. Už dávno přestal večer pít kávu. Nebylo proč, chtěl rychle usnout, aby nemusel spát se svou ženou. Nebylo to k ničemu a nikam to nevedlo. Vzpomínal na to, co mu babi minulý týden řekla.

"Nechci do domova důchodců," šeptala. "To by mě zabilo. Od svatby s dědou bydlím tady a tady chci umřít. Víím, že denně musíš poslouchat, jak vám tady překážím. Kdybych tu nebyla, třeba by tě nechala na pokoji."

"Nepůjdeš nikam," sliboval pramatce, drže ji za ruce. "Přece mám doma ještě nějaké slovo."

"Hezký by bylo i černý miminko," vrkala. A babičce bysme ho jezdili každou neděli ukazovat do Černošic k sestřičkám, pomyslel si Aleš. "Nebo malej Cikánek... možná ho už někde porodila prostitutka, která se pak ufetovala a tak..."

"Nechci adoptovat dítě z rozvrácený, dementní ani černý rodiny. Ani dítě staré štětky z Dubí, které má od narození návyk na heroin," teď už důrazně oponoval Aleš. "Chci mít klid alespoň dnes večer. Nemůžeš si najít nějakou zábavu nebo se dívat na televizi?"

"Televize je nástroj Satanův a odvádí lidi od Boha," téměř zaječela a zacukala sebou. "To tvoje bezbožná babička na ní čumí celej večer... A i ty tvý podělaný přírodopisný seriály... Kam ten svět spěje?"

"Babi je spokojená, když kouká na televizi. Nemá už nic jiného na práci... tedy kromě krmení veverek na Olšanech, když jde za dědou."

"Sestřičky by jí daly růženec a mohla by se celé odpoledne modlit Zdravas panno Marie milostiplná celý odpoledne až do večerky. Pak by jí daly prášek na spaní a ráno by jí daly klystýr."

"Babička má dobré zažívání a nepotřebuje po ránu klystýr!" nasral se.

"Snad jsem toho tolik neřekla, naše rodina si už několik let dává po ránu

klystýr," začulila se koketně.

"Vaše rodina si nemusí pumpovat do řitních otvorů vlažnou vodu, když každý večer popíjí to projímadlo z Nymburka," ucedil. "To pivo pijou ještě k tomu tak teplý, že by se po něm posral i dobrý voják Švejk a ten pil kdejaké svinstvo, byla první světová válka..."

"U nás je Nymburk nejlevnější. Zato tvůj děda musel pít každý pátek U tygra Plzeň, dokud se svými zvrhlými kumpány nepadli. Slyšela jsem o tom vyprávět."

"Ano, můj dědeček chodil každý pátek pravidelně k Tygrovi se studenty a s kolegy z vysoké školy. To, že se občas zpili jako tygři, jsem mu nezazlíval já ani babička. Připadalo nám to normální. Seděli spolu, probrali pěkně politiku a tak... Ale proč jsem se zase nechal zatáhnout do tak debilní debaty..."

"Poslední dobou si spolu nějak nerozumíme," poznamenala naprosto zbytečně. Věděli to všichni okolo nich a nebylo cesty ven. Rozvod by nikdy nepřipustila, a kdyby ho navrhl on, čekaly by ho jen a jen problémy.

Ještě že babi usnula, pomyslel si, zase se hádáme kvůli prdu... Proč je tak zahořklá a nešťastná, když jí vlastně nic nechybí? Poslední dobou si opravdu nevěděl rady.

"Zítra se pudu přeptat na tu adopci," prohlásila rezolutně a sveřepě. "Dítě nám změní život. Budeme zase jako dvě hrdličky."

Neměl sílu oponovat. Vyšel na balkon, aby se alespoň podíval na město pod sebou. Dům byl postaven na stráni nad Podolím a z pátého poschodí bylo vidět celou západní část Prahy. Děda si uměl vybrat místo k bydlení, zauvažoval, koneckonců babička byla hrozně pěkná ženská, když si ji bral. Děda i táta to měli vždycky dobře spočítané. Chvilí pozoroval padající hvězdu. Zamyslel se nad tím, proč si vlastně zařídil život tak, jak ho má teď. Zaslechl, jak si manželka nalévá pivo z láhve. To nesnášel. Tatínek i dědeček vždycky chodil v pátek na pivo, ale to bylo jiné. Pivo nebylo nikdy doma, měli rád točené od čepu a k tomu kamarády, se kterými mohli klábosit. Jako kdyby slyšel otce, který zdědil výrok po dědovi. "Pivo doma nepřečovávám, protože bych ho nepřechoval," smál se vždycky, ale bylo to jinak. Otec věděl, co se sluší a patří, a nikdy by se nesnížil k tomu, aby pil pivo u televize jako latentní alkoholici, kteří bez něj neusnou.

"Budeme mít krásný miminko. Mně by nevadilo ani žlutý," vytrhla ho ze snění. "A babička dostane nad postel u sestřiček křížek. Takovej ten pěkej, umělohmotnej, z Polska... Schválil je sám Svatý otec a jsou posvěcený." Postavila se vedle něj a

zahleděla se mu do očí.

"Nemůžeme mít svoje dítě, když spolu spíme jednou do měsíce," zamyslel se nahlas, "a nechápu, co pořád blbneš?" dodal. Zadívala se mu ještě pozorněji do očí, jako by tam chtěla vyčíst odpovědi na všechny své nezodpovězené otázky. Otázky, na které nejsou odpovědi snad ani v bibli.

"Nemůžeme mít dítě, když je tu ona!" vyslovila náhle a s překvapivou upřímností která bolela. "Buď ona, nebo já!"

Znovu se zamyslel. Před očima mu proběhlo, jak se seznámili. Jak byla mladá, nezkažená a její rodiče byli tak daleko. Vlastně je do svatby skoro ani neznal. Vzpomněl si na jeden rozhovor s tchánem, který proběhl asi před půl rokem. "Naše rodina uznává manželství jako trvalou hodnotu," drze se usmíval, když popíjel lahvové, koupené za jeho peníze. "Kdyby ses chtěl někdy rozvíst, zničíme tě. Na každého se něco najde. Boží mlýny melou pomalu, ale jistě."

"O čem furt přemejšlíš?" necitlivě přerušila tok jeho myšlenek. "Tváříš se při tom tak blbě."

"Přemýšlel jsem o tom, jak jsi mi nabídla, že si musím vybrat mezi tebou nebo babičkou."

"No a co, to je snad všechno jasný."

"Asi jo."

"Jak asi jo?" zeptala se.

"Když já mám hrozně rád svou babičku, ona na mě vždycky byla a je moc hodná." Strčil do ní. Jenom lehce, víc nebylo potřeba. Vždycky se tak divně bimbala a nakláněla přes čtyřicet let staré trubkové terásky. Stejně lehkovážně, jako pronášela nehoráznosti a každý druhý den mu dělala scény a posílala starou máti do domova pro seniory. Tlumeně vykřikla. Letí nějak dlouho, pomyslel si. Asi málo večeřela... "Žuch!" zaznělo zespoda tupě. To zábradlí se musí co nejdřív zvýšit a opravit, zauvažoval, když odcházel volat záchranku. Nesmím moc spěchat, zarazil se, co kdyby ji ještě dali dohromady... To by byl průser. No to by byl tedy malér... Pro jistotu se vrátil, aby se podíval, jestli se ještě nehýbe. Posvítíl na ni baterkou, ale nic se nedělo.

"Veselé Velikonoce, miláčku!" popřál jí tiše, spíš jen tak pro sebe. "Sakra, to zábradlí je nebezpečný, musí na to někdo vlítnout, nebo se tady někdo zabije," zamumlal si pro sebe, zavrtěl hlavou a odešel k telefonu.

Myloši, jedeme

"Myloši, jedeme... Brno volá, už jsme tam skoro měli být!"

"Není mi dobře," kuckal harmonikář ze záchoda. "To pivo bylo včera nějaký špatný, nejspíš zkažený..."

"To byl Gambrinus od sponzora!" křičel Lou Fanánek Hagen směrem k WC, kde byl Mylouš zabarikádován už skoro hodinu. "Doblejt a do mikrobusu, nebo ti dá inženýr Magor pokutu!"

"Pokutu neee... mně je tak špatně!"

"Pokutu jooo!" ozval se Magor zpoza svého notebooku. "Když seš takový kretén, že splácáš celý repertoár kořalek, který byl na baru, musíš trpět!"

"Když oni mě fanoušci nepustili!" zavyl převtělený kardinál. A navíc to bylo zadarmo, pomyslel si. "Nechápu, proč se v týhle kapele musí tolik pít?" dodal.

"Protože nás to baví!" pousmál se Fanánek. "A po alkoholu máme prima nápady."

"Dva tisíce pokuty!" nechal se slyšet nasraný inženýr. "A jestli okamžitě nevylezeš z toho hajzlu, tak tři."

"To je peklo!"

"V Brně na nás už čeká Sahula," chechtal se Hagen. "Bude se hrát tvoje oblíbená skladba Svatý Petr. František volal, že prý už se těší, týden pracoval a nepil, aby si to mohl užít."

Magorovi na stole zazvonil mobil. "Čau Petře! Jasně že bleje, dal jsem mu za to pokutu jako dům. Jak? Noo... jako zvíře. A v Brně ho předáme do parády Sahulovi, ten je čerstvej a dorazí ho. No, ještě půlku turné a můžeš si ho zase vzít zpátky nahoru, všechny nás neskutečně sere, holky ho nechtěj a je debilní."

"Pomooc, nejspíš jsem vyzvracel část žaludku a tlustého střeva!" skuhral Myloš na záchodě. "Tohle bude moje smrt – teď jsem asi vyblil i vajgla... co jen já to včera dělal?"

Dopravce Vodička kouřil Marlboro, už dávno seděl v dodávce se zbytkem kapely a kroutil hlavou: "Pane Bože, do čeho jsi to duši dal..."